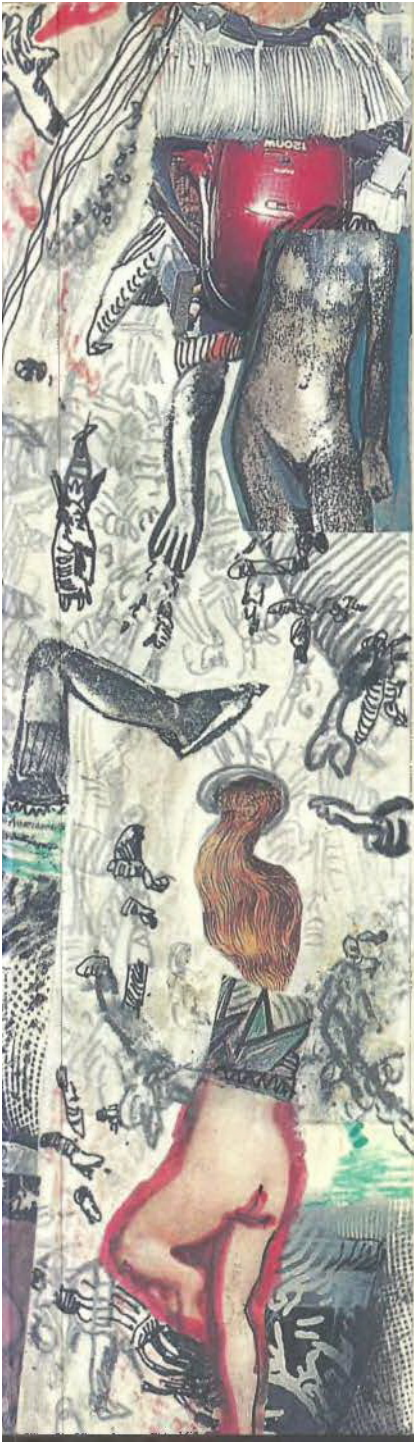

GÖS TE Rİ PEY GAM BERİ

Yeraltı Edebiyatı

CHUCK PALAHNIUK

Ayrıntı Yayınları

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

CHUCK PALAHNIUK: Washington eyaletinin doğusundaki bir çiftlikte büyüdü. Bir süre Portland State Üniversitesi'ne devam ettikten sonra University of Oregon'a geçti ve üniversite öğrenimini orada tamamladı. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından bile geçirmedi. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak kazanmakta iken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte devam ettiği bir edebiyat grubu çerçevesinde *Project Mayhem* (Kargaşa Projesi) adlı kısa hikâyeyi yazdı. Söz konusu hikâye üç ay gibi kısa bir süre içinde *Fight Club*'a (Dövüş Kulübü, çev.: Elif Özsayar, Ayrıntı Yayınları, 2000) dönüştü. Genellikle adında "nehir" kelimesi geçen ağırbaşlı romanlara esin kaynağı olmuş bir coğrafyada, Palahniuk'un ilk romanı büyük ses getirdi. İlk romanını yayımlatmayı başarana kadar yayınevleri tarafından pek çok kez geri çevrildi. Palahniuk, 1999'da katıldığı bir yazarlar konferansında, *Writing to Fail* (Reddedilmek İçin Nasıl Yazılır) adlı bir çalışma grubu yürüttü. Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunan *Fight Club*, 1999'da filme çekildi. *Survivor* (Gösteri Peygamberi, çev.: Funda Uncu İrklî, Ayrıntı Yayınları, 2002), *Invisible Monsters*, *Choke* ve *Lullaby* adlı kitapları da Ayrıntı Yayınları'nın programına alınan, Palahniuk, Oregon'un Portland şehrinde yaşamını sürdürüyor.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Gösteri Peygamberi

Chuck Palahniuk

Ayrıntı: 370

Yeraltı Edebiyat dizisi: 11

Gösteri Peygamberi

Chuck Palahniuk

İngilizceden çeviren

Funda Uncu Irkıl

Yayına hazırlayan

Elif Özsayar

Kitabın özgün adı

Survivor / Anchor Books, 2000

© Chuck Palahniuk

Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu

Sevinç Altan

Kapak düzeni

Deniz Çelikoğlu

Düzeltili

Sait Kızılrınak

Baskı ve cilt

Mart Matbaacılık (0 212) 321 23 00 (pbx)

Birinci basım 2002

Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-369-2

AYRINTI YAYINLARI

www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Gösteri Peygamberi

Chuck Palahniuk

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

,

.

Y E R A L T I E D E B İ Y A T I D İ Z İ S İ

DÖVÜŞ KULÜBÜ

Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER

Philippe Djian

SON SÜRGÜN

Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE

Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK

Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA

Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN

Suerte

Claude Lucas

EROJEN BÖLGE

Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR

A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA

Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ

Chuck Palahniuk

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Bu belki çalışıyordur. Bilmiyorum. Beni duyabilecek misiniz, bunu da bilmiyorum.

Ama duyabiliyorsanız, dinleyin. Ve eğer dinliyorsanız bulduğunuz, yolunda gitmeyen her şeyin hikâyesidir. Bu, sizin tabirinizle 2039 sayılı uçağın kayıt aleti. İçinde geriye kalan her şeyin kaydını sonsuza dek saklayacak bir tel yumağı olan ve portakal rengi olmasına rağmen halk arasında kara kutu diye bilinen alet. Bulduğunuz şey tüm olanların hikâyesidir.

Eğer istiyorsanız, durmayın deneyin.

Bu teli akkora dönene kadar ısıtsanız bile size tıpatıp aynı hikâyeyi anlatacaktır.

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Ve eğer dinliyorsanız, yolcuların evlerinde, sağ salim olduklarından hemen emin olabilirsiniz. Yolcular Yeni Hebrides Adaları'nda karaya intikal ettiler, diyelim. Daha sonra uçakta sadece o ve ben kaldık ve havalandıktan bir süre sonra pilot da bir yerlerde paraşütle atladı. Bir çeşit su birikintisinin üstüne, sizin tabirinizle okyanusa.

Tekrarlamaya devam edeceğim, ama bu kesinlikle doğru. Ben katil değilim.

Ben burada, yukarıda yalnızım.

Uçan Hollandalı.

Ve eğer bunu dinliyorsanız, gösterge paneline ve ön cama dönük duran koltukta, etrafımda çoğu bayatlamış votka ve cinle dolu minik şişelerle birlikte 2039 sayılı uçağın kokpitinde yalnız olduğumu bilmelisiniz. Kabinde, yolcuların yarım bıraktığı Kiev usulü tavuklar ve Stroganoff usulü biftekler küçük tepsilere duruyor ve havalandırma artık yemek kokusunu temizlemeye çalışıyor. Dergiler yolcuların okumakta olduğu sayfalarda açık kalmış. Bütün koltuklar boş olduğu için, herkesin bir anda tualete gittiğini düşünebilirsiniz. Plastik kulaklıklardan, önceden kaydedilmiş müziğin mırıltıları duyuluyor.

Burada, bulutların üstünde, yarısı yenmiş iki yüz küçük çikolata pastayla ve canım istediği anda döner merdivenden çıkıp kendime bir içki daha hazırlayabileceğim bir piyano bariyle birlikte, bu Boeing 747-400 zaman kapsülünün içinde yalnızım.

Tanrı esirgesin, bütün bu detaylarla canınızı sıkacak değilim, ama benzin bitene kadar otomatik pilota alınmış bu uçakta olacağım. Pilotun deyimiyle, alevin sönmesiyle güç kaybedene kadar. Pilot, sırasıyla bütün motorların duracağını söyledi. Ne olacağını bilmemi istedi. Sonra da jet motorları, ventüri etkisi, kanat bükümlülüğünün artmasıyla uçağın yükselmesi ve motorların dördünün de durmasından sonra uçağın 250.000 kiloluk bir planöre dönüşmesiyle ilgili bir sürü detayla canımı sıkmaya devam etti. Otomatik pilot uçağın düz bir hatta uçması için ayarlama yapacağından, planör pilotun tabiriyle kontrollü inişe geçecek.

Ona, bu tür bir inişin benim için iyi bir değişiklik olacağını söyledim. Geçtiğimiz yıl içinde başımdan neler geçtiğini biliyordum.

Pilotun paraşütünün altında, bir mühendis tarafından dizayn edilmiş gibi görünen, sıradan, sıkıcı renkli üniforması duruyordu. Bunun dışında gayet yardımsever davranmıştı. Kafama bir silah dayayıp, ne kadar yakıt kaldığını ve bu yakıtın bizi ne kadar idare edeceğini soran birine karşı benim olabileceğimden çok daha yardımsever. Kendisi okyanusa atladıktan sonra uçağı tekrar normal irtifaya nasıl çıkaracağını gösterdi. Kara kutuyla ilgili gerekli tüm bilgileri de verdi.

Uçakta soldan sağa doğru numaralanmış dört motor var.

Kontrollü inişin son bölümünde, burun üstü yere çakılacağız. O buna inişin *nihai evresi* diyordu. Saniyede otuz iki fitle yere doğru iniş. O buna *nihai hız* diyor; bu hızda aynı kütleye sahip tüm nesnelere aynı hızda hareket ederler. Sonra da Newton fiziği ve Pisa Kulesi'yle ilgili bir sürü detay vererek her şeyi yavaşlatıyor.

“Bu söylediklerimin hiçbirine fazla güvenme. Testten geçeli çok zaman oldu,” diyor.

Uçak yere çakılana kadar yardımcı güç ünitesi elektrik üretmeye devam edecek, diyor.

Bir şeyler hissettiğin sürece havalandırma ve müziğin olacak, diyor.

En son bir şey hissettiğimden beri çok zaman geçti, diyorum. Yaklaşık bir sene önceydi. Silahımı bırakabilmek için şu anda yapmam gereken ilk iş onu uçaktan indirmek.

Silahı sıkı sıkı kavramaktan artık hissizleştim.

Kendi başınıza uçak kaçırma planı yaparken unuttuğunuz şey, işin bir aşamasında tuvalete girebilmek için rehinerinizi ihmal etmek zorunda kalabileceğinizdir.

Port Vila'ya inmeden önce, elimde silahla kabinde koşuşturarak, yolcuların ve mürettebatın karnını doyurmaya çalışıyordum. İçeceğinin yenilenmesini isteyen var mıydı? Kimin yastığa ihtiyacı vardı? Herkese soruyordum, tavuk mu isterlerdi, yoksa biftek mi? Kafeinsiz mi olsundu, normal mi?

Yemek servisi başarılı olduğum tek alandır. Tek sorun bu koşuşturmacanın ve yemek servisinin tek elle yapılıyor olmasıydı, çünkü diğer elimle silahı tutmak zorundaydım.

Yere inince, ön kabin kapısında durup inen yolcu ve mürettebatı “Üzgünüm,” dedim. Rahatsızlık verdiysem özür dilerim, dedim.

Güvenli ve zevkli bir tatil geçirmelerini diledim ve Falan-Filan Havayolları'yla uçtukları için teşekkür ettim.

Pilotla baş başa kalınca tekrar havalandık.

Atlamadan önce pilot, her motorun durmasıyla birlikte bir alarımın devreye gireceğini ve söz konusu motor hangisiyse o motorun durduğunu haber veren bir anonsun tekrar tekrar duyulacağını anlattı. Bütün motorlar durduktan sonra uçmaya devam etmenin tek yolu, burnu yukarıda tutmaktı. Bunun için direksiyonu geri çekmek yeterliydi. O buna boyunduruk diyordu. Onun tabiriyle, kuyruktaki asansörleri harekete geçirmek için. Uçağın hızı düşecekti ama irtifa aynı kalacaktı. Hız ya da yükseklik arasında seçim yapma şansın varmış gibi görünecek, ama her durumda nasıl olsa burun üstü çakılacaksınız, dedi.

Yeter bu kadar, dedim, pilot brövesi almıyorum. Sadece rahatsız edilmeden tuvaleti kullanmak istiyordum. Tek istediğim o kapıdan çıkıp gitmesiydi.

Sonra hızı saatte 175 deniz miline düşürdük. Sizi bu detaylarla sıkmış olmayayım ama 10.000 fitin altına indik ve ön kabin kapısını açtık. Sonra pilot atladı ve ben daha kapıyı kapatmadan kenarda durup arkasından işedim.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar keyif almamıştım.

Eğer Bay Isaac Newton haklıysa, bu durum pilot için bir sorun oluşturmayacaktı.

Böylece şu anda uçak otomatik pilotta ve ben batıya doğru 0,83 mah sayısıya veya saatte 455 mille uçuyorum ve bu hız ve enlemede güneş aynı noktaya çakılmış gibi görünüyor. Zaman durdu. Pasifik Okyanusu'nun üstünde, 39.000 fitlik normal irtifada bulutların üstünden, güneydoğuya, Avustralya'ya doğru, felakete doğru, hayat hikâyemin sonuna doğru uçuyorum, ta ki dört motor da durana dek.

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Bir kez daha, 2039 sayılı uçağın uçuş kaydını dinliyorsunuz.

Uçak boşken, bu hız ve yükseklikte, depodaki yakıt seni altı, en çok yedi saat götürür, demişti pilot.

O yüzden çabucak anlatmaya çalışacağım.

Kayıt aleti, kokpitte söylediğim her şeyi kaydedecek. Böylece hikâyem milyarlarca kanlı parçaya bölünüp bin tonluk yanan bir jetin altında kül olmayacak. Uçak düştükten sonra, insanlar kara ku-

tu avına çıkacaklar. Ve hikâyem kurtulacak.

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Atlamadan önce pilot, askeri gemilerin bizi gözetlediği, görünmeyen bir radarın bizi takip ettiği sırada, motorların haykırdığı ve havanın korkunç bir uğultuyla yanımızdan geçip gittiği ön kabin kapısında durup, “Neden bu kadar kötü bir ölümü seçtin?” diye bağırdı.

Merak ediyorsan kara kutuyu dinle, diye bağırdım ben de.

“Öyleyse unutma,” diye bağırdı. “Birkaç saatin kaldı. Ve benzinin tam olarak ne zaman biteceği belli olmaz. Hayat hikâyesinin tam ortasında ölme şansın her zaman var.”

Sahi mi, diye bağırdım.

Bana bilmediğim bir şey söyle.

Sonra da pilot atladı. Ardından işedim ve kabin kapısını kapattım. Kokpite dönüp kısma valfini ileri ittim ve yeterince yükselene kadar boyunduruğu geri çektim. Geriye sadece düğmeye basıp uçuşu otomatik pilota devretmek kalmıştı. Ve işte şimdi o andayız.

Eğer 2039 sayılı uçağın parçalanmaz kara kutusunu dinliyorsanız, uçağın nihai inişinin nerede sonlandığını ve geriye ne kaldığını gidip görebilirsiniz. Geriye kalan enkazı ve krateri gördükten sonra benim pilot olmadığımı anlayabilirsiniz. Ve eğer bunları dinliyorsanız, ölmüş olduğumu da biliyorsunuzdur.

Hikâyemi anlatmak için birkaç saatim var.

Gerçekte neler olup bittiğini anlatmak için belki bir şansım vardır.

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Gökyüzü her yöne doğru masmavi uzanıyor. Güneş yusuvarlak, tam karşımızda yanıyor. Bulutların üzerindeyiz ve bugün sonsuza kadar sürecek çok güzel bir gün.

Öyleyse en tepeden alalım. En başından başlayalım.

2039 sayılı uçak, işte olanların gerçek hikâyesi.

Ve.

Şunu da söylemiş olayım ki, şu anda kendimi harikulade hissediyorum.

Ve.

Şimdiden on dakikayı boşa harcadım.

Ve.

Başlıyoruz.

Yaşam tarzımdan ötürü, dana pizolasını galeta ununa bulamak benim için başlı başına zor bir iş. Bazı geceler durum değişir; balık veya tavuk yerim. Ama tam bir elimi yumurtaya bulamış, diğer elimle eti kavramışken, başı deritte olan biri arar.

Bu hemen hemen her gece olmaya başlamıştı.

Bu gece gürültülü bir dans kulübünden kızın biri aradı. Çıkardığım tek kelime “arkada” oldu.

Sonra “aşağılık herif,” dedi.

Sonra da “ekmek” yada “destek” gibi bir şey dedi. Sorun şu ki boşlukları doldurmak imkânsız, o yüzden mutfakta tek başıma durmuş, bilmediğim bir yerde çalınan dans parçasını bastırıp sesimi duyurabilmek için bağırıyorum. Sesi genç ve bitkin geliyor kızın, o

yüzden, bana güveniyor musun, diye soruyorum. Acı çekmekten yoruldun mu? Eğer acını dindirmenin tek bir yolu olsa, yapar mısın bunu?

Süs balığım buzdolabının üstündeki kavanozunda heyecanlı heyecanlı dönüp duruyor. Uzanıp suyuna Valium damlatıyorum.

Kıza bağıyorum: Canına tak etti mi?

Bağıyorum: Burada dikilip senin dırdırını dinleyemeyeceğim!

Onun hayatını kurtarmaya çalışmak büyük bir zaman kaybı. İnsanlar hayatlarının kurtulmasını istemiyorlar. Hiç kimse sorunlarının çözülmesini istemiyor. Dramlarının. Önemsiz meselelerinin. Hikâyelerinin çözümlenmesini, pisliklerinin temizlenmesini istemiyorlar. Çünkü geriye ne kalacağını biliyorlar. Büyük ve korkunç bir bilinmeyen.

Beni arayan insanların çoğu zaten ne istediğini biliyor. Bazıları ölmek istiyor ama önce benden izin almak için arıyorlar. Bazıları ölmek istiyor ama biraz cesarete ihtiyaçları var. Küçük bir teşvik. İntihara karar veren birinin espri anlayışı da körelir. Yanlış bir kelime ederseniz, haftaya cenazesi kalkar. Arayanların çoğunu dinlemiyorum bile. Çoğu zaman kimin ölüp kimin kalacağına ses tonlarına göre karar veriyorum.

Dans kulübündeki bu kızla bir yere varamayacağımı düşünüyorum, o yüzden “Öldür kendini,” diyorum.

“Ne?” diyor.

Öldür kendini.

“Ne?” diyor.

Uyku hapıyla alkol al, sonra da kafana kuru temizleme torbası geçir.

“Ne?” diyor.

Dana pırzolayı galeta ununa bulama işini tek elle başaramazsınız, o yüzden kıza, “Ya şimdi, ya hiç,” diyorum. Tetiği çek ya da çekme. Şu anda seninleyim. Tek başına ölmeyeceksin ama bütün gece de bekleyemem.

Dans miksinin bir bölümüymüş gibi gelen ses aslında kızın hüngür hüngür ağlayan sesi. O yüzden telefonu kapatıyorum.

Dana pırzolasını galeta ununa bulamanın zorluğu yetmezmiş gibi, bir de bu insanlar benden hayatlarını düzeltmemi istiyorlar.

Telefon elimdeyken, pırzolayı galeta ununa tek elimle batırmak

zorunda kalıyorum. Hiçbir şey bu kadar zor olamaz. Eti çiğ yumurtanın içine daldırıyorsunuz. Silkeleyip fazlasını akıtıyor, sonra da galeta ununa buluyorsunuz. Pirzolayla yaşadığım sorun, galetayı doğru düzgün kaplayamıyor oluşum. B azı yerlerde hiç galeta yok. Bazı yerlerde ise öyle yoğun ki, altında ne olduğu görünmüyor.

Başlangıçta bütün bunlar çok eğlenceliydi. İntiharın eşiğindeki insanlar arıyordu. Kadınlar. Balığımla birlikte yalnız olduğum pis mutfağında, altımda sadece bir don, elimdeki domuz pirzolasını galeta ununa bulamaya çalışırken, birilerinin dualarını dinliyordum. Yol gösteriyor, cezalandırıyordum.

Tam uykuya dalmak üzereyken heri fin biri arıyordu. Telefonun kablosunu çekmezsem, bu telefonlar sabaha kadar devam ediyordu. Barlar kapandıktan sonra zavallının biri, evinde bağdaş kurmuş oturduğunu söylemek için arıyordu. Korkunç kâbuslar görüyormuş. İnsanlarla dolu olan uçakların düştüğünü görüyormuş. Rüyalarında gördükleri tıpkı gerçek gibiymiş, ama kimse ona yardım etmiyormuş. Bu yüzden uyuyamıyormuş. Yardım da isteyemiyormuş. Çenesinin altına bir tüfek dayalı olduğunu söylüyor ve tetiği çekmemesi için ona bir tek iyi neden göstermemi istiyordu.

Geleceği görüp de kimseyi kurtaramamak korkunçtu ve artık bu şekilde yaşamak istemiyordu.

Beni bu zavallılar arıyor. Kronik ıstırap çeken insanlar arıyor beni. Can sıkıntısına deva oluyorlar. Televizyondan daha iyi.

Durma, diyorum. Uyukluyorum burada. Saat sabahın üçü ve yarın işe gideceğim. Tekrar uyumadan önce acele et, diyorum, çek tetiği.

Kalıp da acı çekmeye degecek kadar güzel bir dünya değil bu, diyorum. Buna dünya bile diyemeyiz hatta.

Zamanımın büyük kısmını bir temizlik şirketi için çalışarak geçiriyorum. Tam gün köle. Yarım gün tanrı.

Geçmiş tecrübelerim bana, tetiğin sesini duyar duymaz telefonu kulağımdan uzaklaştırmamı söylüyor. Sonra patlama duyuluyor, sağır edici bir patlama ve bir yerlerde telefon yere düşüyor. Onunla konuşan son kişi benim ve kulağımdaki çınlama dinmeden uykuya dalıyorum.

Bir sonraki hafta cenaze ilanlarına bakıyorum; altı sütundan verilmiş ama hiçbir değeri olmayan haberler bunlar. Cenaze ilanları-

na bakmak gerekiyor, yoksa olanların gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu ayırt edemiyor insan.

Anlamanızı beklemiyorum.

Bu değişik bir eğlence anlayışı. Böyle bir kontrol gücüne sahip olmak insanı heyecanlandırıyor. Cenazesi kaldırılan ve kendini tüfekle vuran herifin adı Trevor Hollis’miş; onun gerçek bir insan olduğunu öğrenmek keyif veriyor bana. Bir nevi cinayet, ama tam da değil. Her şey bakış açınıza bağlı. Kriz danışmanlığı yapma fikri benim bile değildi.

Gerçek şu ki, bu berbat bir dünya ve ben onun acılarına son verdim.

Gerçek bir kriz hattı için ilan veren bir gazetenin fikriydi bu. Ama gazetede verilen telefon numarası yanlışlıkla benimkiydi. Basit bir dizgi hatası. Hiç kimse gazetenin ertesi gün yayınladığı düzeltme ilanını okumamış olacak ki, insanlar gece gündüz beni arayıp problemlerini anlatmaya başladılar.

Lütfen hayatlarını kurtarmaya çalıştığımı sanmayın. Olmak ya da olmamak, buna ben karar vermiyorum. Ve kadınlarla böyle konuşmaktan çekindiğimi de sanmayın. İncinmiş kadınlar. Duygusal sakatlar.

Bir zamanlar az kalsın McDonald’s’ta işe giriyordum. Oraya sadece genç kızlarla tanışmak için başvurmuştum. Zenciler, Latinler, beyazlar ve Çinli kızlar. Çünkü başvuru formunda McDonald’s’ın farklı ırk ve etnik kökenlerden insanları işe aldığı yazıyordu. Kızlar, kızlar, kızlar, açık büfe gibi. Ve McDonald’s’ın başvuru formunda aşağıdaki hastalıklardan herhangi bir tanesi sizde varsa, burada çalışamazsınız yazıyordu. Söz konusu hastalıklar şunlardı:

Hepatit A
Salmonella
Dizanteri
Stafilokok
Giardia
Kampilobakter

Bu, kızlarla sokakta tanışmaktan daha güvenliydi. Ne kadar dikkatli olursanız olun. En azından McDonald’s’ta çalışan bir kızın te-

miz olduğu kayıtlıdır. Ayrıca çok genç olma ihtimali de çok yüksektir. Sivilceli olacak kadar genç. Kıkırdayacak kadar genç. Saçmalayacak kadar genç ve en az benim kadar salak.

On sekiz, on dokuz, yirmi yaşındaki kızlar; ben sadece onlarla konuşmak istiyordum. Yüksek meslek okulu kızları. Lise son sınıf kızları. Rüştünü ispat etmeden azat edilmiş kızlar.

Durum, beni arayan intiharın eşiğindeki kızlarla da aynıydı. Çoğu çok gençti. Telefon kulübesinden arayıp onları kurtarmamı isteyen, saçları yağmurdan ıslanmış, ağlayan kızlar. Günlerce yatakta tek başına kıvrılıp yatmış kızlar arıyordu. Ben, Mesih. Beni arıyorlardı. Ben, Kurtarıcı. Burunlarını çeke çeke hıçkırıp sorduğum bütün sorulara cevap veriyorlardı.

Bazı geceler karanlıkta seslerini duymak bana ilaç gibi gelirdi. Bana güvenirlerdi. Bir elimde telefon, diğer elimin telefonun öbür ucundaki kız olduğunu hayal ederdim.

Evlenmek istediğimden değil. Dövme yaptırmaya cesaret eden erkeklerle bile hayranlık duyarım ben.

Gazete numarayı düzelttikten sonra telefonlar azalmaya başladı. İlk günlerde beni arayan onlarca insan ya ölmüş ya da bana kızmıştı. Yenileri de aramıyordu. McDonald's da beni işe almıyordu, bunun üzerine ben de bir sürü ilan hazırladım.

İlanlar çarpıcı olmalıydı. Uyuşturucu veya alkol etkisindeki gözü yaşlı insanların geceleri kolayca okuyabileceği türden ilanlara ihtiyacım vardı. Beyaz kâğıda siyah harflerle yazılmış ilanlar kullandım. İlanda:

“Kendinize ve Hayatınıza Bir Şans Daha Tanıyın. Yardım İçin Beni Arayın,” yazıyordu. Ardından da telefon numaram.

İkinci seçeneğim şuydu:

“Alkol Problemi Olan ve Cinsel Açıdan Sorumsuz Genç Kızlar, İhtiyacınız Olan Yardım Burada.” Sonra da telefon numaram yazıyordu.

Bana güvenin ve kesinlikle ikinci ilanı kullanmaya kalkmayın. Bu ilanı yaptırdıktan sonra bir polis memurunun sizi ziyarete geleceğine emin olabilirsiniz. Telefon numaranızı rehberden bulup, isminizi olağan suçlular listesine koyarlar. Sonra da yaptığınız her telefon görüşmesinde klik.. klik... klik... sesleriyle gizlice dinlediğinizi duyarsınız.

İnanın bana.

İlk ilanı kullanırsanız, insanlar günahlarını itiraf etmek, yakınmak, tavsiyenizi ve onayınızı almak için ararlar.

Arayan kızlar daima en kötü olasılığın kıyısında bir yerededir. Uçurumun eşiğindeki bir harem dolusu kadın telefona sarılıp, onları aramanız için size yalvarırlar. Lütfen ara, diye sızlanırlar.

Bana seks avcısı diyebilirsiniz, ama avcı deyince benim aklıma aslanlar, kaplanlar, büyük kediler veya köpekbalıkları geliyor. Bizimki avcı-av ilişkisi değil. Bu leş yiyen bir hayvanın, akbabanın veya bir cesedin başındaki sırtlanın gülümsemesi değil. Bu, bir asalakla, onu besleyen hayvan arasındaki ilişki değil.

Biz hep birlikte zavalliyız.

Kurbansız suçun tam tersi.

En önemlisi de ilanları telefon kulübelerine yapıştırmaktır. Derin suların üstündeki köprülerin yanına kurulmuş pis telefon kulübelerini deneyin. Gidecek yeri olmayan insanların, kapanış saatinde sonra dışarı atıldığı tavernaların yakınlarına yapıştıran ilanları.

Çok kısa bir süre sonra, kendinizi işin içinde bulacaksınız.

Önce hoparlörlü bir telefon almanız gerekecek, hani şu sesin derinlerden geldiği telefonlardan. Öyle ki arayan insanlar telefonda sifonu çektiğinizi duyabilsinler. Elektrikli çırpma aletinin sesini duyup onları hiç umursamadığımızı fark etsinler.

Aslında bu günlerde, şu kulaklıklılı kablosuz telefonlardan biri çok işime yarardı. İnsanoğlunun sefaletine kulak vermeniz için bir çeşit Walkman. Yaşa ya da öl. Ya seks ya ölüm. Böylelikle insanlar işledikleri korkunç suçu anlatmak için aradıklarında, yaşam ve ölüm arasındaki kararları günün her saatinde ellerinizi kullanmadan verebilirsiniz. Cezasını kesebilirsiniz. İnsanları yargıyorsunuz. Uçurumun eşiğindeki heriflere, aynı durumda olan kızların telefon numaralarını verirsiniz.

Duaların çoğu gibi, duyduğunuz şeyler de yakınma ve isteklerdir. Bana yardım et. Beni dinle. Bana yol göster. Beni affet.

Telefon yine çalıyordu. Dana pırzolasının üstündeki ince galeta unu tabakasını düzeltmek benim için neredeyse imkânsızdı ve telefondaki yeni kız ağlıyordu. Bana güveniyor musun, diye sordum hemen. Bana her şeyi anlatacak mısın?

Balığımınla birlikte aynı yerde yüzüyorduk.

Pirzola, kedi tuvaletinden çıkarılmış gibi görünüyordu.

Kızı sakinleştirmek ve dinlemesini sağlamak için balığının hikâyesini anlatıyorum. Bu ömür boyu sahip olduğum altı yüz kırk birinci balık. Tanrı'nın yarattığı başka bir canlıya bakmayı ve sevmeyi öğrenmem için ailem yıllar önce ilk balığımı almıştı. Sahip olduğum altı yüz kırk balıktan sonra öğrendiğim tek şey, insanın sevdiği her şeyin bir gün öleceği oldu. O özel kişiyle karşılaştığın ilk anda, onun bir gün ölüp toprağın altına gireceğine emin olabilirsiniz.

Evden ayrılmadan bir gece önce ağabeyim bana dışarıdaki dünyayla ilgili bildiği her şeyi anlattı.

Dışarıdaki dünyada kadınlar saç renklerini değiştirme gücüne sahipler, dedi. Ve göz renklerini. Ve dudak renklerini.

Arka verandada, mutfaktan süzülen ışığın altında oturuyorduk. Ağabeyim Adam buğday biçer gibi saçlarımı kesiyordu; bir avuç dolusu saçı kavrayıp, yarısını usturayla alıyordu. Kafamı oynatmadan dosdoğru ona bakmam için çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına kısıtıyor ve kahverengi gözleri favorilerimde odaklanıyordu.

Favorilerimin boyunu eşitleyebilmek için önce birini keserdi, sonra ötekini; sonra ilkini biraz daha kısalttı ve favorilerimin iki-

si de yok olana kadar sırayla kesmeye devam ederdi.

Diğer yedi kardeşim verandada oturmuş, Adam'ın anlattığı bütün kötülükler oradan fırlayıp çıkacakmış gibi karanlığı gözliyorlardı.

Dışarıdaki dünyada insanlar kuşları evlerinde tutuyorlar, dedi Adam. Bunu görmüştü.

Karıyla evliliğini devlet nazarında yasallaştırmak için Adam kilise topraklarından bir kez dışarı çıkmıştı.

Dışarıdaki dünyada televizyon denilen ruhlar insanları evlerinde ziyaret ediyor, dedi Adam.

Ruhlar radyo tabir edilen şeyler vasıtasıyla insanlarla konuşuyormuş.

Bir arada olmaktan nefret ettikleri ama yalnız kalmaktan da korktukları için insanlar telefon denilen bir alet kullanıyorlarmış.

Şekil vermek için değil de, daha çok bir ağacı budarmışçasına kesmeye devam ediyordu saçımı. Saç öbekleri verandanın tahtalarını üstünde birikiyordu; kesilmiş saçlar gibi değil de, toplanmış ekinler gibi.

Kilise topraklarındaki meyve bahçelerine girmeye çalışan ge-yikleri kaçırmak için bahçeye saç kırıklarıyla dolu torbalar asardık. Kilise yerleşiminden ayrılınca vazgeçmek zorunda olduğun nimetlerden bir tanesi, hiçbir şeyi israf etmeme kuralıdır, dedi Adam. Vazgeçmesi en zor olan nimet ise sessizliktir.

Dışarıdaki dünyada gerçek sessizlik yok, dedi Adam. Kulaklarını tıkayıp sadece kalp atışını duyduğun o sahte sessizlikten değil de, doğadaki gerçek sessizlikten bahsediyordu.

Evlendikleri hafta, Adam ve Bidy Gleason kilise yerleşiminden kalkan bir otobüse binmişlerdi. Kilisenin müteveli heyetinden bir üye de onlara eşlik ediyordu. Adam'ın anlattıklarına göre yol boyunca otobüsün içi gürültülüydü. Yanlarından geçen arabalar kükrüyordu. Dışarıdaki insanlar nefes almadan konuşup, saçma sapan şeyler söylüyorlardı. Konuşmadıkları zamanlardaysa, tekrar tekrar aynı şarkıları söyleyen insanların kopya edilmiş seslerinin yankılandığı radyolar dolduruyordu bu boşluğu.

Dışarıya çıkınca vazgeçmen gereken nimetlerden bir tanesi de karanlıktır, dedi Adam. "Gözlerini yumup kendini bir dolaba kapayabilirsin, ama ben bundan bahsetmiyorum." Kilise yerleşiminde

gece zifiri karanlıktır. Karanlık bu denli yoğun olunca, gökyüzündeki yıldızlar çok sık görünür. Ayın yüzeyindeki girintili çıkıntılı dağ silsilelerini, yılankavi nehirleri ve pürüzsüz su birikintilerini rahatlıkla görebilirsiniz.

Ayın veya yıldızların olmadığı gecelerde hiçbir şey görünmezdi ama hayal kurmanın sınırı yoktu.

En azından ben böyle hatırlıyorum.

Annem mutfakta, yanıma almama izin verilen elbiseleri ütüyüp katlıyordu. Babam ortalıkta yoktu ve nerede olduğunu bilmiyordum. İkisini de bir daha hiç görmeyecektim.

İnsanlar hep o sırada annemin ağlayıp ağlamadığını sorarlar ve bu soru bana çok komik gelir. Evden ayrılırken babamın gözyaşları içinde bana sıkıca sarılıp sarılmadığını sorar insanlar. “Hayır,” dediğim zaman da çok şaşırırlar. Ben ayrılırken ne ağlayan oldu, ne de boynuma sarılan.

Domuzlardan birini sattığımız zaman da ağlayan veya domuza sarılan kimse olmazdı. Tavuk kesip elma toplarken de ağlayan veya birbirine sarılana rastlanmazdı.

Hiç kimse gece olup da yatağına yattığında, yetiştirdiği buğdaylar gerçekten mutlu mu, ekmek oldukları için hayatlarından memnunlar mı acaba, diye düşünmezdi.

Ağabeyim saçımı kesiyordu. Annem de ütüyü yeni bitirmiş, dike başlamak için oturmuştu. Hamileydi. O zaten bildim bileli hamileydi. Etekleri mutfaktaki tahta sıralara veya yerlere yayılmış olan kız kardeşlerim de onun etrafında oturmuş dikiş dikiyorlardı.

İnsanlar hep neler hissettiğimi sorarlar. Korkuyor muydum? Yoksa heyecanlı mıydım?

Kilise doktrinine göre sadece ailenin ilk erkek çocuğunun, yani Adam’ın, evlenip kilise topraklarında yaşlanmaya hakkı vardı. Geri kalan çocuklarsa, yani ben, yedi erkek ve beş kız kardeşim, on yedi yaşına basar basmaz kilise yerleşimini terk edip çalışmaya başlayacaktık. Babam kilise topraklarında yaşıyordu çünkü ailesinin ilk erkek evladıydı. Annem de orada yaşıyordu, çünkü kilisenin mütevelli heyeti üyeleri babam için onu seçmişlerdi.

Hiçbirimiz baskı altında ve kargaşa içinde yaşamıyorduk, ama bu gerçeği söylediğimde insanlar hep hayal kırıklığına uğrarlar. Hiçbirimiz kiliseye öfke duymuyorduk. Sadece yaşıyorduk. Duy-

guların ağırlığı altında ezilen hiç kimse yoktu.

Kaderimizin bütün derinliği bundan ibaretti. İster sığ deyin, ister derin. Bizi korkutabilecek hiçbir şey yoktu. Kilise yerleşiminde yetişen insanların inancı böyleydi. Dünyada olup biten her şey Tanrı karar veriyordu. Hayat tamamlanması gereken bir görevdi. Önemli olan faydalı bir şeyler yapmaktı ve her türlü sevinç ve göz-yaşı insana ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramazdı. Duygular ahlâki yozlaşmanın işaretiydi. Hayattan bir şeyler beklemek veya pişmanlık duymak gereksiz ve aptalca lükslerdi.

İnanç sistemimizin çerçevesi işte buydu. Bilinmesi gereken hiçbir şey yoktu ve hayatta her an her şey olabilirdi.

Dış dünyada otomobillere güç vermek ve uçakları gökte uçurmak için şeytanla pazarlık yapılıyor, dedi Adam. İnsanları tembel-leştirirmek için elektrik tellerinden kötülük geçiyormuş. İnsanlar bulaşıklarını yıkamadan dolaba geri koyuyorlar ve bulaşıkları dolap yıkıyormuş. Borularda gezen sular insanların çöplerini ve boklarını alıp götürüyormuş, gerisi de onların sorunu değilmiş zaten. Adam çenemi parmaklarının arasına alıp suratıma bakmak için eğildi ve dış dünyada insanların aynalara baktığını söyledi.

Otobüste önünde oturan insanların aynaları varmış ve durmadan nasıl göründüklerine bakıyorlarmış. Adam bunu çok utanç verici bulmuş.

Sebebini hiç hatırlamamakla birlikte o günden sonra uzunca bir süre saçlarımı kestirmediğimi hatırlıyorum. Tepesinde kalan kıscık kıllarla kafam, sapların dimdik durduğu bir saman tarlasına benziyordu.

Dış dünyada bütün sayım işlemlerinin makinelerin içinde yapıldığını söyledi Adam.

Tüm yemekler garsonlar tarafından yediriliyordu insanlara.

Adam kilise topraklarından sadece bir kez çıkmıştı. Karısı ve kendilerine eşlik eden kilise heyeti üyesiyle birlikte Nebraska'nın Robinsville şehir merkezinde bir otelde kalmışlardı. Hiçbiri uyuyamamıştı. Ertesi gün otobüs onları hayatlarının sonuna kadar bir daha çıkmayacakları evlerine geri getirmişti.

Otel denilen şey, içinde bir sürü insanın barındığı, yemek yediği ve uyuduğu ama kimsenin birbirini tanımadığı büyük bir evdir, dedi Adam. Adam'ın söylediğine göre, dışarıdaki ailelerin çoğunlu-

đu bu tanıma uyuyordu.

Dışarıdaki kiliseler, dev dinlerin uzaktaki fabrikalarında üretilen yalanları insanlara satan mağazalardır, dedi Adam.

Sonra da şimdi hatırlayamadığım bir sürü şey daha anlattı.

Saçımı kestiği o gece bundan on altı yıl önceydi.

Benim şimdi olduğum yaştayken babam, Adam'ın, benim ve diğer on dört kardeşimin tohumlarını atmıştı.

Evi terk ettiğimde on yedi yaşımdaydım.

Babamı son gördüğümde benim şimdiki halim gibi görünüyordu.

Adam'a bakmak aynaya bakmak gibiydi. Üç dakika ve otuz saniyeyle benim ağabeyimdi ama Creedish mezhebinde kimse ikiz diye bir kavramdan haberdar değildi.

Adam Branson'ı son gördüğüm gece, onun ne kadar iyi ve bilge bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Ne kadar da aptalmışım.

Bu günkü işimin bir bölümü, akşam verilecek olan yemek davetinin menüsünü incelemek. Yani alıştığım evden çıkıp otobüsle başka büyük bir eve gideceğim ve tanımadığım bir aşçıya, insanlara ne yedirmeyi planladığımı soracağım. Emrinde alıştığım insanlar sürprizlerden hoşlanmıyorlar. Bu yüzden yaptığım işlerden bir tanesi de, menüde ıstakoz veya enginar gibi yemesi zor olan bir yemek var mı diye araştırmak ve bunu patronlarıma bildirmek. Menüde göz korkutucu bir yemek varsa, onlara nasıl yeneceğini oğretmem gerekiyor.

Ekmek parası işte.

Temizliğini de yaptığım evde yaşayan çift hiçbir zaman evde olmuyor. Çünkü işleri bunu gerektiriyor. Onlarla ilgili bildiğim bir-

kaç detayı da evlerini temizlerken öğrendim. Etrafa saçtıkları öteberiyi toplarken çıkarıyorum bu sonuçları. Her Allah'ın günü onların küçük pisliklerini temizliyorum. Video kasetlerini başa sarıyorum.

Çıldırıcı Anal Fanteziler.

Letha Weapons'ın koca memeleri. Minik Külkedisi'nin maceraları.

Otobüsten indiğimde, emrimde çalıştığım insanlar işbaşı yapmak için şehre inmiş oluyorlar. Onlar eve döndüğünde ben de şehirdeki ev müsveddesi apartman daireme dönmüş oluyorum. Kirayı artırmak için birileri daireye bir soba ve fırın koyana kadar burası bir otel odasıymış. Ama banyo hâlâ koridorda.

İşverenlerimle sadece hoparlörlü telefon aracılığıyla görüşebiliyorum. Bu alet mutfak tezgâhının üstünde duran ve bana daha fazla iş yapmamı emretmelerine yarayan plastik bir kutu.

Hezekiel, Bap On Dokuz, Yedinci Ayet:

“Ve O, onların ıssız saraylarını biliyordu...” falan filan. Kitabı Mukaddes'in tamamını akılda tutmaya imkân yoktur. İnsanın kafasında ismini hatırlayacak yer bile kalmaz.

Son altı yıldır temizliğini yaptığım ev tahmin ettiğiniz gibi büyük ve şehrin gerçekten sık bir muhitinde bulunuyor. Yani benim yaşadığım yere kıyasla öyle. Evimin civarındaki bütün stüdyo tipi daireler, ısınmış bir tuvalet oturağı gibi. Sizden bir saniye önce birileri oradaydı ve kalktığınız anda yerinize başkası gelecek.

Her sabah çalışmak için gittiğim muhitteki evlerin duvarlarında tablolar var. Ön kapının ardında kimsenin adımını atmadığı bir sürrü oda var. Kimsenin yemek pişirmediği mutfaklar var. Hiç kirlenmeyen banyolar var. Acaba alır mıyım diye beni denemek için şifoniyerin arkasına kazayla düşürülmüş süsü verilen paralar asla elli dolardan az değil. Giydikleri giysiler mimarlar tarafından tasarlanmış gibi görünüyor.

Telefonun yanında büyük bir ajanda duruyor. Ajandada benden yapmamı istedikleri işlerin listesi yazılı. Gelecek on yıl içinde yapacağım tüm işlerin hesabını tutmamı istiyorlar. Onlar gibi yaşarsanız, hayatınızdaki her şey listedeki maddelere dönüşür. Başarılması gereken bir işe. Böylece hayatınızın deşifre olmuş halinin neye

benzediğini görebilirsiniz.

İki nokta arasındaki en kısa mesafe bir zaman dilimidir, programdır, vaktinizin haritasıdır, ömrünüzün sonuna kadar yapacağınız işlerin listesidir.

İçinde bulunduğunuz anı ölüme bağlayan düz çizgiyi hiçbir şey bir liste kadar iyi gösteremez.

“O ajandaya baktığımda,” diye bağıyor telefondaki ses, “beş yıl sonra bugün saat dörtte seni nerede bulabileceğimi bilmek istiyorum. O derece planlı olacaksın!”

Yapacaklarınızı kâğıt üstünde görünce, yaşam süreniz konusunda her zaman karamsarlığa kapılırsınız. Yapmak istediğiniz şeylerin sadece küçük bir kısmını başarabilirsiniz. Geleceğinizin özgeçmiş.

Bugün günlerden cumartesi, saat öğleden sonra iki; ajandama göre işverenlerimin alıştırma yapılması için beş tane ıstakoz haşlamam gerekiyor. Ne kadar çok para kazandıklarını buradan anlayabilirsiniz.

Benim dana pırzolası yiyebilmemin tek yolu ise, aşırıldığı etleri otobüsle kucağımda taşıyarak eve götürmek.

İstakoz haşlamanın püf noktası basittir. Önce bir elektrikli ısıtıcıya soğuk su doldurur ve bir çimdik tuz atarsınız. Eşit miktarda su ve votka veya vermut da kullanabilirsiniz. Daha keskin bir tat elde etmek için suya biraz yosun katabilirsiniz. Bunlar ev ekonomisi dersinde öğretilen temel konulardır.

Bunun dışında öğrendiğim çoğu şeyi bu insanların temizlemem için bana bıraktıkları pisliklerden öğrendim.

Kürkteki kan lekesi nasıl çıkarılır, sorun bana.

Ben ciddiym, çekinmeyin.

Sorun.

Bu işin sırrı mısır unu ve kürkü ters yöne fırçalamaktır. İşin hüneri ise çenenizi kapalı tutmaktır.

Piyanonun tuşlarındaki kan lekesini çıkarabilmek için tuşları talk pudrası veya süttozuyla ovmak gerekir.

Şimdi söyleyeceğim şey çok aranan bir beceri olmayabilir, ama duvar kâğıdındaki kan lekelerini çıkarmak için mısır nişastasıyla suyu karıştırıp elde ettiğiniz lapayı lekenin üzerine sürmeniz yeter-

lidir. Bu yöntemle çarşaf veya koltuklardaki kan lekelerini de çıkarabilirsiniz. Önemli olan bu tür şeylerin ne denli çabuk olabileceğini unutabilmektir. İntiharlar. Kazalar. Tutku suçları.

Kafanızda başka hiçbir düşünce kalmayana kadar lekeye kon-sanre olun. Pratik yapmak yapılan işi mükemmelleştirir. Eğer buna öyle denebilirse tabii.

Tek yeteneğinizin gerçeği gizlemek olduğunu fark etmenin nasıl bir duygu olduğunu görmezlikten gelin. Sizin korkunç bir günah işlemek için Tanrı vergisi bir hüneriniz var. Bu sizin yazgınız. İnkâr yeteneği size doğuştan ihsan edilmiş. Bir lütuf gibi.

Eğer böyle denebilirse.

İnsanların evini temizlemekle geçirdiğim on altı yıldan sonra bile hâlâ dünyanın gün geçtikçe düzeldiğine inanmak istiyorum ama gerçekte durumun öyle olmadığını farkındayım. İnsanlığın biraz olsun iyiye gitmesini istiyorum ama biliyorum ki bu da gerçekleşmeyecek. Yine de insan bir şeyler başarabileceğine inanmak istiyor.

Her gün aynı evi temizliyorum ve yanlışları inkâr etme becerimden başka gelişen hiçbir yönüm yok.

Tanrı beni işverenlerimle karşılaşmaktan korusun.

Onlardan hoşlanmadığımı düşünmenizi istemem. Sosyal danışmanın beni çok daha kötü evlere gönderdiği oldu. İşverenlerimden nefret etmiyorum. Onları sevmiyor olabilirim ama nefret ettiğim de doğru değil. Bugüne kadar çok daha kötülerıyla çalıştım.

Perde ve masa örtülerindeki çiş lekelerinin nasıl çıkarılacağını sorun bana.

Oturma odasının duvarındaki kurşun deliklerini gizlemenin en hızlı yolunu sorun. Cevap, dış macundur. Daha büyük kalibreler için eşit miktarda nişasta ve tuzu macunla karıştırın.

Tecrübe konuşuyor.

Istakozun sırtını açmanın ince detaylarını öğrenebilmeleri için beş istakoz yeterli diye düşünüyorum. Istakozun sert dış kabuğundan bahsediyorum. Kabuğu kırdıktan sonra içeride hayvanın beynini veya kalbini arayacaklar. Önce istakozları suya koyup sonra ocağın ateşini açmak gerekiyor. İşin sırrı ateşi yavaş yavaş yükseltmekte. Suyun yüz dereceye ulaşması için en az bir otuz dakika geç-

mesi gerekiyor. Böylece istakozlar acı çekmeden ölecekler.

Günlük ajandam boş durmamamı ve tuza batırılmış yarım limonla bakırları iyice parlatmamı söylüyor.

Her birinin ağırlığı yaklaşık bir buçuk kilo olduğu için pratik yapacağımız istakozlara jumbo istakoz deniyor. Yarım kilonun altındaki istakozlara piliç deniyor. Tek kısıkcacı olan istakozlara iskar-ta deniyor. Buzdolabından çıkardığım, nemli yosunla paketlenmiş istakozların yaklaşık yarım saat kaynaması gerekiyor. Bunlar, ev ekonomisi dersinde öğrendiğim türden bilgiler.

Öndeki iki büyük kısıkaçtan, büyükçe ve azıdişi gibi görünen kısıkaca kırıcı deniyor. Daha küçük ve makas biçiminde olan kıs-kaca ise kesici deniyor. Yandaki küçük bacaklar yürüyüş bacakları. Kuyruğun altında beş sıra küçük yüzgeç var ve bunlara da yüzgeç ayak deniyor. Biraz ev ekonomisi bilgisi daha: Yüzgeç ayakların ilk sırası yumuşak ve tüylüyse, istakoz dişidir. İlk sıra sert ve pürüz-lüyse, erkek.

Istakoz dişiyse, arka yürüyüş bacaklarının arasında kalp şeklin-deki kemikli oyuğu bulun. Geçen iki sene içinde seks yaptıysa eğer, bu oyukta hâlâ canlı sperm taşıyor demektir.

Üç erkek ve spermsiz iki dişi istakozu ocağın üstündeki tence-reye yerleştirirken telefon çalıyor.

Isıyı biraz artırırken telefon çalmaya devam ediyor.

Ellerimi yıkarken telefon çalmaya devam ediyor.

Kendime bir kahve hazırlayıp, içine krema ve şeker koyarken de telefon çalmaya devam ediyor.

Istakozun torbasından bir avuç dolusu yosun alıp ocaktaki ista-kozların üstüne serpiştirirken de telefon çalıyor. Istakozlardan bir tanesi kırıcı kısıkcacını kaldırarak infazı erteletme talebinde bulunuyor. Kesici ve kırıcı bütün kısıkaçlar bantlanmış durumda.

Ellerimi tekrar yıkayıp kurularken de telefon çalmaya devam ediyor.

Telefon tekrar çalıyor ve cevap veriyorum.

Gaston'ların Evi, diye açıyorum telefonu.

“Gaston *Konutu!*” diye bağırıyor telefondaki ses. “Gaston *Ko-nutu* diyeceksin! Sana söylediğimiz gibi açacaksın telefonu!”

Ev ekonomisi dersinde sadece yazı yazarken ve levha hazırlar-

ken bir eve konut diyebileceğimiz öğretilmişti. Bunu, üstüne basa basa yüzlerce kez anlatmışlardı.

Kahvemden bir yudum alıyorum ve ateşin altını biraz daha açıyorum. Telefondaki ses bağırıma devam ediyor. “Kimse yok mu? Sesimi duyuyor musun? Hat mı kesildi?”

Emrinde çalıştığım çift bir partiye gitmişler ve konukların içinde elbezini altındaki tasla birlikte kaldırmayı bilmeyen bir tek onlar varmış. O günden beri de kendilerini bu tür görgü kurallarını öğrenmeye adanmışlar. Görgü kurallarının amaçsız ve gereksiz olduğunu söylemelerine rağmen, en basit görgü kuralını bilememekten ödleri kopuyor.

Telefondaki ses bağırıma devam ediyor, “Cevap ver! Kahretsin! Bu akşamki davetten söz et! Ne tür yemekler yiyeceğiz? Sabahtan beri düşünmekten kafayı yedik!”

Fırının üstündeki dolabı açıp istakoz takımlarını, fındık kıracağını ve açacağını ve mutfak önlüğünü kontrol ediyorum.

Verdiğim dersler sayesinde, bu insanlar tatlılar için kullanılan gümüş servis takımını dizmenin tüm uygun yollarını biliyorlar. Sa-yemde uzun kaşığı bardaktan çıkarmadan buzlu çay içmeyi de öğrendiler. Biraz hüner gerektiriyor; kaşığın sapını, işaret ve orta parmaklarımızın arasına alıp dudığımızı değıdirdiğiniz tarafın karşısına dayarsınız ama gözünüzü çıkarmamaya özen göstermelisiniz. Bunu herkes bilmez. Islak kaşığı çıkarırlar ve masa örtüsünü kirletmek için kaşığı koyacak bir yer arayıp dururlar. Ya da daha beterin-i yapıp kaşığı herhangi bir yere bırakıverirler ve orada ıslak bir çay lekesi kalır.

Telefondaki ses susuyor ve ondan sonra, ancak ses sustuktan sonra ben konuşmaya başlıyorum.

Dinliyor musunuz, diye soruyorum.

Yemek tabağını gözlerinde canlandırmalarını istiyorum.

Bu gece saat bir konumunda ıspanak suflesi olacak. Pancarlı şey saat dört konumunda yer alacak. Kıyılmış badem soslu et tabağın diğer yanında, saat dokuz konumunda olacak. Eti yemek için konuklar bıçaklarını kullanacaklar. Ve unutmadan, et kemikli olacak.

Şimdiye kadar aldığım en iyi görev bu; çocuk yok, kedi yok, cialanacak parkeler yok, o yüzden bu işi kaybetmek istemiyorum.

Umurumda olmasaydı, işverenlerime aklıma gelen her türlü puştluğu yapardım. Mesela, şerbeti kâsedden yalayarak içmelerini söyledim, köpek maması stili.

Ya da kuzu pizolasını tabaktan dişleriyle alıp kafalarını hızla sağa sola sallamalarını söyledim.

İşin kötü tarafı ise onların bunu yapma olasılığının çok yüksek olması olurdu. Çünkü onlara hiç yanlış bilgi vermedim, bana güveniyorlar.

Görgü kurallarını öğretmenin dışında, işin en zor kısmı onların düşük beklentilerini karşılamaya çalışmaktı.

Gecelik, smokin ve şapkalardaki bıçak deliklerinin nasıl onarılacağını sorun bana. Deliğin içine azıcık renksiz tırnak cilası sürülür.

Ev ekonomisi dersinde ihtiyacınız olan püf noktalarının hepsi öğretilmez ama çalışmaya başladıktan bir süre sonra bunları kendiniz keşfetmeye başlarsınız. Çocukluğumun geçtiği kilise yerleşiminde bize, damlamayan mum yapmak için mumları bol tuzlu su da bekletmek gerektiği öğretilmişti. Kullanıma hazır hale gelene kadar da buzlukta bekletmek gerektiği öğretilmişti. Onlar için ev işleriyle ilgili yararlı bilgiler bunlardı. Mumları pişmemiş bir spagetti çubuğuyla yakmak gerekirdi. On altı yıldır insanların evlerini temizliyorum ama bugüne kadar hiç kimse benden evin içinde elimde yanan bir spagetti çubuğuyla gezinmemi istemedi.

Ev ekonomisi dersinde üstüne basa basa öğrettikleri hiçbir şeyin dış dünyada önemi yoktu.

Mesela kimse bize yeşil renkli nemelemdiricinin, tokatlanmış ve kızarmış teni kapatacağını öğretmemiştir. Parmağında elmas yüzüğü olan bir hanımefendinin elinin tersiyle bir beyefendiye tokat patlatması durumunda, kanı durdurmak için kan kalemi kullanılması gerektiği de bize öğretilmemiştir. Yaraya bir parçacık Japon yapıştırıcısı dokundurursanız, bir film galasında kameraya rahatlıkla gülümseyebilirsiniz. Ne bir yara iziniz olur, ne dikiş iziniz.

Kanı silmek için her zaman yanınızda kırmızı bir toz bezi bulundurun, böylece lekeyi çıkarmak için uğraşmak zorunda kalmazsınız.

Ajandam bir kasap bıçağını bilemem gerektiğini söylüyor.

Bu akşamki davetle ilgili açıklama yapmaya devam ediyorum.

Uğraşmak zorunda kalacağınız bir ıstakoz olduğu doğru ama öncemli olan paniğe kapılmamak, diyorum.

Sadece bir tane tuzluk olacak. Rostodan sonra bir av hayvanı servis edilecek; güvercin yavrusu. Yemesi ıstakozdan daha zor olan bir yemek varsa, o da güvercin yavrusudur. Bütün o küçük kemikleri ayıklamak gerçekten zordur ve sanki herkes bu iş için gran-tuvalet giyininip gelmiştir. Aperatiften sonra başka bir şarap ikram edilir, çorbayla şeri, ıstakozla beyaz şarap, rostoyla kırmızı şarap ve zorlu güvercin yavrusuyla birlikte bir kırmızı şarap daha servis edilir. Tabii bu süre zarfında beyaz masa örtüsünün üstünde salata sosları, salçalar ve şaraptan oluşan küçük takımadalar oluşmuştur bile.

İşte benim işim böyle şeylerle uğraşmaktır. En görgülü işverenler bile erkek onur konusunun nereye oturması gerektiğini bilmek istemez.

Ev ekonomisi dersini veren hocalarımız, en mükemmel akşam yemeği davetini vermek için huzur ve zarafet dolu mükemmel bir gündenden sonra taze çiçeklerle birlikte bir fincan kahve sunulması gerektiğinden bahsederlerdi ama dış dünyada kimse bunu kışına takmıyor.

Bu gece çorbayla rosto servisinin arasında masadaki herkes büyük bir ıstakozu didik didik etmeye zorlanacak. Otuz dört sanayi devi, otuz dört başarılı canavar, otuz dört siyah kravatlı tescilli vahşi nasıl ıstakoz yenmesi gerektiğini biliyormuş gibi yapacak.

Istakozdan sonra uşaklar üstünde limon dilimleri yüzen sıcak su taslarını getirecekler. Daha sonra da dirseklerine kadar yağ ve sarımsağa batmış, göğüs boşluğundaki eti emmekten sırtıkan yüzleri yağlanmış bu otuz dört kişi, bitirmiş oldukları berbat otopsidekilerini kaldıracaklar.

Her günü ev temizlemekle geçen on yedi yıldan sonra hakkında en çok bilgi sahibi olduğum şeyler, tokatlanmış yüzler, kremalı mısır, morarmış gözler, çıkmış omuzlar, çırpılmış yumurtalar, tekmelelenmiş incik kemikleri, yırtılmış kornealar, doğranmış soğanlar, her türlü ısırik, nikotin lekeleri, seks kremleri, kırılmış dişler, patlamış dudaklar, çırpılmış kremler, burkulmuş kollar, vajina yırtıkları, ezme jambon, sigara yanıkları, dövülmüş ananas, fıtklar, düşükler,

hayvanların çiş lekeleri, dilimlenmiş hindistan cevizi, oyulmuş gözler, burkulmalar ve morluklar oldu.

Saatlerce ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini gizlemesi için evin hanımına, mavi veya leylak rengi göz kalemi kullanmasını tavsiye edin. Karşınıza kocasının dişini kırmış bir kadın çıkarsa, kocası diş doktoruna gidene kadar dişi bir bardak süütün içinde saklayın. Bu arada beyaz bir macun elde edene kadar çinko oksitle karanfil yağını karıştırın. Hızlı ve kolay bir dolgu için, oyuğu durulayıp çarçabuk sertleşen bu macun ile doldurun.

Yastıktaki gözyaşı lekelerini çıkarmak için, ter lekesi için uyguladığınız yöntemi deneyin. Beş aspirini suda eritin ve lekeli kısmı iyice çitileyin. Rimel lekesi bile olsa, sorun çözülmüş demektir.

Tabii buna çözüm denilebilirse.

İster bir lekeyi temizliyor olun, ister bir balığı veya evi, düşünmek istediğiniz şey dünyayı düzeltiyor olduğunuzdur ama aslında yaptığınız, işlerin kötüleşmesine izin vermektен başka bir şey değildir. Daha çok ve daha hızlı çalışırsam bu kargaşaya bir son verebilirim diye düşünürsünüz; ama beş yıllık ömrü olan bir ampulü değiştirirken, ölmeden önce belki de en fazla on kere daha bu ampulü değiştirme şansınız olacağını fark edersiniz.

Zaman akıp gidiyor. Eskisi kadar enerjik de değilsiniz. Ağırlaşmaya başladınız.

Teslim olmaya başladınız.

Bu sene sırtımda kıllar bitmeye başladı ve burnum gün geçtikçe büyüyor. Her sabah aynaya bakıyorum ve yüzümün her gün biraz daha maşrapaya benzediğini fark ediyorum.

İnsan bu tür zengin evlerinde çalışınca, arabanın bagajındaki kan lekelerini çıkarmanın en iyi yolunun hiç soru sormamak olduğunu öğreniyor.

Telefondaki ses, "Alo?" diyor.

İyi iş çıkarmanın en kolay yolu, sadece sizden isteneni yapmak.

Telefondaki ses, "Alo?" diyor.

Yakadaki ruj lekesini çıkarmak için lekeyi sirkeyle ovun.

Meni gibi protein bazlı inatçı lekeleri çıkarmak için, lekeyi tuzlu soğuk suyla durulayın, sonra da normalde yıkadığınız gibi yıkayın.

Buna uygulamalı eğitim deniyor ve bu bilgiler çok değerlidir.

Eğer isterseniz not tutabilirsiniz.

Hırsızlar tarafından kırılan yatak odası penceresinin veya yere düşen viski şişesinin kırıklarını toplamak ve hatta en minik parçacıkları bile yok etmek için bir dilim ekmekek kullanırsınız.

Bunları zaten biliyorsanız lütfen söyleyin.

Telefondaki ses “Alo?” diyor.

Ben bu filmi daha önce görmüştüm.

Ev ekonomisi dersinde öğretilen diğer konular düğün davetiye-lerine cevap vermenin, Papa’ya hitap etmenin, gümüş çatal-bıçak takımlarına monogram işleminin uygun yolları gibi şeylerdir. Credish kilise okulunda dünyanın, adabı muaşeret konulu mükemmel ve zarif bir küçük tiyatro oyunu olabileceği öğretilir. Oyunun yönetmeni de sizsinizdir. Öğretmenler, herkesin ıstakoz yemeyi bildiği yemek daveti resimleri çizerler.

Ama kazın ayağı öyle değildir.

Her gün tekrar tekrar yapılan aynı işlerin küçük detaylarında kaybolup gidersiniz.

Şömine temizlenecektir.

Çimler biçilecektir.

Şarap mahzenindeki şişeler ters çevrilecektir.

Çimler tekrar biçilecektir.

Gümüşler parlatılacaktır.

Sil baştan.

Bir kerecik de olsa, bir şeyi herkesten daha iyi bildiğimi kanıtlamak isterdim. Bir şeyleri örtbas etmekten fazlasını yapabilirim. Dünya bugünkünden çok daha iyi bir yer olabilir. Yapmanız gereken tek şey bana sormak.

Hayır, ben ciddiym, durmayın, sorun bana.

Enginar nasıl yenir?

Kuşkonmaz nasıl yenir?

Sorun bana.

Istakoz nasıl yenir?

Tenceredeki ıstakozlar ölmüş gibi göründüklerinden, bir tanesini tutup kaldırıyorum. Telefona, “Önce öndeki iki kıskacı büküp koparın,” diyorum.

Diğer ıstakozları eve gelince pratik yapmaları için buzluğa ko-

yuyorum. Telefona “Not alın,” diyorum.

Kıskaçları koparıp içindeki eti yiyorum.

Kuyruğu bedeninden ayrılana dek ıstakozu geriye doğru büküyorum. Kuyruğun ucunu, karnın ucundaki yumuşak kısmı koparın ve kuyruktaki eti çıkarmak için deniz ürünleri takımındaki çatalı kullanın, diyorum. Kuyruk boyunca uzanan bağırsak damarını çıkarın. Eğer damarlar temizse, ıstakoz uzun süredir bir şey yememiş demektir. Bağırsak kalın ve koyu renkteyse yeni yemek yemiştir ve içi pislik dolu demektir.

Kuyruk etini yiyorum.

Ağzım doluyken telefona, deniz ürünleri için kullanılan çatal, üç sivri ucu olan minik çataldır, diyorum.

Sonra sırtını, yani sert kabuğu açacaksınız ve Tomali denilen yeşil renkli sindirim bezini yiyeceksiniz, diyorum. Pıhtılaşınca beyazlaşan bakırımsı kanı yiyin, diyorum. Olgunlaşmamış, mercan kırmızısı yumurta yığınlarını yiyin, diyorum.

Bu arada ben de hepsini yiyorum.

İstakozların kan dolaşımı sistemi “açık” bir sistemdir, yani kan hayvanın vücut boşlukları içinde sağa sola savrulur bütünü organları besler.

Parmaklarımı yalarken, ciğerleri süngerimsi ve serttir ama yenir, diyorum telefona. Midesi kafasının arkasında bulunur ve dış gibi görünen sert bir torbadır. Mideyi yemeyin.

İstakozun içini eşeliyorum. Bütün yürüyüş bacaklarının içindeki eti emiyorum. Solungacını ısırap koparıyorum. Beyindeki sinirleri ayırıyorum.

Duruyorum.

Gördüğüm şey olacak gibi değil.

Telefondaki ses bağıyor, “Tamam, şimdi sırada ne var? Hepsi bu mu? Yenecek bir yer kaldı mı?”

Bu olamaz. Saat üçe geliyor ve ajandama göre bu saatte dışarıda bahçeyi kazıyor olmam lazımdı. Saat dörtte çiçek tarhını düzenleyeceğim. Beş buçukta ateş çiçeklerini söküp yerlerine Hollanda lalesi, gül, aslanagzı, eğreltiotu ve çim ekeceğim.

Telefondaki ses bağırmaya devam ediyor, “Orada neler oluyor? Cevap ver bana! Bir sorun mu var?”

Programım bana mutlu olduğumu söylüyor. Üretkenim. Çok çalışıyorum. Her şey genel olarak yolunda gidiyor. İşleri hallediyorum.

Telefondaki ses bağılıyor, “Sonra ne yapacağız?”

Bugün, güneşin insanı utandırmak için doğduğu günlerden biri.

Telefondaki ses bağılıyor, “Yapacak başka ne kaldı?”

Telefonu kapatıyorum çünkü yapacak hiçbir şey kalmadı. Hemen hemen hiçbir şey.

Belki de bu sadece ışığın bir oyunudur, ama neredeyse bütün ıstakozu yiyip bitirdikten sonra kalp atışını fark ediyorum.

Ajandama göre, dengemi korumaya çalışıyorum. Bir merdivenin tepesindeyim ve kollarımda bir sürü yapma çiçek var: Güller, papatyalar, hezarenler, şebboylar. Düşmemek için büyük çaba sarf ettiğimden ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrılmış durumda. Polyester buketlerden bir tane daha alıyorum, geçen hafta çıkan ölüm ilanlarından biri katlanmış vaziyette cebimde duruyor.

Geçen hafta öldürdüğüm adam buralarda bir yerde olmalı. Yani ondan geriye kalanlar burada olmalı. Dairesinde yalnız başına oturmuş, çenesinin altına bir tüfek dayalıyken, telefonda benden tetiği çekmemesi için kendisine iyi bir sebep göstermemi isteyen adam. Onu bulacağıma eminim. Trevor Hollis.

Aramızdan Ayrıldı Ama Unutulmadı.

Huzur İçinde Yatsın.

Hakkın Rahmetine Kavuştu.

Ya da o beni bulacak. Her zaman böyle olmasını umuyorum.

Merdivenin tepesinde, yerden yedi-sekiz metre kadar yukarıyım. Burnumun ucunu acıtan gözlüklerimle, başka bir yapma çiçeği kayda geçiriyormuş numarası yapıyorum. Defterime bir şeyler karalıyorum. Örnek no. 786, yaklaşık yüz yıllık kırmızı bir gül, diye yazıyorum.

Bütün dileğim, buradaki herkesin bu gül kadar ölü olması.

Görevlerimden biri de, evin çeşitli yerlerine taze çiçekler yerleştirmek. Bakmakla yükümlü olduğum bahçeden çiçek toplamam gerekiyor.

Benim bir canavar olmadığımı anlamalısınız.

Gülün taç yaprakları ve çanağı kırmızı selülozdan yapılmış. 1863 yılında yaratılan selüloz, plastiğin en eski ve en dayanıksız türü. Defterime, gülün yapraklarının yeşile boyanmış selülozdan yapıldığını yazıyorum.

Yazmayı bırakıp gözlüklerimin üstünden bakıyorum. Koridorun sonundaki kocaman, renkli camlı pencerenin ardında bir kızın ince silüetini görüyorum. Renkli camda, Tevrat'ta tasvir edilen Sodom veya Eriha şehrinin veya Hazreti Süleyman'ın Tapınağı'nın yanışı resmedilmiş. Resim sessiz ve alev alev görünüyor. Yıkılan taşların, sütunların ve duvar süslerinin arasında, portakal rengi ve kırmızı alevler birbirinin içine geçmiş ve bu görüntünün içinden, yaklaştıkça büyüyen siyah elbiseli küçük bir silüet çıkıp bana doğru geliyor.

Onun ölü olmasını umuyorum. O anda tek isteğim bu ölü kızla bir aşk yaşamak. Ölü bir kızla. Herhangi bir ölü kızla. Gördüğünüz gibi pek de seçici değilim.

Yapma çiçeklerin Sanayi Devrimi sırasındaki gelişimiyle ilgili araştırma yapıyorum, diye yalan söylüyorum insanlara. Bütün bu çalışmalar, 456 kodlu Doğa ve Tasarım dersine hazırlayacağım tez için. Yaşımın niye geçkin olduğunu soranlara da, ihtisas yapıyorum, diyorum.

Kızın saçları uzun ve kıvılcık. Bugünlerde sadece bazı tutucu dinlere bağlı kadınlar uzun ve kıvılcık saçlı oluyor. Merdivenin tepesinden, kızın küçücük görünen ince kol ve bacaklarına tekrar tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum ve günün birinde sübyancı olur

muyum acaba, diye düşünüyorum.

Araştırmamdaki en eski numune olmamasına rağmen, inceliyormuş gibi yaptığım gül bugüne kadar gördüklerimin içinde en kırılğan olanı. Çiçeğin, boyuncuk, stigma ve yumurtalıktan oluşan dişi cinsel organı siyah. Erkek cinsel organı stamen, telden yapılmış bir ercik sapıyla tepesine kondurulmuş minicik cam bir anterden oluşuyor.

Bahçede çiçek yetiştirmek işimin bir parçası, ama bunu beceremiyorum. Bir ot parçası bile yetiştiremiyorum.

Buraya, evin içine taze çiçek toplamak için geldim diye yalan söylüyorum kendime. Bahçeye dikmek için buradan yapma çiçek alıyorum. İşverenlerim bahçeye sadece içeriden baktıkları için, çıplak toprağın her köşesine yapay yeşillikler, eğreltiotları veya iğne uçlu sarmaşıklar saplıyorum. Aralarına mevsim çiçeklerinden de serpiştiriyorum. Çok yakından bakmadığınız sürece bahçe çok güzel görünüyor.

Çiçekler canlıymış gibi duruyorlar. Doğal ve huzur verici görünüyorlar.

Turfanda çiçek yetiştirmek için soğan arıyorsanız, bakacağınız en iyi yer mozolenin arkasındaki çöplüktür. Çöplükte, plastik saksılarda uykuya yatmış çiçek soğanları, sümbüller ve laleler, pars zambağı ve beyaz zambaklar, nergisler ve çiğdemler vardır ve bu çiçekler eve götürülüp hayata döndürülmeye hazırdır.

Yazmaya devam ediyorum: Örnek no. 786, Huzur kanadının yedinci katında, en güneydeki galeride, en üst sıradaki mezarlardan 2387 sayılı mezarın üstüne yerleştirilmiş vazoda bulunuyor. Columbia Şükran Mozolesi'nin en eski kanatlarından birindeki en eski mezarlardan birinde durmakta olan bu gülün neredeyse hiç bozulmadan kalmış olmasının nedeni, diye yazıyorum, galeri zemininden dokuz metre yüksekliğindeki konumu olabilir.

Sonra da gülü alıyorum.

Beni burada görenlere ise bambaşka bir hikâye anlatıyorum.

Burada bulunmamın resmi sebebi, mozolede envai çeşit yapma çiçek bulunması ve çiçeklerin mazisinin on dokuzuncu yüzyılın ortalarına kadar uzanıyor olması. İsimleri Huzur, Saadet, Ebediyet, Sükûnet, Ahenk ve Yeni Umutlar olan altı ana kanadın yükseklikleri beş ile sekiz kat arasında değişiyor. Duvarlardaki petekli beton-

lar yaklaşık üç metre kalınlığında olduğundan, boylamasına yerleştirilecek en uzun tabutu bile rahatlıkla alabiliyor. Kilometrelerce uzayıp giden koridorlarda hiç hava deveranı yok. Ziyaretçiler pek nadir uğruyorlar buraya. Uğrayanlar da genellikle çok kısa bir süre kalıyorlar içeride. Yıllık ortalama ısı ve nem oranı düşük ve sabit.

En eski çiçek örneklerinin isimleri Viktorya dönemi çiçekçilik jargonundan geliyordu. 1840'larda Madame de la Tour tarafından yazılan ve o dönemde çok okunan *Le langage des fleurs*'de mor leylağın ölümü simgelediği yazar. *Syringa* türü beyaz leylak, aşkın ilk keşfi anlamına geliyordu.

İtir asaleti simgelerdi.

Düğünçiçeği, çocuksuluğu.

Yapay çiçeklerin çoğu şapka süsü olarak üretildiğinden, mozo-leler hâlâ var olan örneklerin bulunabileceği en iyi yerdir.

İnsanlara bunları söylüyorum. Gerçeğin resmi versiyonu.

Gün içinde elimde kâğıt ve kalemle beni gören birileri olursa, genellikle bir merdivenin tepesinde bir mezarın üstüne bırakılmış sahte menekşe demetlerini aşırıyorum. Görenlere, üniversite-tekdeki dersim için, diye fısıldıyorum elimi ağzımın kenarına dayayarak.

Bir ödev hazırlıyorum, diyorum.

Bazen geceleri geç saatte geliyorum buraya. Yani herkes gittikten sonra. Gece yarısını geçince etrafta dolaniyorum ve bir köşeyi dönünce duvardaki mezarlardan birinin açık olacağını, hemen yanın- da, yüzünün derisi dökülmüş, üstündeki cenaze giysileri bedeninden damlayan ve sızan sıvılarla katılaşıp lekelenmiş kupkuru bir kadavra göreceğimi hayal ediyorum. Bu cesetle loş bir koridorda karşılaştığımı, yanan tek floresan lambasının cızırtısı dışında koridorun sessiz olduğunu, ve o floresanın da birkaç kez flaş gibi çaktıktan sonra sönüp beni karanlıkta sonsuza dek bu ölü canavarla baş başa bırakacağını hayal ediyorum.

Kadavranın gözlerinin kara oyuklara gömülmüş olmasını ve soğuk mermer duvarlara tutunarak görmeyen gözlerle sendeleye sendeleye yürürken, kemiklerini artık örtemeyen macunumsu çürük etinin duvarlarda yağlı izler bırakmasını istiyorum. Yorgun dudaklarının sarkmış, düşmüş burnunun yerini iki kara deliğin almış ve gevşek gömleğinin derisiz kalmış köprücük kemiklerinin üzerinden

sarkıyor olmasını istiyorum.

Cenaze ilanlarından bildiğim isimleri arıyorum. Sözümlü dinleyen insanların isimleri buraya sonsuza dek kazanmış olmalı.

Durma. Öldür kendini.

Sevgili Oğlumuz. Altın Kalpli Kızımız. Aziz Dostumuz.

Çek tetiği.

Bulunmaz İnsan.

İşte buradayım. Ödeşme zamanı geldi. Hadi göster kendini.

Gel, al beni.

İnsan yiyen zombilerin peşime düşmesini istiyorum.

Mermer kaplı bir mezarın yanından geçerken, içeride bir şeyin tabutu tırmaladığını ve dışarı çıkmak için debelendiğini duymak istiyorum. Geceleri kulağımı soğuk mermere dayayıp bekliyorum. Buraya gelmemin asıl sebebi bu işte.

Defterime yazmaya devam ediyorum; örnek no. 786'nın 30 geyçlik kadın şapkası telinden yapılma, yeşil pamuklu kumaşla kaplanmış bir sapı var. Yaprakların sapları ise 20 geyç kalınlığında görünüyor.

Deli filan değilim, sadece ölümün her şeyin sonu olmadığına dair bir kanıt arıyorum. Bir gece gözü dönmüş zombiler karanlık bir koridorda beni yakalayıp parçalasalar bile, en azından bu mutlak son olmayacak. Bunun rahatlatıcı bir tarafı var tabii.

Ölümden sonra hayat olduğu kanıtlanmış olacak ve ben de mutlu öleceğim. O yüzden bekliyorum. Gözetliyorum. Dinliyorum. Bütün soğuk mezarlara kulağımı dayıyorum. Defterime 7896 sayılı mezarda hareket yok, yazıyorum.

7897 sayılı mezarda hareket yok.

7898 sayılı mezarda hareket yok.

Örnek no. 45, bakalitten yapılma beyaz bir gül. En eski sentetik plastik olan bakalit, 1907 yılında bir kimyacı tarafından fenol ile formaldehit karışımını ısıtmasıyla ortaya çıktı. Viktorya dönemi çiçekçilik dilinde beyaz gül sessizliği temsil eder.

Kızla tanıştığım gün, defterime yeni çiçekler kaydetmek için en uygun günlerden biriydi. Anma Günü'ne denk gelen haftadan sonraki gündü ve ziyaretçi kalabalığı bir sene boyunca görünmemek üzere ortadan kaybolmuştu. Ölü olmasını dilediğim bu kızı ilk gördüğümde, ortalıkta kimseler kalmamıştı.

Anma Günü'nün ertesi sabahı temizlikçi elinde bir çöp torbasıyla gelip bütün taze çiçekleri toplar. Taze çiçeklerin en kötülerine çiçekçiler "cenazelik" derler.

Temizlikçiyle yollarımız hep kesişiyor ama bugüne kadar hiç konuşmadık. Mavi tulumlu bu adam bir keresinde beni bir mezara kulağımı dayamışken yakalamıştı. Fenerini sahne ışığı gibi üstüme tutarken bile bakışları başka yerdeydi. O sırada ben, elimdeki ayak-kabının topuğuyla mezarın taşına vurup "Hey," diyordum. Mors alfabesiyle, sesimi duyan var mı, diye soruyordum.

Cenazelik çiçeklerin sorunu, sadece bir gün güzel görünmeleridir. Ertesi gün solmaya başlarlar. Her mezarda bulunan bronz vazolardan sarkan ve pis kokulu suyunu mermer zemine damlatan, karmış, küflü ve solmuş çiçeklere bakınca, içeride yatan aziz kişinin halini tahmin etmeniz hiç de zor olmaz.

Anma Günü'nden sonra temizlikçi hepsini çöpe atar. Solan çiçekleri.

Geriye, ipeği olabildiğince siyah görünsün diye boyaya yatırılmış koyu sıklamen rengi sahte şakayık demetleri kalır. Bu sene kokulu plastik orkideler var. Beyaz ve mavi renkli dev gündüzsefalalarının suni ipekten sapları öyle güzel ki, çalmak için çekilecek sıkıntılara değer.

En eski örneklerde, şifon, organza, kadife, kadife jorjet, krepdöşin ve geniş saten kurdelelerden yapılmış çiçekler de var. Kollarımda öbek öbek aslanağızları, ıtırşahiler ve ateşçiçekleri var. Gülhatmiler, gecesevaları ve unutmabeniler var. Yapma ve güzel ama kazık gibi sert olan ve insanın elini dalayan bu senenin çiçeklerine plastikten çiy damlacıkları yapmışlar.

Elinde, Viktorya döneminde üzüntü ve ölümü, hastalık ve terk edilmeyi temsil eden anemon ve lale karışımı sıradan bir demet taşıyan bu kız, bu sene buraya bir gün gecikmeli gelmiş. Bense Sadet kanadındaki batı galerisinin en ucunda, merdivenin tepesinde durmuş bu kızı izliyor ve defterime notlar alıyorum.

Önümdeki 237 numaralı örnek, suni ipekten yapılmış savaş sonrası bir krizantem. Savaş sonrası diyorum çünkü İkinci Dünya Savaşı sırasında çiçek yapmaya yetecek kadar ipek, suni ipek veya tel yoktu. Savaş döneminde çiçekler krepon veya piriç kâğıdından

yapılıyordu ve Columbia Şükran Mozolesi'nin elli derecelik değişmez sıcaklığına rağmen bu çiçeklerin hepsi toza toprağa karışmıştı.

Önünde durduğum mezar, Trevor Hollis'e ait 678 sayılı mezar. Yirmi dört yaşında, annesi, babası ve kız kardeşinden önce ebediyete göçmüş. Sevgili Oğlumuz. Her Zaman Kalbimizde Yaşayacak. Son kurbanım. Onu buldum.

678 sayılı mezar, galeri duvarının üst sıralarından birinde bulunuyor. Daha yakından bakabilmek için bir seyyar merdivene veya tabut asansörüne ihtiyacım var. Güvenli olan noktanın iki basamak yukarisından, yani merdivenin en tepesinden bakarken bile bu kızda farklı bir şeyler olduğunu görebiliyorum. Avrupalı bir yanı var. Sanki bir çeşit beslenme yetersizliğine maruz kalmış. Kuzey Amerika standartlarında güzel kabul edilmek için tavsiye edilen günlük gıda ve gün ışığı miktarı gibi bir şey değil bu. Elbisesinden çıkan bembeyaz kol ve bacakları insana balmumunu hatırlatıyor. Onu dikenli tellerin arkasında hayal edebiliyorsunuz. Kızın ölü olabileceğine dair müthiş bir umut uyanıyor içimde. İnsan etine susamış vampir ve zombilerin mezarlarından çıktığı eski filmleri izlerken hissettiğim şeyin aynısı bu. Bu gözü dönmüş yarı ölüleri izlerken içimi aynı müthiş umut dolduruyor ve lütfen, diye iç geçiriyorum, ah lütfen, lütfen.

İçimde, ölü bir kızın birdenbire bileğime yapışvermesi için çılgınca bir istek var. Kulağımı kızın göğsüne yaslamayı ve hiçbir şey duymamayı umut ediyorum. Zombiler tarafından ktır ktır yenmek bile, sadece et ve kandan, deri ve kemikten ibaret olduğum düşüncesinden bin kat iyi geliyor. Şeytan, melek, kötü ruh veya her ne ise, bir şeyin fırlayıp karşıma çıkmasını istiyorum. Bir gulyabani, hayalet veya uzun bacaklı korkunç bir yaratık, kim olursa olsun birisi elimi tutsun istiyorum.

Durmakta olduğum altıncı sıradan aşağı bakınca, siyah elbisesi iyice parlayana kadar ütülenmiş gibi görünüyor. İnce beyaz kolları ve bacakları, yeni çıkmış ikinci sınıf bir insan derisiyle kaplanmış gibi duruyor. Bu yükseklikten bile yüzü seri üretimden çıkmış gibi görünüyor.

Neşideler Neşidesi, Bap Yedi, Birinci Ayet:

“Çarıklar içinde ayakların ne güzel, ey emir kızı! Toplu kalçaların sanki mücevher...”

Güneş dışarıdaki her şeye değiyor ama içerideki her şey soğuk. Güneş ışığı vitraylardan içeri süzülüyor. Çimento duvarlara sinen yağmurun kokusu var içeride. İçerideki her şey cilalanmış mermer hissi veriyor insana. Sesler bir yerlere gizlenmiş; çelik tesisat borularından süzülen bayat yağmur sularının, çatlak tavan pencerelerinden sızan yağmur sularının, boş mezarların içine damlayan yağmur sularının sesi.

Birikmiş toz, kepek ve saç yumakları yerlerde uçuşuyor. İnsanlar bunlara hayalet kakası diyorlar.

Kız yukarı bakıyor. Beni fark etmiş olması gerekiyor ama o, mermer zeminin üstünde siyah keçemsi ayakkabılarıyla sessizce ilerlemeye devam ediyor.

Burada kolaylıkla kaybolabilirsiniz. Koridorlar olmadık yerlerde başka koridorlara açılıyor. Aradığınız mezarı bulmak için haritaya ihtiyacınız olabilir. Her biri bir başkasına açılan ve insana teleskopla bakıyormuş duygusu veren galeriler o kadar uzun ki, uçtaki oyma koltuk veya mermer heykelin gerçekte aklınızdan bile geçmemiş bambaşka bir şey olması mümkün. Mermerin pastel renkli yumuşak gölgeleri sürekli tekrarlandığı için insan kaybolda bile telaşlanmıyor.

Kız merdivene doğru yürüyor. Merdivenin tepesinde, ayak ucumdaki kızla, tavandaki meleklerle dolu cennet resmi arasında kısılıp kalıyorum. Mermer mezarların cilalı duvarları, tam boy görüntümü mezar taşlarının üstüne yansıyor.

Bu Taş Falanca'nın Anısına Dikildi.

Buraya Diktiğimiz Bu Taşla...

Aziz Hatırası İçin Dikildi.

Hepsinin üstüne görüntüm yansıyor.

Kalemi tutan soğuk parmaklarım bana kaskatı geliyor. Örnek no. 98, Çin ipeğinden yapılmış pembe bir kamelya. Çiçeğin saf pembe renginden, serisin denen jelimsi ipek özünden arındırmak için ipeğin sabunlu suda kaynatıldığı anlaşılıyor. Çiçeğin sapı, yeşil polipropilen telden, dönemin tipik çalılıklarına benzetilerek yapılmış. Kamelya eşsiz mükemmellik anlamına geliyor.

Kızın yusuvarlak bir maskeye benzeyen yüzü merdivenin dibinden bana bakıyor. Canlı mı yoksa hayalet mi olduğunu nasıl anlayacağım, bilmiyorum. Elbisesi öyle kalın ki, göğsünün inip kal-

kışlarını görmek mümkün değil. Hava çok sıcak olduğu için nefesinin buharı da görünmüyor.

Neşideler Neşidesi, Bap Yedi, İkinci Ayet:

“Göbeğin yuvarlak bir tas, onda karışık şarap eksik değil; karın buğday yığını, zambaklarla kuşanmış.”

Kitabı Mukaddes’te seks ve yemek benzetmesine çok sık rastlanır.

Gül goncası gibi görünmesi için pembeye boyanmış, sedefli küçük deniz kabuklarından yapılmış olan 136 ve 78 örnek numaralı bakalit nergislerin arasındayken, kızın beni soğuk ölü kollarına almasını ve hayatın mutlak bir sonu olmadığını söylemesini istiyorum. Hayatım, iki gün sonra çürüyecek ve mezarlığın birinde benden sonra yaşamaya devam edecek cenazelik bir ot yığınının ibaret değil.

İçine insanların tıklandığı kilometrelerce uzunluktaki bu mermer duvarların arasında insan kendini binlerce kişinin bulunduğu kalabalık bir yerde gibi hissediyor ama aynı zamanda da yalnız olduğunu biliyor. Onun bana bir soru sorması ile benim vereceğim cevap arasındaki süre koca bir yıl olabilir.

Nefesim, Trevor Hollis’in kısa ömrünün başlangıç ve bitiş tarihlerinin kazınmış olduğu mermeri buğulandırıyor. Mezar taşında şunlar yazıyor:

Bütün Dünya Onu Küçümsedi
Ama O Benim Her Şeyimdi

Trevor Hollis, elinden geleni ardına koyma. Gel ve intikamını al. Sana meydan okuyorum.

Kız kafasını geriye atıp bana bakarak gülümsüyor. Etraftaki taşların bütün griliğine inat kızın kızıl saçları alev alev yanıyor ve bana bakarak, “Demek çiçek getirdin,” diyor.

Kollarımı açıyorum ve çiçekler, menekşeler, papatyalar, yıldız çiçekleri kafasından aşağıya dökülüyor.

Düşen ortancalardan birini yakalıyor ve “Cenazeden beri ziyarete gelen hiç kimse olmamıştı,” diyor.

Neşideler Neşidesi, Bap Yedi, Ayet Üç:

“İki memen sanki bir çift geşik yavrusu.”

İncecik ve kıpkırmızı dudakları yüzünden ağzı, sanki bir bıçakla açılmış gibi görünüyor. “Merhaba,” diyor, “Ben Fertility.”

Yakaladığı çiçeği kaldırıp sanki elimi uzatsam alabileceğim gibi bana doğru uzatıyor. “Ee, söyle bakalım,” diyor, “kardeşim Trevor’la nasıl tanıştınız?”

Adı Fertility Hollis'ti. Şaka yapmıyorum, bu onun gerçek adıydı ve yarınki buluşmamızda sosyal danışmanla paylaşmak istediğim konu da onunla ilgiliydi.

Tabi olduğum gözlem programının koşullarından biri de haftada bir saat sosyal danışmanımla görüşmek. Karşılığında konut kuponu alıyorum. Bu program sayesinde konut yardımı almaya hak kazanıyorum. Bedava hükümet peyniri, süttozu, bal ve yağ. Bedavadan işe yerleştirilme imkânı. Bunlar, Kurtulanlara Yönelik Federal Koruma Programı'nın yaptığı kıyaklardan sadece birkaçı. Köpek kulübesine benzeyen evim ve tüketim fazlası peynir. Küçük, rezil işim ve araklayarak otobüsle eve getirdiğim pirzolalarım. Ucu ucuna yetecek kadar veriyorlar işte.

Öyle aman aman bir şey verdikleri yok, engellilere ayrılmış park yerlerini de kullanamıyorsunuz ama haftada bir kez, bir saatliğine sosyal danışman geliyor. Profesyonel şefkati, vaka sicil dosyaları ve ziyaret ettiği müşteriler arasında kat ettiği kilometrelerin kaydını tuttuğu mesafe kayıt çizelgesiyle birlikte benimki salı günleri sade renkli resmi daire arabasıyla çalıştığım eve geliyor. Bu hafta ziyaret edecek yirmi dört müşterisi var. Bu sayı geçen hafta yirmi altıydı.

Her salı beni dinlemeye geliyor.

Her hafta ona, ülke çapında geriye kaç kişi kaldığını soruyorum.

Mutfakta kendine dakiri ve mısır cipsi hazırlıyor. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara fırlatmış. Mutfak tezgâhının üstünde ikimizin arasında duran ve içi vaka dosyalarıyla dolu olan kanvas spor çantanın içinden klipsli bir dosya çıkarıyor ve benimkini bulup en üste koymak üzere haftalık vaka izleme formlarını karıştırıyor. Parmağını üstünde sayıların olduğu bir sütunun üstünde gezdirip “Yüz elli yedi kişi kalmış. Ülke çapında,” diyor.

Haftalık görüşme formunun üstüne tarihi girdikten sonra, zamanı da kaydetmek için saatine bakıyor. Okumam ve altını imzalamam için klipsli dosyayı çevirip bana uzatıyor. İmzamı, buraya geldiğini kanıtlamak için alıyor. Konuştuğumuzu kanıtlamak için. Paylaştığımızı. Bana bir kalem uzatıyor. Birbirimize kalplerimizi açtık. Beni dinle, beni iyileştir, beni koru, bana inan. O gittikten sonra boğazımı kessem bile bu onun hatası olmayacak.

Formu imzalarken bana “Az ilerideki solaryum merkezinde çalışan kadını tanıyor muydun?” diye soruyor.

Hayır. Aa, evet. Tamam, kimden bahsettiğini hatırladım.

“İri bir kadın. Örgülü, uzun sarı saçlı. Alman efsanelerindeki kraliçeler gibi,” diyor. “İki gece önce gitti. Kendini uzatma kablo suyla asmış,” diyor. Önce parmakları avucuna doğru kıvrılmış şekilde, sonra da ellerini çevirip parmaklarını ileri doğru uzatarak tırnaklarına bakıyor. Çantasının yanına gidip içinden parlak kırmızı bir oje çıkarıyor. “İyi oldu,” diyor, “Onu hiç sevmemiştim zaten.”

Dosyayı geri verirken, başka kimler var, diye soruyorum.

“Bir bahçıvan,” diyor. Beyaz, uzun saplı, parlak kırmızı renkli minik oje şişesini kulağının yanında sallıyor. Diğer eliyle de formları karıştırıyor. 134 numaralı vakanın görüşme formunu görebil-

mem için dosyayı bana doğru kaldırıyor. Kırmızı büyük harflerle TAHLİYE EDİLDİ damgası var formun üstünde, yanında da tarih.

Bu damga bir hastaneden artakalmış bir şey. Orada TAHLİYE EDİLDİ damgası, hastanın taburcu edildiği anlamına geliyordu. Şimdi ise söz konusu kişinin öldüğünü belirtiyor. Hiç kimse üstünde ÖLDÜ ibaresi olan bir damga sipariş etmek istememiş. Rehber bunu bana birkaç sene önce, intihar olayları tekrar yükselişe geçtiğinde söylemişti. Toprakdan geldik, toprağa gidiyoruz. İşte her şey böyle bir dönüşüm içinde.

“Bu herif bir çeşit tarım ilacı içmiş,” diyor. Ojenin kapağını çeviriyor. Elleri boşa dönüyor. Eklemleri beyazlaşana kadar kapağı zorlamaya devam ediyor. “Bu insanlar beni beceriksiz göstermek için ellerinden gelen her şeyi yapar,” diyor.

Ojeyi masanın kenarına vurduktan sonra yeniden açmaya çalışıyor. “Al,” diyerek bana uzatıyor ojeyi. “Bunu benim için aç lütfen.”

Şişeyi bir hamlede açıp geri veriyorum.

“Tanıyor muydun bu ikisini?” diye soruyor.

Yo, hayır. Tanımıyordum. Kim olduklarını biliyorum ama geçmişten hatırlamıyorum onları. Yetişme çağımdan tanımiyorum, ama son birkaç sene içinde buralarda görmüştüm ikisini de. Hâlâ eski tip kilise kıyafetlerini giyiyorlardı. Adam her zaman bol pantolonunun üstüne pantolon askılarını takıyor ve yazın en sıcak gününde bile yakası sımsıkı kapalı olan uzun kollu gömleğini giyiyordu. Kadın ise kilisede zorunlu olan iç sıkıcı renkteki iş elbisesini giyiyordu. Kafasına da hâlâ bonesini takıyordu. Erkekler her zaman geniş kenarlı şapka takarlardı. Yazları hasır, kışları siyah keçeden.

Evet. Tamam. Onları buralarda görmüştüm. Fark edilmeyecek tipler değillerdi.

Küçük oje fırçasıyla her bir tırnağına kırmızı üstüne kırmızı ojeyi sürerken “Onları gördüğünde üzülmüyor muydun?” diye soruyor. “Eski kilisenden birilerini görmek seni üzüyor muydu? İnsanları, senin kiliseye bağlı olduğun zamanlardaki giysilerle görmek seni kızdırıyor muydu ya da?”

Telefon çalıyor.

“Aileni hatırlatıyor mu bunlar sana?”

Telefon çalıyor.

“Ailenin başına gelenler seni öfkelenendiriyor mu?”

Telefon çalıyor.

“İntiharlar başlamadan önce hayatın nasıldı, hatırlıyor musun?”

Telefon çalıyor.

Sosyal danışman “Şu telefona cevap verecek misin?” diyor.

Bir dakika içinde açacağım. Ama önce ajandama bakmalıyım. Bugün yapmam gereken işlerin listesini görmesi için kalın defteri kaldırıp ona gösteriyorum. İşverenlerim arayıp beni faka bastırma-ya çalışıyorlar. Eğer şu dakika dışarıda havuzu temizliyor olmam gerekiyorsa ve yanlışlıkla içeride olup telefonu açarsam vay halime.

Telefon çalıyor.

Ajandama göre şu anda mavi misafir odasındaki perdeleri preslemem gerekiyor. Ne demekse.

Sosyal danışman mısır cipslerini ağzında çatırdatıyor. O yüzden elimi havaya kaldırıp ona sessiz olmasını işaret ediyorum.

Telefon bir kez daha çalıyor ve açıyorum.

“Bu akşamki davetle ilgili olarak bize neler söyleyeceksin bakalım?” diye bağıyor telefondaki ses.

Sakin olun, diyorum. Kafanızı karıştıracak bişey yok. Kemiksiz somon var. Bir çeşit küçük havuç. Bir de hindiba sote.

“O ne?”

Pişmiş bir yaprak, diyorum. En soldaki küçük çatala yiyeceksiniz. Dişleri aşağı dönük duran. Sote edilmiş hindibayı zaten biliyorsunuz. Sote hindibayı bildiğinizi biliyorum. Geçen yıl katıldığınız yılbaşı partisinde yemiştiniz. Sote hindibayı seviyorsunuz. Sadece üç lokma alın, diyorum telefona. Seveceğinize eminim.

“Şömine rafındaki lekeleri çıkarır mısın?” diye soruyor telefondaki ses.

Ajandama göre bu işi yarın yapıyor olacağım.

“Ah!” diyor telefondaki ses. “Unutmuşuz.”

Evet. Tabii ya. Unutmuşsunuz.

Yavşaklar.

Bana centilmenin centilmeni diyebilirsiniz ama her iki şekilde de yanılmış olursunuz.

“Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?”

Bugün Anneler Günü.

“Sıçtık. Kahretsin. Hassiktir!” diyor telefondaki ses. “Sen bir şeyler ayarlayıp gönderdin mi? Gerekeni yaptın mı?”

Elbette. İkisinin annesine de birer çiçek aranjmanı yolladım. Çiçekçi faturayı hesaplarına yazacak.

“Kartta ne dedin?”

Dedim ki:

Her An Yüreğimde Taşıdığım Canımın İçi Anneciğime. Annesini Bu Kadar Seven Bir Oğul/Kız Daha Yoktur. En Derin Sevgilerimle. Sonra da uygun imza.

Sonra da bir not: Kurutulmuş bir çiçek de en az canlısı kadar güzeldir.

“Güzel olmuş. Bu onları bir sene daha idare eder,” diyor telefondaki ses. “Verandadaki çiçekleri sulamayı unutma. Ajandanda yazıyor.”

Sonra telefonu kapatıyorlar. Bana herhangi bir işi hatırlatmalarına gerek yok. Sadece son sözü söylemiş olmak için yapıyorlar bunu, o kadar.

Çok da umrumdaydı.

Sosyal danışman kırmızı ojeli tırnaklarını kurutmak için parmaklarını ağzının önünde ileri geri sallıyor ve tırnaklarına üflüyor. İki derin nefes arasında da “Ailen?” diye soruyor.

Üflüyor.

“Kendi annen?” diye soruyor.

Üflüyor.

“Annemi hatırlıyor musun?”

Üflüyor.

“Sence bir şey hissetmiş midir?”

Üflüyor.

“Yani intihar ederken demek istiyorum.”

Matta, Bap Yirmi Dört, On Üçüncü Ayet:

“Ancak sona kadar dayanan, kurtulacak odur.”

Ajandama göre klimanın filtresini temizlemem lazım. Yeşil oturma odasının tozunu almam gerekiyor. Piriç kapı kollarını parlatmam gerekiyor. Eski gazeteler geri dönüşüm kutusuna atılacak.

Vakit dolmak üzere ve hâlâ Fertility Hollis hakkında konuşamadım. Mozolede karşılaşmamız hakkında. Yaklaşık bir saat birlikte yürüyüp konuştuğumuzu, bana yirminci yüzyılın farklı sanat akımları

larından söz ettiğini, her birinin İsa'nın çarmıha gerilişini nasıl tasvir ettiğini anlattığını söyleyemedim. Mozolenin en eski kısmı olan Saadet kanadında İsa çok zayıf ve kadınlarıncı gibi kocaman ıslak gözler ve uzun kirpiklerle romantik bir tarzda resmedilmiş. 1930'larda inşa edilen kanatta, İsa süper kahraman kaslarıyla bir Sosyal Gerçekçi olarak tasvir edilmiş. Kırklı yıllarda inşa edilmiş olan Huzur kanadında İsa, kübik şekiller ve düzlemlerden oluşan soyut bir düzenleme oluvermiş. Ellilerde, cilalı meyve ağacından, modern Danimarka sanatını yansıtan bir iskelet olarak boy gösteriyor. Altmışların İsa'sı ise, eğri büğrü tahtalardan çatılmış bir şey.

Yetmişlerde herhangi bir kanat inşa edilmemiş, seksenlerde inşa edilen kanattaysa İsa yok. Sadece, alışveriş merkezlerinde bulabileceğiniz türden o yeşil cilalı, seküler çağrışımlı mermerler ve piriç kaplamalar var.

Fertility sanat hakkında konuştu ve Saadet, Huzur, Barış, Neşe, Selamet, Vecit ve Sihir kanatlarında gezindik.

Adının Fertility Hollis olduğunu söyledi.

Bana Tender Branson demesini söyledim. Gerçek bir isme benzemiyor belki, ama bundan başka isim yok.

Bundan sonra her hafta kardeşinin mezarını ziyaret edeceğini söyledi. Gelecek çarşamba geleceğine söz verdi.

Sosyal danışman "Neredeyse on yıl oldu. Neden bana açılıp, ölen ailenle ilgili hislerini paylaşmıyorsun?" diye soruyor.

Özür dilerim, diyorum. Ama işimin başına dönmem lazım. Zamanımız doldu.

Çok geç olmadan, yani uçağım çakılmadan önce, adımla ilgili bir açıklama yapmak istiyorum. Tender Branson. Bu aslında gerçek bir isim değil. Daha çok bir rütbe gibi. Başka bir kültürden olan bir ailenin çocuğuna Yüzbaşı Smith veya Piskopos Jones tarzı isimler vermesi gibi. Ya da Vali Brown. Ya da Doktor Moore. Şerif Peterson.

Creedish kültüründe sadece soyadları vardır. Soyadı kocadan gelir. Mülkiyet hakkı iddia etmek için soyadınızı kullanırsınız. Soyadı bir etikettir.

Benim soyadım Branson.

Rütbem Tender Branson. Bu, en düşük rütbedir.

Sosyal danışman bir keresinde bana, sahip oldukları soyadının

dışarıdaki dünyada çalışmaya gönderilen kız veya erkek evlatlar için bir çeşit şans ya da şanssızlık sayılıp sayılamayacağını sormuştu.

İntihar olayları başladığından beri dışarıdaki insanların Creedish kültürü için kafalarında oluşturdukları resim, abim Adam'ın onlar hakkında anlattıklarına benzemeye başlamıştı.

Adam dışarıdaki dünyada insanların hayvanlar gibi pervasız olduklarını ve sokaklarda tanımadıkları insanlarla zina yaptıklarını söylemişti.

Bugünlerdeyse dış dünyadaki insanlar bana bazı soyadlarının daha yüksek fiyatlar getirip getirmediğini soruyorlar. İş sözleşmelerinde bazı soyadları daha düşük rayiçlere gidiyor muymuş?

Sonra da genellikle, Creedish mezhebine mensup bazı babaların nakit akışını artırmak için kızlarını hamile bırakıp bırakmadığını soruyorlar. Evlenmesine izin verilmeyen erkek çocukların hadım edilip edilmediğini soruyorlar. Sen hadım edildin mi, asıl sormak istedikleri bu. Creedish mezhebine mensup erkek çocukların mastürbasyon yapıp yapmadığını soruyorlar. Ya da çiftlikteki hayvanlarla cinsel ilişkiye girip girmediklerini veya eşcinsel ilişkide bulunup bulunmadıklarını soruyorlar. Yani benim böyle bir şey yapıp yapmadığımı soruyorlar.

Yapıyor muydum? Yapmış mıydım?

Hiç tanımadığım insanlar yüzüme bakıp bakır olup olmadığını sorarlar.

Bilmiyorum. Unuttum. Veya bu konu sizi hiç ilgilendirmez de diyebiliriz.

Unutmadan söyleyeyim; abim Adam Branson üç dakika, otuz saniyeyle benden büyüktü ama Creedish standartlarına göre ha üç dakika olmuş ha üç sene, hiç fark etmezdi.

Çünkü Creedish doktrinine göre yarışı ikinci bitiren yoktur.

Her ailede ilk doğan erkek çocuğa Adam ismi verilir. Kilise yerleşiminde aileme ait olan toprağın varisi Adam Branson'dı.

Adam'dan sonra doğan bütün erkek çocuklara Tender ismi verilir. Bu da beni, ailemin çalışması için dış dünyaya salıverdiği en az sekiz Tender Branson'dan biri yapar.

Bütün kız çocuklara, birinciden sonuncuya kadar hepsine Bidy ismi verilir.

Tender'lar işçidir. İşlerini yaparlar.

Biddy'ler emir kuludur. Her emre koşarlar.

İki ismin de argo olduğunu tahmin etmek yerinde olur ama geleneksel isimlerin kısaltmaları olan bu isimlerin uzun hallerinin ne olduğunu bilmiyorum.

Ama şu kadarını biliyorum: Kilise mütevelli heyeti üyeleri bir ailenin Adam'ı için herhangi bir Biddy Branson'ı seçtiğinde, kızın ismi, yani rütbesi Author'a dönüşür.

Adam Maxton'la evlendiğinde Biddy Branson'ın ismi Author Maxton olur.

Damat Adam Maxton'ın anne ve babasının ismi de ilk torunlarının doğumuna kadar Adam ve Author Maxton'dır. İlk torundan sonra yaşlı çiftin ikisinin de ismi Elder Maxton olarak değişir.

Çoğunlukla ilk torun doğduğunda, çocuk üstüne çocuk doğurmaktan Bayan Elder Maxton ölmüş olur.

Kilise mütevelli heyetinin hemen hemen tüm üyeleri erkekti. Eğer çabuk davranırsa bir erkek otuz beşine gelmeden mütevelli heyeti üyesi olabilirdi.

Aslında karışık değildi.

Dış dünyayla ve dış dünyada yaşayan onca aileyle, büyükanne ve büyükbabayla, büyük büyükanne ve büyük büyükbaba, teyze, dayı, yeğen ve kuzenlerle ve hepsinin farklı olan ilk isimleriyle kıyaslandığında kilisenin rütbe sistemi çok basitti.

Creedish kültüründe yaşayan birinin ismi onun nereye ait olduğunu gösterirdi. Tender veya Biddy. Adam veya Author. Veya Elder. Kişiyeye verilen isim hayatının geri kalanının nasıl devam edeceğini gösterirdi.

İnsanlar, Adam'ın üç buçuk dakikayla benden büyük olması yüzünden kilise topraklarında kalıp mülk sahibi olma ve bir aile kurma şansını kaçırdığım için öfke duyup duymadığımı sorarlar. Ben de onlara evet demeyi öğrendim, çünkü dış dünyadaki insanların duymak istedikleri bu. Ama bu doğru değil. Hiçbir zaman öfke duymadım.

Bu tıpkı, neden daha uzun parmaklarla doğup da konser keman-cısı olamadım diye kızmaya benzer.

Anne ve babanız neden daha uzun boylu, daha zayıf, daha güçlü veya daha mutlu değildi diye hayıflanmak gibi. Bunlar geçmişte

kılmış ve sizin değiştiremeyeceğiniz detaylardır.

Çerçek şu ki, Adam benden önce doğmuştu. Ve belki de dışarı çıkıp dünyayı göremediği için Adam beni kıskanıyordu. Ben kilise topraklarından ayrılmak için bavulumu hazırlarken, Adam neredeyse hiç tanımadığı bir Bidy Gleason'la evlenmek üzereydi.

Kilise mütevelli heyeti, dışarıdaki dünyada birbirinin “kuzeni” olarak anılan kişiler arasında herhangi bir evliliğe meydan vermemek için, kimin hangi aileden hangi bidy ile evlendiğini gösteren kapsamlı çizelgeler tutardı. Her kuşakta, Adam'lar on yedisine yaklaşırken, kilise heyeti üyeleri kan bağı açısından onlara en uzak eşi seçebilmek için bir araya gelirdi. Her kuşakta bir düğün mevsimi olurdu. Kilise yerleşiminde yaklaşık kırk aile vardı ve her yeni kuşaktaki hemen her aile evde düğünler veya partiler düzenlerdi. Düğün mevsimi bir tender veya bidy için uzaktan izlenecek bir olaydı.

Bidy'ler bu düğünlerin kendi düğünleri olduğunu hayal ederlerdi.

Tender'lar hayal kurmazdı.

Bu gece yine her zamanki telefonlar geliyor. Gökyüzünde dolunay var. İnsanlar okulda aldıkları düşük notlar yüzünden ölmeye hazırlar. Aileleriyle ilgili problemleri, erkek arkadaşlarıyla olan sorunları, küçük boktan işleri yüzünden ölmeye hazırlar. Bu telefonlar tam da arakladığım birkaç kuzu pirzolasını kelebek kanadı biçiminde ikiye ayırmaya çalışırken geliyor.

İnsanlar şehir dışından arıyorlar ve santral memuru, John Doe'nun ödemeli imdat çağrısını kabul edip etmeyeceğimi soruyor.

Bu akşam *en croute* usulü alabalık yemenin değişik bir tarzını deneyeceğim. Balığı yerken yapılacak bu yeni ve seksi bilek hareketiyle, işverenlerim bir sonraki yemek davetinde diğer konuklara parmak ısırtacak minik bir jest yapmış olacaklar. Minik bir sihir-

bazlık numarası. Ayrıca, balo dansının sofrada adabındaki eşdeğeri olarak, kremalı soğanları ağzınıza götürürken kullanacağınız şatafatlı bir numara üstünde çalışıyorum. Tabakta kalan adaçaylı krema'yı ortadan kaldırmak için geliştirdiğim şaşmaz bir tekniği mükemmelleştirmek üzereyken, telefon tekrar çalıyor.

Herifin biri Cebir II dersinden kaldığını söylemek için arıyor. Sadece pratik yapmak için, "Öldür kendini," diyorum.

Kadının biri arayıp, çocuklarının çok yaramaz olduğunu söylüyor.

Bir dakika bile vakit kaybetmeden, "Öldür kendini," diyorum. Adamın biri arayıp arabasının bozulduğunu söylüyor.

Öldür kendini.

Kadının biri telefonda filmin son seansının kaçta olduğunu soruyor.

Öldür kendini.

"Orası 555 13 27 değil mi? Moorehouse Sineması değil mi orası?" diye soruyor.

Öldür kendini, diyorum. Öldür kendini. Öldür kendini.

Kızın biri arayıp "Ölmek insanın canını çok yakar mı?" diye soruyor.

Bak tatlım, diyorum, evet yakar ama yaşamaya devam etmek çok daha fazla acıtır.

"Sadece merak etmişim," diyor. "Kardeşim geçen hafta intihar etti de."

Bu kız, Fertility Hollis olmalı. Kardeşinin kaç yaşında olduğunu soruyorum. Sesimi elimden geldiğince boğuklaştırıyor ve beni tanımamasını umuyorum.

"Yirmi dört," diyor ama ağladığı falan yok. Hatta sesi üzgün bile gelmiyor.

Sesini duymak bana onun ağzını hatırlatıyor, ağzı nefesini, nefesi de göğüslerini hatırlatıyor.

Korintoslulara Birinci Mektup, Bap Altı, On Sekizinci Ayet:

"Zinadan kaçın . . . zina eden kendi bedenine karşı günah işler."

Neler hissettiğini anlat bana, diyorum yeni boğuk sesimle.

"Zamanına karar veremiyorum," diyor. "Bahar sömestri bitmek üzere ve işimden gerçekten nefret ediyorum. Dairemin kira sözleşmesi bugün yarın sona erecek. Arabamın sigorta pullarının süresi

gelecek hafta doluyor. Eğer kendimi öldürecekssem bundan iyi bir zaman olamazmış gibi geliyor bana.”

Yaşamak için bir sürü iyi sebep var, diyorum ve benden bir liste istememesi için dua ediyorum. Kardeşinin ölümünün üzüntüsünü seninle paylaşan kimse yok mu, diye soruyorum. Bu korkunç olayda sana destek olacak birisi, mesela kardeşinin eski bir dostu filan yok mu, diyorum.

“Yok gibi.”

Kardeşinin mezarını ziyaret eden hiç kimşe yok mu, diye soruyorum.

“Hayır.”

Bir kişi bile yok mu, diye soruyorum. Senden başka kimse mezarına çiçek götürmüyor mu? Bir tek eski dost bile yok mu?

“Yok.”

Onu etkilediğim çok açık.

“Ha,” diyor. “Bir dakika. Birisi var, ama çok tuhaf bir herif.”

Harika. Bana tuhaf dedi.

Tuhaf demekle ne kastettiğini soruyorum.

“Şu topluca intihar eden mezhebi hatırlıyor musun?” diyor. “Yedi, sekiz sene önceydi. Kurdukları köydeki herkes kiliseye gidip zehir içmişti. Sonra FBI onları el ele tutuşmuş vaziyette yerde yatarak bulmuştu, hepsi ölmüştü. Bu herif bana onları hatırlattı. Acayip kıyafetleri yüzünden değil de, daha çok saçları yüzünden. Sanki gözleri kapalıyken kendi saçını kendisi kesmiş gibi duruyordu.”

On sene önceydi. Ve şu anda tek yapmak istediğim şey telefonu kapatmak.

İkinci Tarihler, Bap Yirmi Bir, On Dokuzuncu Ayet:

“... bağırsakları çıktı...”

“Alo?” diyor. “Hâlâ hatta mısın?”

Evet, diyorum. Başka ne gibi tuhaflikları vardı?

“Başka bir tuhaflığı yoktu,” diyor. “Elinde kocaman bir çiçek demetiyle kardeşimin mezarının başındaydı.”

Bak işte gördün mü, diyorum. Böyle bir kriz anında kollarına koşman gereken sevgi dolu insan bu işte, diyorum.

“Hiç sanmıyorum,” diyor.

Evli olup olmadığını soruyorum.

“Hayır.”

(Görüştüğü biri var mı?

“Hayır.”

O zaman bu herifi tanımaya çalış, diyorum. Bırak da ikimizin ortak kaybı sizi bir araya getirsin. Aşk hayatın için büyük bir atılım olabilir bu.

“Hiç sanmıyorum,” diyor. “Öncelikle, bu adamı görmedin bile. Yani, ben hep kardeşimin homoseksüel olabileceğinden şüphelenmiştim ve elinde çiçeklerle bu herifi kardeşimin mezarının başında görünce şüphelenmekte haklı olduğumu anladım. Ayrıca, hiç de çekici değildi.”

Mersiyeler, Bab İki, On Birinci Ayet:

“...ciğerim yere döküldü...”

Peki ya saçlarına çekidüzen verirse, diye soruyorum. Ona yardım edebilirsin. Onu baştan yaratabilirsin.

“Sanmıyorum,” diyor. “Herif adamakıllı çirkin. Saç kesimi berbat ve favorileri neredeyse ağzına kadar iniyor. Gıdıları yokmuş veya elmacık kemikleri varmış gibi göstermek için kadınların makyaj yapması gibi erkeklerin de bir hatayı örtmek için sakal bırakması tarzında bir şey değil onunki. Bu herifin suratı hepten bozuk. Üstelik de ibne.”

Korintoslulara Birinci Mektup, Bab On Bir, On Dördüncü Ayet:

“Tabiat bile size öğretmiyor mu ki, erkeğin uzun saçlı olması kendisi için hürmetsizliktir?”

Onun eşcinsel olduğuna dair elinde kanıt olmadığını söylüyorum.

“Nasıl bir kanıt istiyorsun?”

Kendisine sor, diyorum. Onunla tekrar görüşmeyecek misin?

“Aslında,” diyor, “Ona gelecek hafta mezarlıkta buluşmak için söz verdim ama bilemiyorum. Aslında niyetim yoktu. Ondan kurtulmak için söyledim bunu. Çok zavallı ve acınası görünüyordu. Mozolede beni bir saat boyunca takip etti.”

Yine de onunla buluşmak zorundasın, diyorum. Söz verdin. Zavallı ölmüş kardeşin Trevor’ı düşün. Biricik arkadaşından kaçtığı-
nı bilse Trevor senin hakkında ne düşünürdü?

“Adını nerden biliyorsun?” diye soruyorum.

Kimin adını?

“Kardeşim Trevor’ın. Adını söyledin.”

Önce sen söylemiş olmalısın, diyorum. Bir dakika önce kendin

söyledin. Trevor. Yirmi dört yaşında. Geçen hafta kendini öldürmüş. Homoseksüel. Bir ihtimal. Gizli bir âşığı vardı ve şu anda o kişinin senin omzuna yaslanıp ağlamaya ihtiyacı var.

“Hepsini yakaladın demek? Sen iyi bir dinleyicisin,” diyor. “Çok etkilendim. Tipin nasıl?”

Çirkin, diyorum. İğrenç. Çirkin saçlar. Çirkin bir mazi. Görünüşümü beğeneceğini hiç sanmıyorum.

Söz verdiğin gibi şu kardeşinin arkadaşıyla, belki de sevgilisi, dul eşiyile buluşacak mısın, diye soruyorum.

“Bilmiyorum,” diyor. “Belki. Eğer şimdi benim için bir şey yaparsan, belki o yaratıkla haftaya buluşurum.”

Unutma, diyorum. Birinin yalnızlığına son vermek için bir şansın var. Sana ölesiye ihtiyacı olan bir adama sevgi ve yakınlık sunmak için mükemmel bir fırsat.

“Siktir et sevgiyi,” derken sesi benimki gibi kısıklaşıyor. “Beni baştan çıkaracak bir şey söyle.”

Ne demek istediğini anlamıyorum, diyorum.

“Ne demek istediğimi anlıyorsun,” diyor.

Tekvin, Bap Üç, On ikinci Ayet:

“. . . Yanıma verdiğin kadın o ağaçtan bana verdi, ve yedim.”

Bak, diyorum. Burada yalnız değilim. Etrafımda zamanlarını bu işe vakfetmiş sevgi ve şefkat dolu gönüllüler var.

“Hadi,” diyor. “Göğüslerimi yala.”

Doğuştan gelen sevgi ve şefkat dolu mizacımdan faydalanıyorsunuz, diyorum. Şimdi kapatmam gerek, diyorum.

“Her yerimi öp,” diyor.

Kapatıyorum, diyorum.

“Daha hızlı,” diyor. “Daha hızlı. Ah, daha hızlı, daha hızlı becer beni,” derken kahkahalar atıyor. “Yala beni. Yala beni. Yala beni. Yala. Beni.”

Şimdi telefonu kapatıyorum, diyorum. Ama kapatmıyorum.

“Beni istiyorsun, sen de biliyorsun,” diyor Fertility. “Sana ne yapmamı istersin, söyle. Beni istiyorsun. Hadi korkunç bir şey yaptır bana.”

Ben daha şeyimi pantolonumdan çıkaramadan, Fertility Hollis bir porno kraliçesi edasıyla yırtık ve iniltili bir orgazm çılgılığı atıyor.

Ve telefonu kapatıyorum.

Timoteos'a Birinci Mektup, Bap Beş, On Beşinci Ayet:

“Çünkü zaten bazıları Şeytan'ın ardınca saptılar.”

Kendimi ucuz ve kullanılmış, kirlî ve aşağılanmış hissediyorum. Kirlî, aldatılmış ve bir kenara fırlatılmış.

Sonra telefon çalıyor. Bu, o. Bu o olmalı, o yüzden telefonu açmıyorum.

Bütün gece telefon çalmaya devam ediyor. Ben kendimi aldatılmış hissederek burada oturup kalıyorum ve telefona cevap vermeye cesaret edemiyorum.

Sosyal danışmanımla ilk seansımızı yaklaşık on sene önce yapmış-tık. Bir ismi ve ofisi olan danışmanım gerçek bir insandı ama burada adını vererek onun başını derde sokmak istemiyorum. Onun da birtakım problemleri var. Sosyoloji okumuş. Otuz beş yaşında ve erkeklerle uzun süreli ilişkiler yaşayamıyor. On sene önce yirmi beş yaşındaydı, üniversiteyi yeni bitirmişti ve federal hükümetin yeni başlattığı Kurtulanlara Yönelik Koruma Programı uyarınca kendi nezaretine verilen kişileri bulup toplama işine boğazına kadar batmış durumdaydı.

Ne olduysa, o zamanlar çalışmakta olduğum evin kapısına bir polisin dayanmasıyla başladı. On sene önce ben yirmi üç yaşındaydım ve o zamanlar gerçekten çok çalıştığım için hâlâ ilk görevim-

deydim. Çalışmaktan başka bir şey bilmiyordum. Evin etrafındaki bahçe her zaman ıslak koyu yeşil görünüyordu ve çimenler öyle muntazam kesiliyordu ki, insanın elinin altından yeşil bir mink paltı gibi yumuşacık bir duyguyla kayıp gidiyorlardı. Evin içinde hiçbir şey yıpranmış görünmüyordu. İnsan yirmi üçüneyken bu performansını sonsuza dek sürdürebileceğini sanıyor.

Ön kapıdaki polisin biraz arkasında iki polis memuru daha duruyordu ve yoldaki polis arabasının yanında da sosyal danışman dikiliyordu.

O kapıyı açana kadar işimden ne kadar memnun olduğumu tarif edemem size. Bütün hayatım iyiye gidiyordu; o güne kadar bunun için çabalayıp durmuştum, yeni bir hayata başlamak için, günahkâr dış dünyadaki evlerde temizlikçi olabilmek için.

Emrinde çalıştığım insanlar ilk bir aylık emeğime karşılık kili-seye bağış yaptıklarında sevinçten havalara uçmuştum. Yeryüzü cennetinin kurulmasına katkıda bulunduğuma gönülden inanıyordum.

İnsanlar bana nasıl bakarlarsa baksınlar, her zaman kilisenin zorunlu kıldığı kıyafeti giyiyordum. Şapkamı takıyor, cepleri olmayan bol pantolonumu ve uzun kollu beyaz gömleğimi giyiyordum. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, dışarı çıktığımda mutlaka üzerimde kahverengi paltom oluyordu ve insanların söylediği saçma sapan sözlere aldırış etmiyordum.

Nalbur dükkânında biri “Nasıl oluyor da düğmeleri olan bir gömlek giyebiliyorsun?” diye soruyordu.

Çünkü ben Amish değilim.

“Özel iç çamaşırları giymek zorunda mısınız?”

Sanırım Mormonlardan bahsediyor.

“Kilise yerleşimi dışında yaşamak dininize aykırı değil mi?”

Bu daha çok Mennocular için geçerlidir.

“Daha önce hiçbir Hussit ile karşılaşmamıştım.”

Hâlâ da karşılaşmış değilsin.

Bu dünyaya ait olmamak, gizemli ve dindar olmak güzel bir duygu. Herhangi bir taşın altındaki herhangi bir karınca değilim. Morarmış bir parmak kadar ayrıksı ve kendimden emindim. Valley Plaza Alışveriş Merkezi’nde etrafımda karınca sürüsü gibi kaynaşan Sodom ve Gomora’nın günahkâr kalabalığını Tanrı’nın

gazabından koruyacak tek kutsal insan bendim.

Onlar bilmese de, ben herkesin kurtarıcısıydım. Boğucu sıcak bir günde, koyu renkli ağır yün giysilerin içinde, kazığa bağlanıp yanmaya mahkûm edilmiş bir şehit gibi hissediyordum kendimi.

Benim gibi giyinmiş kişileri görünce daha da harika hissedirdim kendimi. Kahverengi pantolonlar veya kahverengi elbiseler, ve hepimizin ayağında patates görünümlü aynı kahverengi ayakkabılar. Yan yana gelince, sessiz ve küçük bir konferans yapardık. Dış dünyada karşılaşınca birbirimize çok az şey söylememize izin vardı. Sadece üç dört cümle söylemeye hakkımız olduğu için ağırdan alır, hiçbir kelimeyi aceleye getirmemeye özen gösterirdik. Halkın arasına sadece alışveriş yapacağımız zaman çıkabilirdik, o da ancak para konusunda güvenilir bulunursak.

Kilise yerleşiminden biriyle karşılaşınca şunu söyleyebilirdik:
Tanrı ömrün boyunca görevini eksiksiz yapmayı kismet etsin.

Şunu da söyleyebilirdik:

Çalıştığımız şu gün için Tanrı'ya şükürler olsun.

Şunu da:

Bu dünyadaki çabalarımız, etrafımızdaki herkese Cennet'in kapılarını açsın.

Ya da:

Tanrı görevimizi tamamlamadan ölmekten bizi esirgesin.

Bütün söyleyebileceklerimiz bu kadardı.

Kilise kostümü içinde gururla ve ter içinde yürüyen birini görünce, bu küçük konuşmayı kafamızdan geçirirdik. Birlikte hızlıca yürürdük ama birbirimize dokunmamız yasaktı. Sarılamazdık. Tokalaşamazdık. Söylememize izin verilen cümlelerden bir tanesini söylerdim, sonra karşıdaki bir cümle söylerdi. Bütün cümleleri söyleyene kadar karşılıklı bu cümleleri tekrarlardık. Sonra da başımızla birbirimizi selamlayıp işimizi yapmak üzere yolumuza giderdik.

Bunlar, hatırlamanız gereken bütün kuralların binde biriydi. Kilise yerleşiminde büyürseniz, gördüğünüz derslerin yarısı kilise doktrini ve kurallarıyla ilgilidir. Diğer yarısı ise hizmet etmekle. Bunun içine bahçıvanlık, görgü kuralları, kumaş bakımı, temizlik, tamirat, dikiş, hayvanlar, aritmetik, leke çıkarma yolları ve hoşgörü girer.

Dış dünyadaki kurallardan bir tanesi, her hafta kilisedeki yaşlı-

lara itiraf mektupları yazmaktı. Şekerlemeden uzak durulmalıydı. İçki ve sigara içmek yasaktı. Her zaman temiz ve düzenli görünmek şarttı. Radyodaki eğlence programlarına müptela olamazdınız. Cinsel ilişkide bulunamazdınız.

Luka, Bab Yirmi, Otuz Beşinci Ayet:

“Fakat o dünyaya ve ölümlerden kıyama erişmeye layık sayılanlar, ne evlenirler, ne de kocaya verilirler.”

Creedish mezhebinin ileri gelenlerine bakarsanız, bekârlık hayatını seçmek, beyzbol oynamamaya karar vermek kadar kolay bir şeydi.

Sadece hayır de, yeter.

Diğer kurallar uzayıp gidiyordu. Tanrı sizi dans etmekten esirgesin. Ya da rafine edilmiş şekerden. Veya şarkı söylemekten. Fakat her zaman hatırlanması gereken en önemli kural şuydu:

Kilise yerleşiminin sakinleri Tanrı tarafından çağrıldıklarını hissettiklerinde, sevinmeliler. Mahşer günü yaklaşınca bunu kutlamalılar ve bütün Creedish’ler kendilerini Tanrı’ya teslim etmeliler, amin.

Ve bu kurallara uymak zorundaydınız.

Ne kadar uzakta olursanız olun, fark etmezdi. Kilise topraklarından çıkıp dış dünyada çalışmaya başlayalı ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, fark etmezdi. Radyo ve televizyon haberlerini dinlemek yasak olduğu için de, tüm mezhep üyelerinin Teslimiyet’ten haberdar olmaları yıllar sürebilirdi. Kilise doktrininde buna Teslimiyet ismi verilmişti. Mısır’a kaçış. Mısır’dan kaçış. Kitabı Mukaddes’te anlatılan insanlar sürekli bir yerden bir yere koşturup dururlar.

Olup biteni yıllarca öğrenmeme ihtimaliniz vardı, ama öğrendiğiniz anda bir silah bulmalı, zehir içmeli, suya atlamalı, kendinizi asmalı, doğramalı veya bir uçurumdan bırakmalıydınız.

Kendinizi cennete teslim etmeliydiniz.

İşte bu yüzden üç polis ve bir sosyal danışman beni almaya gelmişlerdi.

Polis “Size bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm,” dedi ve o anda geride bırakıldığımı anladım.

Mahşerdi bu. Teslimiyet zamanı gelmişti, ve amacımıza ulaşmak için verdiğim onca emek ve kazandığım onca paraya rağmen,

ne yazık ki Yeryüzü Cenneti'ni kuramayacaktık.

Düşünmeme fırsat vermeden sosyal danışman öne çıkarak “Bu noktada ne yapmaya programlandığını biliyoruz. Bunu önlemek için seni gözlem altında tutmaya hazırız,” dedi.

Kilise yerleşimindekiler Teslimiyet vaktinin geldiğine karar verdiklerinde, ülkenin dört bir yanında çeşitli işlerde çalışan bin beş yüze yakın mezhep üyesi'vardı. Bir hafta sonra bu sayı altı yüze düştü. Bir sene sonra da dört yüze.

O günden bu yana kendini öldüren birkaç sosyal danışman bile oldu.

Hükümet beni ve diğer kurtulanları her ay kilisenin ileri gelenlerine yazıp yolladığımız itiraf mektuplarından bulmuştu. Mektuplarımızı ve aylıklarımızı yolladığımız kilise ileri gelenlerinin çoktan ölüp cennete gittiğini bilmiyorduk. O ay içinde kaç kez küfür ettiğimizi ya da kötü şeyler düşündüğümüzü gösteren çetelelerin sosyal danışmanlar tarafından okunduğunu bilemezdik. Sosyal danışmana anlatacağım yeni bir şey yoktu, o zaten hepsini biliyordu.

On sene geçmesine rağmen kurtulan kilise üyelerini hâlâ yana göremezsiniz. Çünkü utanç ve tiksinti dışında paylaştığımız hiçbir şey yok. En ulvi yeminimizi gerçekleştiremedik. Utancımız kendimize yönelik, tiksintimiz ise birbirimize. Hâlâ kilise kostümü giyen üyeler bunu sadece acılarıyla övünmek için yapıyorlar. Yas alameti. Kendilerini kurtaramadılar. Zayıftılar. Bütün kurallar geride kaldı ve artık önemi de yok. Hepimiz bir günde ekspres teslimatla doğrudan cehenneme gideceğiz.

Ben de zayıftım.

O yüzden de polis arabasının arkasına binip şehre doğru yola çıktım. Ve yanımda oturan sosyal danışman “Korkunç ve baskıcı bir mezhebin zavallı masum kurbanı olduğunu biliyoruz ve tekrar ayaklarının üstünde durabilmen için sana yardım edeceğiz,” dedi.

Geçen her dakika beni yapmam gereken şeyden uzaklaştırıyordu.

Sosyal danışman “Mastürbasyonla ilgili bir problemin olduğunu biliyorum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?” dedi.

Geçen her dakika, vaftiz törenimde söz verdiğim şeyi yapmamı zorlaştırıyordu. Vur, kes, boğul, kan kaybindan öl veya bir yerden atla.

Arabanın dışındaki dünya öyle hızlı akıp gidiyordu ki görüşüm bulanıklaşmıştı.

"Hayatın bugüne kadar korkunç bir kâbustu ama her şey düzellecek. Duyuyor musun beni? Sabırlı ol. Her şey yoluna girecek." dedi sosyal danışman.

Bu konuşmalar yaklaşık on sene önce yapılmıştı ve ben hâlâ bekliyorum.

Yapılacak en kolay şey, çok küçük bir ihtimal de olsa, söylediklerinin doğru olabileceğine inanmaktı.

On sene geçti ama hâlâ değişen bir şey yok. On yıllık terapi sürecinde ben hâlâ aynı noktadayım. Sanırım bu çok sevindirici bir gelişme değil.

Hâlâ beraberiz. Bugün beş yüz bilmem kaçınıcı toplantımızı yapıyoruz ve mavi renkli misafir banyosundayız. Bu banyo, yeşil, beyaz, sarı veya eflatun renkli misafir banyolarından farklı. İşte bu insanlar bu kadar çok para kazanıyorlar. Sosyal danışman küvetin kenarına oturmuş ve ayaklarını ılık suyun içine sokmuş. Ayakkabılarını kapalı duran klozet kapağının üstüne koymuş ve elindeki martini bardağında nar şurubu, kırılmış buz parçacıkları, pudra şekeri ve beyaz rom var. Her iki sorudan sonra eğilip bardağa uzanıyor. Elindeki kalemi bırakmadan, bardağın sapını iki parmağının arasına sıkıştırıyor. Bardakla kalem, elinde Çinlilerin yemek çubukları gibi çaprazlama duruyor.

En son erkek arkadaşıyla da ayrıldığını söylemişti bana.

Bir gün olsun temizliğe yardım etmek için kılını kıpırdattığını görmedim.

Bir yudum alıyor içkisinden. Ben cevap verirken bardağı bırakıyor. Dizlerinin üstünde duran sarı resmi daire bloknotuna bir şeyler yazıyor, sonra bir soru daha soruyor, içkiden bir yudum daha alıyor. Yüzünde o kadar çok makyaj var ki sanki suratına asfalt dökülmüş gibi görünüyor.

Larry, Barry, Jerry, Terry, Gary, bütün kayıp erkek arkadaşları birlikte kaçmışlar. Kayıp vakalarımın kayıp erkek arkadaşlarımın sayısı baş başa gidiyor, diyor.

Bu hafta yeni bir rakama ulaştık, diyor, ülke çapında yüz otuz iki kişi kaldı ama intihar hızı düşüyor.

Ajandamda yazdığı gibi, banyonun petek şeklindeki minik ma-

vi fayanslarının arasındaki derzleri ovuyorum. Bu da, bir milyar kilometreden uzun derz anlamına gelir. Sırf bu banyodaki derzleri peş peşe dizsek, on kere aya gidip gelecek bir yol oluşturabiliriz, üstelik hepsi de kapkara küf bağlamış. Derzleri bir diş fırçasını amonyağa batırarak ovuyorum, amonyağın kokusuyla danışmanın sigarasının dumanı karışınca kendimi yorgun hissediyorum, kalbim çarpıyor.

Belki de biraz kafayı buldum. Amonyak yüzünden. Duman yüzünden. Fertility Hollis evimi arayıp duruyor. Cevap vermiyorum ama arayanın o olduğuna eminim.

“Son zamanlarda sana yaklaşan bir yabancı oldu mu?” diye soruyor danışman.

“Tehdit telefonları aldın mı hiç?”

Sosyal danışmanın ağzının kenarına kıstırıldığı sigarayla sorular soruşu, bir köpeğin pembe martini içerken hırlayışına benziyor. Bir nefes duman, bir yudum içki, bir soru; nefes alıyor, içiyor ve soruyor. İnsan ağzının tüm temel işlevlerini yerine getiriyor.

Eskiden sigara içmezmiş ama bana anlattığına göre gün geçtikçe yaşlanma fikrine katlanamaz hale gelmiş.

“Eğer hayatımın en azından küçükük bir bölümü yolunda olsaydı,” derken yeni bir sigara çıkarıyor ama yakmıyor. Sonra bir yerlerde görünmeyen bir şey biplemeye başlıyor. Saatine basıp alarmı kapayana kadar alarm bipleyip duruyor. Tuvaletin yanında yerde duran çantasına uzanmak için dönüyor ve çantasından plastik bir şişe çıkarıyor.

“Yatıştırıcı,” diyor, “üzgünüm ama sana ikram edemeyeceğim.”

Koruma programı ilk uygulanmaya başladığında, kurtulanları ilaçlarla yatıştırmaya çalıştılar. Xanax, Prozac, Valium, yatıştırıcılar. Ama büyük bölümü vücut ağırlıklarına bağlı olarak üç, altı veya sekiz haftalık ilaçlarını biriktirip bir seferde viskiyle almaya çalıştığı için evdeki hesap çarşıya uymadı.

İlaçla tedavi yöntemi program kapsamındakiler için yararlı olmadıysa da, sosyal danışmanların işine yaradı.

“Seni takip eden birilerini gördün mü?” diye soruyor danışman. “Akşamları otobüsten inip eve yürürken elinde silah veya bıçak olan birilerini gördün mü?”

Fayansların arasındaki çizgileri ovuyorum. Çizgiler siyahtan

kılıverengiye, sonra da beyaza dönüşüyor. Neden bana bu soruları soruyorsun, diyorum.

“Bir sebebi yok,” diyor.

Hayır, diyorum, tehdit edilmiyorum.

“Bu hafta sana telefon etmeye çalıştım ama telefonun hiç açılmadı,” diyor. “Sorun nedir?”

Bir sorun yok, diyorum.

Aslında telefonlara cevap vermeyişimin sebebi, yüz yüze karşılaşınca kadar Fertility Hollis’le konuşmak istememem. Telefonda sesi o kadar istekli geliyordu ki, bu riske girmeye cesaret edemiyordum. Çünkü kendimle yarışıyorum. Gerçek beni ekmeye çalışırken, telefondaki sesime âşık olmasını istemiyorum. En iyisi telefonda bir daha benimle konuşmaması. Yaşayan, nefes alıp veren zavallı sümsük ben onun fantezilerine alet olmayacağım. Bu yüzden bir plan yaptım. Hem benden nefret edip hem de bana âşık olması için korkunç bir plan yaptım. Planım onu baştan çıkarmamak. Çekici olmamak.

“Evin dışında geçirdiğin zamanlarda,” diyor danışman, “yediğin yemeklere başkasının ulaşma şansı var mı?”

Eğer gelirse, yarın Fertility Hollis’le mozolede geçireceğim ikinci gün olacak. Böylece planımın ilk bölümünü gerçekleştirmeye başlayacağım.

Sosyal danışman “Tehdit mektupları veya imzasız mektuplar alıyor musun?” diye soruyor.

“Beni dinlemiyorsun bile, değil mi?”

Bütün bu soruların anlamı ne, diye soruyorum. Eğer bana neler olduğunu açıklamazsan, amonyak şişesini kafama dikeceğim, diyorum.

Sosyal danışman saatine bakıyor. Kaleminin ucunu bloknotuna vuruyor. Sigarasından bir nefes çekip, dumanı dışarı üflerken beni bekletiyor.

Eğer bana gerçekten yardım etmek istiyorsan, diyorum ona diş fırçasını uzatırken, ovmaya başlamalısın.

İçkisini bırakıp diş fırçasını alıyor. Yanı başındaki duvarın fayanslarından birini ovmaya başlıyor. Duruyor, bana bakıyor, sonra biraz daha ovuyor. Sonra bir kez daha bakıyor.

“Aman tanrım,” diyor. “Gerçekten oluyor. Şuna bak, ovduğum

yer nasıl da beyazladı?” Ayakları hâlâ küvetteki suyun içinde, biraz daha öne doğru eğilip duvara iyice yaklaşıyor ve ovmaya devam ediyor. “Tanrım! Bir işi başarmanın nasıl haz verdiğini unutmmuşum.”

O fark etmiyor ama ben duruyorum. Topuklarımın üstüne çömelip fayanslardaki pisliğe saldırışını izliyorum.

“Dinle beni,” diyor. Küçük mavi fayansların etrafındaki derzin üstünden gitmek için farklı yönlere sallıyor fırçayı.

“Bunların hiçbiri gerçek olmayabilir,” diyor, “ama bu senin iyiliğin için. İşler senin için biraz tehlikeli bir hal alabilir.”

Aslında bana anlatmaması gerekiyormuş ama bazı intihar olaylarının şüpheli görüldüğünü söylüyor. İntiharların çoğu normal görünüyormuş. Büyük kısmı alışıldık cinsten, sıradan intiharlar, diyor. Ama arada bazı garip olaylar da varmış. Mesela sağ elini kullanan bir adam kendini sol eliyle vurmuş. Bir başka olayda kadın kendini bornozunun kuşağıyla asmış ama kollarından biri çıkıkmiş ve iki bileğinde de morluklar varmış.

Ovmaya devam ederken “Başka olaylar da var,” diyor, “ama hepsinin ortak bir yönü var.”

İlk başlarda programdaki kimse önemsemedi, diyor. “İntihar intihardır, özellikle de bu grup söz konusu olduğunda. İntihar rakamları öbek öbek geliyordu. Bir veya iki tanesi yirmiden fazlasını harekete geçiriyordu. Sürü halinde göç ederken suda boğulan kır sıçanları gibi.”

Kucağındaki sarı resmi daire 'oknotu yere düşüyor ve “İntihar bulaşıcıdır,” diyor.

Bu yeni sahte intihar olaylarının ortak özelliği, genellikle bir öbek doğal intiharın sonrasında gerçekleşmeleriymiş.

Sahte intiharla ne demek istediğini soruyorum.

Gizlice martinisini alıyorum. Ağız gargaraları gibi garip bir tadı var.

“Cinayet,” diyor sosyal danışman. “Birileri belki de kurtulanları öldürüp, intihar süsü veriyor.”

Gerçek intiharlar azalmaya başladığında, çarkı yeniden döndürmek için bu cinayetler başlıyor gibi görünüyor. İntihar gibi görünen birkaç cinayetten sonra intihar fikri yeniden tazelik ve çekicilik kazanıyor, arkasından bir düzine insan kendini bu akıma kap-

ımp intihar ediyormuş.

“Kilise yerleşiminden bir katilin veya birkaç kişiden oluşan bir vurucu timin, hepinizin topluca cennete gitmesini sağlamak için çalışmalar yaptığını hayal etmek hiç de zor değil,” diyor sosyal danışmanın. “Saçma ve paranoyakça geliyor insana ama bence kesinlikle çok makul bir açıklama.”

Teslimiyet.

Peki ama neden soruyor bu soruları bana?

“Çünkü bugünlerde intihar eden mezhep üyelerinin sayısı gittikçe azalıyor,” diyor. “Normal intiharların doğal akışı yavaşladı. Bunu yapan kimse, intihar oranını tekrar yükseltmek için yine cinayet işleyecek. Ülkenin her yanında bu tip cinayetlere rastlandı,” diyor. Diş fırçasıyla fayansları ovmaya devam ediyor. Fırçayı amonyak dolu kavanoza batırıyor. Diğer elindeki sigarasından bir fırt alıyor ve fırçalamaya devam ediyor. “Seçilen zaman dışında cinayetlerin ortak bir özelliği yok.” Kadın veya erkek. Genç ya da yaşlı. Sıradaki sen olabilirsin, o yüzden dikkatli olmalısın,” diyor.

Aylardır yeni tanıştığım tek insan Fertility Hollis.

Kadın olması ve bu işlerden anlıyor olması sebebiyle sosyal danışmana, kadınlar erkeklerin nasıl görünmesini ister, diye soruyorum. Cinsel ilişkiye gireceğin insanda neler ararsın, diyorum.

Sosyal danışman, arkasında temiz beyaz derzden zikzaklı bir çizgi bırakarak fayansları ovmaya devam ediyor.

“Hatırlaman gereken bir başka şey de,” diyor, “bunların hepsinin bir açıklaması olabileceği. Belki de kimse seni öldürmeyecek. Belki de korkman için hiçbir neden yok.”

Bahçeye bakmak da görevlerim arasında olduğundan, gerçek bitkilerle ayrıkotları da dahil her şeyin üstüne tavsiye edilen dozun iki katı ilaç püskürtüyorum. Sonra da suni ateş çiçeği ve gülhatmilerin tarhını düzeltiyorum. Bu sezon suni bir sayfiye evi bahçesi görüntüsü yaratmanın peşindeyim. Geçen sene Fransız tarzı bir suni tarh yapmışım. Ondan önceki sene ise tamamı plastik çiçeklerden oluşan bir Japon bahçesi vardı burada. Yapmam gereken tek şey bütün çiçekleri yolmak, sınıflandırmak ve yeni bir model oluşturacak biçimde tekrar bahçeye dikmek. Bakımı çok kolay. Sönük ve cansız görünen çiçekleri kırmızı veya sarı sprey boyayla canlandırıyorum.

Bir parça renksiz vernik veya saç spreyi ipek çiçeklerin uçlarının yıpranmasını önüyor.

Yapma civanperçemi ve plastik latin çiçeğinin tozunun alınması gerekiyor. Zehirlenip ölmüş gerçek güllerin kurumuş iskeletlerini tellerle tutturduğum plastik güllere biraz parfüm sıkmam lazım.

Mavi renkli birtakım kuşlar kayıp kontak lenslerini aramışçasını bahçede geziniyor.

Güllere sıkamak için sprej kutusundaki zehirli ilacı boşaltıp kutuya üç galon su ve yarım şişe Calvin Klein Eternity parfümü doluluruyorum. Suni Şasta papatyalarına, mutfaktan aldığım vanilyalı süyu püskürtüyorum. Yıldız çiçeklerine White Shoulders parfümü, diğer çiçeklerin çoğuna çiçek kokulu oda spreji sıkıyorum. Suni limon kekiğine, limon aromalı mobilya cilası püskürtüyorum.

Fertility Hollis'i baştan çıkarma stratejimin bir bölümünü bileerek çirkin görünmek oluşturuyor ve pislenmek iyi bir başlangıç olacak. Şöyle biraz dağınık, hırpani bir hava tasarlıyorum. Toprağa hiç dokunmadığım için her ne kadar bahçeyle uğraşırken üstüm başım kirlenirse de, giysilerime zehirli ilacın kokusu sindi ve burnum da güneşten biraz kızardı. Plastik bir kalla zambağının tel sapıyla, bir avuç dolusu sertleşmiş ve ölü toprağı alıp saçıma sürüyorum. Tırnaklarımın içine pislik tıktırıyorum.

Tanrı beni Fertility'ye güzel görünmeye çalışmaktan esirgesin. Kendimi geliştirmeye çalışmak izleyeceğim en berbat strateji olurdu. Güzelce giyinmek, elimden gelen çabayı göstermek, saçımı taramak ve belki de işverenimin şık giysilerinden birini, yüzde yüz pamuklu ve pastel renkli bir gömleğini ödünç almak, dişlerimi fırçalamak, deodorant dedikleri şeyden sürmek ve ikinci büyük buluşmamız için hâlâ çirkin ama iyi görünmek için çaba sarf etmiş olduğumun izlerini taşır vaziyette Columbia Şükran Mozolesi'ne gitmek çok büyük bir hata olurdu.

İşte ben buyum. Elimden gelen budur. Ya al, ya bırak.

Ne düşündüğü umrumda değilmiş gibi.

Yaptığım büyük planın içinde güzel görünmek yok. Amaç, gün ışığına çıkarılmamış potansiyeli olan biri gibi görünmek. Seçtiğim imaj, doğal erkek imajı. Gerçek. İşlenmemiş malzeme izlenimi uyandırmak istiyorum. Zavallı ve yardıma muhtaç gibi değil de, potansiyel fıskırıyormuş gibi. Aç biri gibi değil. Tabii ki uğruna çaba harcamaya geçecek biri gibi görünmeye çalışıyorum. Yıkanmış ama ütülenmemiş. Temiz ama cilalanmamış. Öz güveni yerinde

ama mütevazı.

Dürüst görünmek istiyorum. Gerçek, parlayıp ışık saçmaz.

Pasif agresyonla sonuca varmaya çalışıyorum.

Çirkinliğimi kendi lehime çevirmeye çalışıyorum. Amacım, ileride geleceğim noktayla keskin bir tezat oluşturacak düşük bir alt taban belirlemek. Öncesi ve sonrası. Kurbağa ve prens.

Çarşamba, öğleden sonra saat iki. Ajandama göre yıpranmaması için pembe salondaki İran halısını döndürmem gerekiyor. Piyanoda dahil olmak üzere odadaki bütün eşyalar başka bir odaya taşınacak. Halı rulo yapıp kaldırılacak. Halının kaymasını önleyen yaygı da kaldırılacak. Yerler elektrikli süpürgeyle süpürülecek. Paspaslanacak. Halı dörde beş metre. Sonra yaygı diğer yöne çevrilecek ve yere yayılacak. Sonra da halı için aynısı yapılacak. Bütün mobilyalar eski yerlerine çekilecek.

Ajandama göre bu iş yarım saatten fazla sürmeyecek.

Bütün bu işleri yapmak yerine, halının çiğnenmiş yerlerindeki tüyleri kabartıyorum. İşverenlerimin halının saçaklarına attığı düğümü çözüp, diğer ucundaki saçaklara bir düğüm atıyorum, böylece halı çevrilmiş gibi görünüyor. Bütün mobilyaları biraz oynatıyorum. Mobilyaların halının üzerinde iz bıraktığı yerlere buz parçaları koyuyorum. Buz eriyince halının düzleşmiş kısımları tekrar kabarmaya başlayacak.

Parlaklığı gitsin diye ayakkabılarımı yerlere sürtüyorum. Ev sahibesinin şifoniyerine oturup burnumun içindeki kıllar gür görünün diye rimelini burnumun deliklerine sokuyorum. Sonra da geçen ilk otobüse atlıyorum.

Kurtulanlara Yönelik Koruma Programı'nın bir diğer kıyağı da her ay beş otobüs pasosu vermesi. Pasonun arkasındaki damgada "İnsan Kaynakları Departmanının Malıdır" yazıyor.

Başkasına devredilemez.

Mozoleye giderken yol boyunca kendi kendime Fertility'nin gelip gelmemesi umurumda değil, deyip duruyorum.

Yarisını unuttuğum bir sürü kilise duası aklımda yankılanıp duruyor. Kafam eski dualar ve cevaplarla karmakarışık oluyor.

Görevimi eksiksiz olarak tamamlamama izin ver.

Her yaptığım işin ışığına izin ver.

*Yaptığım her iş beni özgürleştirir.
Çabalarımın boşa gitmesine izin verme.
Yaptığım işlerle dünyayı kurtarmama izin ver.*

Bugün orada ol Fertility Hollis, lütfen, lütfen, lütfen, diyorum aslında.

Mozolenin ön kapısından girince yalnızlık hissini hafifletmek için çalınan o müziği duyuyorum yine, aslında gerçekten güzel olan müziklerin kötü bir kopyası. Her zaman aynı on şarkıyı çalıyorlar. Söz yok, sadece müzik var. Bu müzik bazı günlerde çalınıyor sadece. İçtenlik ve Yeni Umutlar kanatlarının bazı galerilerinde hiç müzik yok. Gerçekten kulaklarımızı açıp dinlemediğiniz sürece hiç duyulmuyor.

Bu müzik duvar kâğıdı gibi faydacıl bir müzik. Prozac veya Xanax gibi, hislerinizi kontrol altında tutmaya yarıyor. Oda spreyi gibi bir müzik.

Huzur kanadında geziniyorum ve Fertility’i göremiyorum. İman, Neşe ve Sükûnet kanatlarında da yok. Ölü birinin mezarından plastik güller yürütüyorum, böylece elim boş gelmiş olmayacağım.

Tam nefret, kızgınlık, korku ve reddedilme duygularım kabarıken, kızıl saçlarıyla Saadet kanadındaki 678 sayılı mezarın önünde duran Fertility Hollis’i görüyorum. İki yüz kırk saniye boyunca yürüyüp yanına varmamı bekledikten sonra dönüp bana merhaba diyor.

Telefonda orgazm çılgınlıkları atan kişi o olamaz.

Merhaba, diyorum.

Elinde bir demet yapma portakal çiçeği var. Çiçekler idare eder ama çalmaya degecek türden değıller. Üstünde yine aynı perdelik brokardan, beyaz üstüne beyaz kabartmalı bir elbise var. Elbise kaskatı duruyor ve ateş almaz kumaştan yapılmış gibi görünüyor. Leke tutmaz. Kırışmaz. Pileli eteği ve uzun kollu bluzuyla Fertility gelinin annesi gibi görünüyor ve “Sen de özlüyor musun onu?” diye soruyor.

Kızın her hali, kendini bir şey uğruna feda edecek en son insan olduğunu düşündürüyor.

Kimi, diye soruyorum.

“Trevor’ı,” diyor. Taş zemine basan ayakları çıplak.

Ah evet Trevor, diyorum kendi kendime. Gizli eşcinsel aşkım. Unutmuşum.

Evet, diyorum, ben de özlüyorum onu.

Saçları bir tarladan toplanıp da kafasında kurumaya bırakılmış bir ekin demeti gibi görünüyor. “Gemi yolculuğumuzdan söz etmiş miydi sana?”

Hayır.

“Yaptığımız tamamen yasadışıydı.”

Gözlerini 678 sayılı mezardan tavana çeviriyor ve bulut ve melek resimlerinin yanında duran, müziğin geldiği hoparlörlere bakıyor.

“Önce beni dans derslerine götürdü. Tüm balo danslarını öğrendik. Çaçı ve fokstrot. Rumba ve sving. Vals. Vals kolaydı.”

Yukarıdaki melekler müziklerini çalıyorlar ve Fertility Hollis sanki ona bir şey söylüyorlarmış gibi durup dinliyor.

Bana dönüp “Hadi,” diyor. Elimdeki çiçekleri alıyor ve kendi elindekilerle birlikte yere koyuyor. “Vals biliyorsun, değil mi?” diyor.

Hayır.

“Nasıl olur da Trevor’ı tanıyıp vals yapmayı bilmezsin, hayret,” derken başını iki yana sallıyor.

Kafasında Trevor’la beni dans ederken hayal ediyor olmalı. Birlikte gülerken. Anal seks yaparken. Karşı karşıya olduğum engel bu işte, ayrıca kardeşini öldürmüş olduğum fikri de bir engel teşkil ediyor.

“Kollarını aç,” diyor.

Açıyorum.

Yüz yüze olacak kadar yakınımaya gelip bir elini enseme koyuyor. Diğer eliyle elimi yakalıyor ve kolunu yana doğru iyice açıyor. “Diğer elini sutyenimin üstüne koy,” diyor.

Dediğini yapıyorum.

“Arkama!” diyor ve dönüp benden uzaklaşıyor. “Sutyenimin omurgamda birleştiği yere koy elini.”

Dediğini yapıyorum.

Önce sol, sonra da sağ ayağımla öne doğru adım atıp, sonra da ayaklarımı nasıl birleştireceğimi gösterirken, kendisi de aynı figürleri ters yöne doğru yapıyor.

“Buna kutu adımı deniyor,” diyor. “Şimdi de müziği dinle.”

“Bir, iki, üç,” diye sayıyor.

Müziğin ritmi bir, iki, üç şeklinde devam ediyor.

Tekrar tekrar sayıyoruz ve her sayıda bir adım atıyoruz ve dans ediyoruz. Duvarların içindeki mezarlara konmuş çiçekler sanki üstümüze doğru eğiliyorlar. Yerdeki mermer ayaklarımızın altında layıyor. Dans ediyoruz. Vitraylardan süzülen gün ışığı içeriye doluyor. Duvarlarda oyulmuş heykeller var. Hoparlörlerden gelen alçak sesli müzik, duvarlara çarptıktan sonra akım ve cereyan olarak, nota ve akor olarak etrafımızda ileri-geri hareket ediyor. Ve biz dans ediyoruz.

“Gemiyle ilgili hatırladığım şeyler,” diyor Fertility. Hafifçe büktüğü kolu boylu boyunca kolumun üstünde uzanıyor. “Cankurtaran filikaları denize indirilirken son yolcuların yüz ifadelerini hatırlıyorum. Portakal rengi amerikan bezinden yapılmış can yelekleri kafalarının etrafını sarıyordu ve sanki kafaları kesilmiş de portakal rengi yastıkların üstüne konmuş gibi görünüyordu. Gemi batmaya başlarken Trevor’la hâlâ geminin balo salonunda duruyorduk ve yolcular balık gibi kocaman açılmış gözlerle bize bakıyorlardı.”

Batan bir tekneye mi bindin?

“Gemi,” diyor Fertility. “Adı da *Oceans Excursion*’dı. *Bunu* üç kere arka arkaya hızlıca söylemeye çalış.”

Ve gemi batıyordu, öyle mi?

“Çok güzeldi,” diyor. “Seyahat acentesindeki yetkili sonradan gelip kafamı şişirmeyin diye uyardı bizi. Geminin aslında eski bir Fransız gemisi olduğunu ve yakın zamanda Güney Amerika’daki bir şirkete satıldığını söyledi. Son derece *art deco* bir havası vardı. Tamamen hurda halindeydi. Okyanusta salınırken Chrysler Binası gibi iki yana yatıyordu ve Güney Amerika’nın Atlantik kıyısında gidip gelirken genellikle alt-orta sınıftan Arjantinli aileleri taşıyordu. Arjantinliler. Duvarlardaki bütün aplikler dev elmas şeklinde kesilmiş pembe camdan yapılmıyordu. Geminin her yerine bu pembe elmas ışığı hâkimdi ve yerlerdeki halıların üstünde büyük lekeler ve aşınma izleri vardı.”

Olduğumuz yerde dans ediyoruz, sonra da dönmeye başlıyoruz.

Bir, iki, üç, kutu adımı. Duraksama adımıyla bir ileri, bir geri. Küba ritmiyle mükemmel bir şekilde topuğumu kaldırıp, onu saran

kolumun içine kıvrılmış olan Fertility Hollis’le birlikte dönüyorum. Sonra tekrar dönüyoruz, tekrar dönüyoruz, dönüyoruz, dönüyoruz.

Ve Fertility bütün cankurtaran filikalarının gittiğini anlatıyor. Bütün filikalar gitmişti ve gemi boş filika donanımını huzurlu Karayip akşamında peşi sıra sürüklüyordu. Filikalar gün batımına doğru kürek çekiyordu ve filikalardaki portakal rengi can yelekli kalabalık, mücevherleri ve reçeteleri için feryat etmeye başlamıştı. İnsanlar ellerini göğüslerine götürüp o haç çıkarma işaretinden yapıyorlardı.

Fertility ile bir, iki, üç; bir, iki, üç adımlarıyla mermer galeride vals yapıyoruz.

Anlattığına göre geminin ön kısmı batıp kıçtaki dört yapraklı yonca şeklindeki dört pervane havaya kalkınca, yana yatan Versailles Baló Salonu’nun maun parkesinde vals yapmıştı Fertility ile Trevor. Küçük bir yıldızlı sandalye topluluğu yanlarından kaya kaya Yunan mitolojisindeki ay tanrıçası Diana’nın heykelinin altında toplanmıştı. Bütün pencerelerdeki simli brokar perdeler çarpılmıştı. SS *Ocean Excursion*’ın güvertesindeki son yolcular onlardı.

Şenlikli hava hâlâ bozulmamıştı, çünkü Versailles Baló Salonu’ndaki pembe avizeler –“Sıradan avizelerdi,” diyor Fertility, “ama okyanus gemisinde buz saçakları gibi kaskatı duruyorlardı.”– hâlâ parlıyordu, hoparlör düzeneğinden gelen cızırtılı müziğin sesi gemiyi dolduruyordu ve Trevor’la Fertility döne döne dans ederken asansörlerde çalınan türden vals müzikleri birbiri ardına çalıyordu.

Biz de Fertility ile dönmeye devam ediyoruz, sonra bir noktada durup mozolenin zemininde ayaklarımız bitişik vaziyette kayıyoruz.

Karayipler’in suyu aşağıdaki kamaralara ve Trianon Yemek Salonu’na doluyordu. Sular yüzlerce keten masa örtüsünün uçlarını yalıyordu.

Bütün motorları durmuş vaziyette sürükleniyordu gemi.

Ilık mavi su ufka doğru her yönde dümdüz yayılıyordu.

Azıcık suyun altında bile damalı maun ve ceviz parkeler kaybolmuş, erişilemezmiş gibi görünüyordu. Tuzlu su heykelleri ve mermer sütunları içine alırken dans etmeye devam eden Trevor ve Fertility, Atlantis kıtasına, yıldızlı oymalar ve Fransız saraylarındaki oymalı masalarla dolu kayıp bir uygarlığın efsanesine son kez

buluyorlardı. Gemi yattıkça içeriye dolan sular taç giymiş kraliçenin gerçek boyutlarıyla resmedildiği tablolarla bir açı yapacak şekilde yükseliyor ve vazolardaki çiçekler dökülüyordu. Şampanya şişelerinin yüzdüğü ve Trevor'la Fertility'nin içinden sıçratarak çıktıkları sulara güller, orkideler ve zencefil sapları dökülüyordu.

Geminin metal iskeleti, pano ve goblen kaplama astarların arkasındaki bölmeler titreyip inliyordu.

Neden boğulmaya çalışıyordun, diye soruyorum.

“Saçmalama,” diyor Fertility, kafası tam göğsümün hizasında olduğu için üstümdeki zehirli ilaç kokusunu teneffüs ederek. “Trevor asla yanılmazdı. Zaten tek sorunu da buydu ya.”

Hangi konuda yanılmazdı?

Bana anlattığına göre Trevor Hollis rüyalar görüyordu. Bir uçağın düşeceğini görüyordu rüyasında. Havayolu şirketini arayıp durumunu anlatıyordu ama kimse ona inanmıyordu. Sonra da uçak düşüyor ve FBI Trevor'ı sorguya çekiyordu. Psişik güçleri olduğuna inanmaktansa terörist olduğunu düşünmek her zaman daha kolaydı. Rüyalar öyle bir hal almıştı ki, Trevor uyuyamaz olmuştu. Gazete okuyamaz, televizyon izleyemez olmuştu çünkü önceden bildiği ve engelleyemediği bir uçak kazasında ölen iki yüz kişinin haberini okumaya cesaret edemiyordu.

Kimseyi kurtaramıyordu.

“Annemiz de kendini öldürdü çünkü aynı türden rüyalar görüyordu,” diyor Fertility. “İntihar bizde eski bir aile geleneğidir.”

Dans etmeye devam ederken kendi kendime, en azından ortak bir yönümüz varmış, diyorum.

“Geminin yarıya kadar batacağını biliyordu. Vana yada benzeri bir şeyin bozulacağını, kazan dairesine ve aşağıdaki güvertede bulunan bazı ortak kullanım alanlarına su dolacağını biliyordu,” diyor Fertility. “Saatler boyu gemide yalnızca ikimizin olacağını, bütün yemek ve şarapların bize kalacağını ve sonra da birilerinin gelip bizi kurtaracağını rüyalarından biliyordu.”

Dans etmeye devam ederken, bu yüzden mi intihar etti, diye soruyorum.

Bir dakika boyunca müzikten başka bir ses çıkmıyor.

“Piyanoların suyun altında kaldığı balo salonlarının ve etrafımızda yüzen işlemeli mobilyaların ne kadar güzel göründüğünü ha-

yal bile edemezsin,” diyor Fertility göğsüme doğru. “Hayatımın en güzel anısıdır bu.”

Başka dinlere ait birtakım aziz heykellerinin yanından geçiyoruz dans ederek. Benim için bu heykeller, yüceltilmiş önemsiz kim-selere benzetilerek oyulmuş kayalardan başka bir şey değil.

“Atlantik’in suyu çok berraktı. Ana merdivenden aşağıya akı-yordu,” diyor Fertility. “Ayakkabılarımızı çıkarıp dans etmeye de-
vam ettik.”

Bir, iki, üç sayarak dans etmeye devam ederken, aynı rüyaları sen de görüyor musun, diye soruyorum.

“Bazen,” diyor. “Ama çok değil. Ama gün geçtikçe artmaya başladı. İstedğimden daha çok görüyorum.”

Kardeşin gibi sen de kendini öldürecek misin, diye soruyorum.

“Hayır,” diyor Fertility. Kafasını kaldırıp gülümsüyor.

Dans ediyoruz, bir, iki, üç.

“Hayatta vurmam kendimi. Belki ilaç alırım,” diyor.

Evde, buzdolabının üstünde duran balığının yanındaki şekerle-me sepetinde hükümetin verdiği yatıştırıcılar, uyku hapları, duyguları düzenleyen haplar ve sakinleştiriciler var.

Dans ediyoruz, bir, iki, üç.

“Şaka yaptım,” diyor.

Dans ediyoruz.

Kafasını tekrar göğsüme yaslayıp “Tabii bu rüyalarımın ne bo-yutlara varacağına bağlı,” diyor.

O gece tekrar telefonlara cevap vermeye başlıyorum. Çok fena azdığım için şehre inip bir şeyler yürüttükten sonra oluyor bu. Yolumu bulmak için para çalmak değil benimkisi. Kötü bir şey değil. Sosyal danışman kötü bir şey olmadığını söylüyor. Bunun bir cinsel rahatlama yolu olduğunu söylüyor. Kesinlikle çok doğal. Aradığımı buluyorum. Dikkatlice avıma yaklaşıyorum. Yakalıyorum ve sahip oluyorum. Sahip olduktan sonra da atıyorum.

Bu hırsızlık işine sosyal danışmanım bulaştırdı beni.

Tam bir kleptomani örneği olduğumu söyledi. Bu konuda yapılmış çalışmalardan söz etti. Başkalarının penisimi çalmasını önlemek için hırsızlık yaptığımı söyledi (Fenichel, 1945). Çalmak kontrol edemediğim bir dürtüymüş (Goldman, 1991). Duygulanım bo-

zukluğum olduğu için çalıyormuşum (Mc Elroy ve d., 1991). Ne çaldığının önemi yoktu: Ayakkabı, izolasyon bandı veya tenis raketi.

Tek sorun şu ki artık hırsızlık yapmak bana eskisi gibi heyecan vermiyor.

Belki Fertility ile tanıştığım için.

Ya da belki de suç üstüne kurulu cinsel hayatımdan sıkıldığım için Fertility ile tanıştım.

Son zamanlarda eskisi gibi klasik anlamda hırsızlık olayına da girmedim. Mal çalmak yerine şehirde gezinip birilerinin düşürdüğü otomatik kasa fişlerini topluyorum.

Fiş verildiği dükkâna gidin. Alışveriş yapıyormuş gibi gezinerek fişte yazılı mallardan birini bulun. Aradığınızı bulunca mağazanın içinde elinizde malla birlikte biraz gezinin ve sonra da elinizdeki fişle birlikte malı kasaya götürüp parasını alın. Tabii bunu en rahat büyük mağazalarda yapabilirsiniz. Ve ayrıntılı faturalarla. Eski ve kirlenmiş faturaları kullanmayın. Aynı faturayı iki kere kullanmayın. Her seferinde farklı mağazalara gitmeye çalışın.

Hırsızlık yapmak yerine bunu yapmak, seks yerine mastürbasyon yapmak gibidir.

Ve tabii ki bütün mağazalar bu numarayı biliyorlar.

Başka bir numara ise alışveriş yaparken yanınızda büyük boy bir meşrubat bardağı taşımak ve ufak malları bardağın içine atmaktır. Bir diğeri ise bir kutu ucuz boya alıp kapağını gevşetmek ve kutunun içine değerli bir şey atmaktır. Boyanın metal kutusu, güvenlik sistemindeki x-ışınlarını bloke eder.

Bu öğleden sonra yerlerde fiş aramak yerine, Fertility'yi kendime çekme ve benim olmasını sağlama planımın sonraki adımını düşünerek gezinip durdum. Ona sahip olmanın planlarını yaptım. Belki de sonra bırakırım onu. Onun korkunç rüyalarından faydalanmam lazım. Birlikte dans edişimiz kullanabileceğim bir imkân olmalı benim için.

O öğleden sonranın büyük bölümünü Fertility ile dans ederek geçirdik. Müzik değiştikçe bana temel çaça'yı, çapraz çaça adımı ve kadın partneri kol altından döndürmeyi öğretti. Temel fokstrot dansını gösterdi.

Para kazanmak için yaptığı işin berbat bir iş olduğunu söyledi.

Tahmin edebileceğimden çok daha kötüyümüş.

Nedir, diye sorduğumdaysa sadece gülümsedi.

Şehrin sokaklarında yürürken, yerden renkli televizyon fişi buluyorum. Normalde piyangodan ikramiye çıkmış gibi sevinmem lazımkken, fişi çöpe atıyorum.

Dans etmenin en sevdiğim yanı kuralları olsa gerek. Her şeyin mümkün olduğu bu dünyada, dansın kendine has katı kuralları vardı. Fokstrotta iki yavaş ve iki hızlı adım atılıyor. Çaçada iki yavaş sonra da üç hızlı adım. Koreografi ve disiplin tartışmaya açık değil.

Bunlar eski ve yerleşik kurallar. Kutu adımının kuralları her hafta değişmiyor.

Sosyal danışmana göre on sene önce terapilere başladığımızda ben sahtekâr değildim. Başlangıçta bende obsesif-kompulsif bozukluk vardı. Danışman okuldan yeni mezun olmuştu ve hasta olduğumu kanıtlayacak bütün ders kitapları hâlâ elinin altındaydı. Bana anlattığına göre obsesif kompulsifler ya sürekli etraflarındaki şeyleri kontrol eder, ya da temizlerlermiş (Rachman ve Hodgson, 1980). Ona göre ben ikinci gruptandım.

Evet, temizlik yapmayı seviyordum ama ömrüm boyunca itaat etmeye alıştırmıştım. Tek yapmaya çalıştığım şey, onun bu aptal tezini doğrulamaktı. Danışman hastalığın belirtilerini söylemişti, ben de elimden geldiğince bunlara uyup sonra da beni tedavi etmesine izin veriyordum.

Obsesif-kompulsif bozukluktan sonra, post-travmatik strese yalandım.

Sonra agorafobik oldum.

Panik atak hastası oldum.

Kaldırımında bir yavaş, iki hızlı vals adımlarıyla yürüyorum. Kafamda bir, iki, üç diye sayıyorum. Kaldırımın üstünde, güvercinlerin arasına dağılmış bir sürü satış fişi olduğunu fark ediyorum. Şehirde gezinirken, bir fiş daha alıyorum yerden. Bu seferki yüz yetmiş üç dolarlık. Ama onu da çöpe atıyorum.

Sosyal danışmanla ilk karşılaşmamızın üstünden üç ay geçtikten sonra, ona çocukluğumu anlatmadığım için disosiyatif kişilik bozukluğum olduğunu söylemişti.

Daha sonra haftalık terapi gruplarına katılmadığım için şizotipal kişilik bozukluğu sahibi olmuşum.

Sonra iyi bir vaka çalışması olacağını düşündüğü için bende Koro Sendromu olduğunu söyledi. Bu sendroma sahip olan kişiler penislerinin gün geçtikçe küçüldüğüne ve yok olduğunda da öleceklerine inanıyorlardı (Fabian, 1991 ; Tseng ve d., 1992).

Daha sonra bende Dhat Sendromu olduğuna, yani rüyada boşaldığımda veya işediğimde bütün spermlerimi kaybettiğime inanarak kriz geçirdiğime karar verdi (Chadda ve Ahuja, 1990). Bu sendromun temelleri, kemiklerdeki bir damla iliği üretebilmek için kırk damla kana ve bir damla sperm üretebilmek için de kırk damla iliğe ihtiyaç olduğunu varsayan eski bir Hint inancına dayandırılıyordu (Akhtar, 1988). Sürekli yorgun oluşumun sebebinin buna bağlıydı danışman.

Spermi düşününce aklıma seks, seksi düşününce cezalandırılma, cezalandırılmayı düşününce ölüm, ölümü düşününce de aklıma Fertility Hollis geliyor. Danışmanımın onun “serbest çağrışım” dediği alıştırmayı yaptık.

Her görüşmemizde sosyal danışman bende başka bir hastalık olabileceğini söylüyor ve belirtilerinin ne olduğunu öğrenmem için bana farklı kitaplar veriyordu. Hastalığım her neyse bir sonraki hafta buluşuncaya kadar o hastalığın bütün belirtilerini göstermeye başlıyordum.

Bir hafta piroman oluyordum, sonraki hafta cinsel kimlik bozukluğuna yakalanıyordum.

Danışman teşhirci olduğumu söylüyordu, ben de bir sonraki görüşmemizde ona popomu gösteriyordum.

Bende konsantrasyon eksikliği olduğunu söylüyordu, konuyu değiştirip duruyordum. Klostrofobim vardı, o yüzden evin önündeki verandada yapıyorduk görüşmemizi.

Şehirde yürümeye devam ederken, adımlarımı çaça dansının iki yavaş, üç hızlı ve tekrar iki yavaş adımlarına uyduruyorum. Kafamda o gün tüm öğleden sonra dinlediğimiz on şarkı yankılanıp duruyor. Kaldırımında bana beş dolar getirecek bir satış fişi görüyorum ve çaça adımlarıyla geçip gidiyorum yanından.

Danışmanım bana verdiği kitabın adı *Ruh Hastalıkları Teşhis ve İstatistik Elkitabı* idi. Kısaca RHTİ diyorduk. Okumam için bir sürü ders kitabı da vermişti bana ve içlerinde çıplak bebekleri havaya kaldırır veya günbatımında deniz kenarında el ele yürürken mutlu

görünmeleri için para alan modellerin renkli resimleri vardı. Sefalet resimleri için modellere kollarına yasadışı bir uyuşturucu zerk etmeleri veya önlerinde bir içki bardağıyla tek başlarına bir masanın başında kamburunu çıkararak oturmaları için para ödenmişti. Artık durumumuz öyle bir hal almıştı ki, danışman o haftaki hastalığıma karar vermek için RHTİ'yi yere atıp hangi sayfanın açık kaldığına baksa da olacaktı.

Bu şekilde mutluyduk. En azından bir süre için. Danışman her hafta gelişme gösterdiğimizi düşünüyordu. Nasıl davranmam gerektiği konusunda elimde hep bir senaryo oluyordu. Sıkıcı değildi ve danışman başıma sürekli sahte sorunlar açtığı için gerçek sorunları dert edecek vaktim kalmıyordu. Her salı danışman bana teşhisi koyuyordu ve böylece yeni görevimi almış oluyordum.

Birlikte geçirdiğimiz ilk yıl intihar etmeyi düşünecek kadar boş vaktim olmamıştı.

Beynimin yaşını belirlemek için Stanford-Binet testi yaptık. Wechsler testi yaptık. Çok aşamalı Minnesota kişilik envanterini doldurduk. Çok-eksenli Millon klinik testini yaptık. Beck depresyon testini yaptık.

Danışman benimle ilgili her şeyi buldu; gerçek hariç.

Ben tedavi olmak istemiyordum.

Sorumum gerçekte her neyse, onun düzeltilmesini istemiyordum. İçimdeki küçük sırların hiçbiri su yüzüne çıkmak ve mitlerle, çocukluğumla veya kimyasal reaksiyonlarla açıklanmak istemiyordu. Geriye hiçbir şey kalmayacağından korkuyordum. Bu yüzden içimdeki gerçek kin ve korkular hiçbir zaman gün ışığına çıkmadı. *Angst*'imin üstesinden gelmek istemiyordum. Asla ölen ailemle ilgili konuşmuyordum. Danışman "Üzüntünü belli et," diyordu. Çözmeye çalış. Arkanda bırak.

Danışman beni gerçek olmayan yüzlerce sendromdan kurtarmış ve sonunda da aklımın başımda olduğunu açıklamıştı. Çok mutluydu, kendisiyle gurur duyuyordu. İyileşmiş bir halde beni gün ışığına çıkarmıştı. İyileştin. İlerle. Yürü. Modern psikolojinin mucizesi.

Yüksel.

Dr. Frankenstein ve onun canavarı.

İnsan yirmi beş yaşında olunca bu tür şeylerin etkisi biraz ser-

semletici oluyor.

Tek yan etkisi de hırsızlık yapmaya başlamam oldu. Kleptomaniye girişim o kadar iyiydi ki terk edemedim. Ta ki bu geceye kadar.

Aradan on yıl geçti ve bu gece şehirde yürürken yerden başka bir satış fişi alıyorum. Sonra da çöpe atıyorum. Danışmanın kurcalamasını engellemek için on yıl boyunca sakladığım problemlerimden kurtulmak için sadece kızın biriyle çaça dansı yapmam gerekiyormuş. Üstelik kronik hırsızlığımdan da kurtuldum. Danışmanın bulup çıkarmasına izin vermediğim tek gerçek psikozumu bir yabancısı tedavi etti.

Sadece dans etmiştik. Fertility kardeşi hakkında konuşmuş, FBI'ın telefonunu dinlemeye almış olduğunu ve kardeşini her aradığında arkadan devletin kayıt aletinin klik.. klik.. klik eden sesini duyduğunu söylemişti. Daha Trevor kendini öldürmeden önce, Fertility bunun olacağını biliyordu. Geleceğe dair gördüğü ilk rüya buydu. Sonra biraz daha dans etmiştik. Sonra onun gitmesi gerektili. Gelecek hafta aynı saatte aynı yerde olacağına söz vermişti.

Bu gece bir sokak lambasından diğerine kadar fokstrot dansı yapıp yürüyorum. Vals beynimde çalıyor. Fertility Hollis'in anısı kollarımda ve göğsüme yaslanmış duruyor. Eve bu şekilde gidiyorum. Yukarı çıkmadan telefonun çaldığını duyuyorum. Belki bir şizoid, bir paranoyak veya bir pedofil arıyordur.

Onlara biliyorum, demek istiyorum. Ben o filmi gördüm.

Belki de arayan Fertility Hollis'tir, benimle bugünkü dans hakkında konuşmak istiyordur. Bana benimle ilgili ikinci izlenimlerini anlatacaktır.

Belki de para kazanmak için yaptığı berbat işin ne olduğunu söyleyecektir.

Asansörün kapısı açılır açılmaz telefona yetişebilmek için fırlıyorum.

Alo.

Dairenin kapısı açık kalıyor. Balığa yem vermem lazım. Perdeler hâlâ açık ve dışarıda hava kararmak üzere. Bu tarafa bakan biri içeriye rahatça görebilir.

Telefonun diğer ucundaki adam, "Tanrı ömrün boyunca görevini eksiksiz yapmayı kısmet etsin," diyor.

Hiç düşünmeden cevap veriyorum, *Çalıştığımız şu gün için
Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Bu dünyadaki çabalarımız, etrafımızdaki herkese Cennet'in kapılarını açsın," diyor.

Kimsiniz, diye soruyorum.

"Tanrı görevimizi tamamlamadan ölmekten bizi esirgesin," diyor.

Sonra da telefonu kapatıyor.

Krom eşyaları cilalamanın bir yolu da maden suyu kullanmaktır. Fildişinden yapılma eşyaları veya çatal bıçak takımlarının kemik saplarını temizlemek için limon suyu ve tuzla ovun. Takım elbiselerin parlamasını önlemek için kumaşı su ve amonyak karışımıyla ıslatın, sonra da nemli bir bezin üstünden ütöleyin.

En mükemmel Bourguignon soslu bifteği yapmak için sosun içine biraz portakal kabuğu rendeleyin.

Kiraz lekesini çıkarmak için lekeyi olgun domatesle ovun, sonra da her zamanki gibi yıkayın.

İşin sırrı paniğe kapılmamakta.

Pantolonların ütü çizgisini belirginleştirmek için pantolonu tersine çevirip çizgiye içeriden sabun sürün. Tekrar tersine çevirin ve

her zamanki gibi ütöleyin.

İşin hilesi sürekli meşgul olmakta.

Katilin beni aramış olması gerçeğine rağmen işlerimi her zamanki gibi yapmaya devam ediyorum.

İşin sırtı hayal gücünüzün aşırı çalışmasına izin vermemekte.

Bütün gece boyunca temizlik yapıyorum. Uyuyamıyorum. Fırını temizlemek için önce biraz amonyak kaynatıyorum. Pantolonların ütü çizgisinin bozulmaması için kullanabileceğiniz bir diğer yöntem de ütü bezini su ve sirkeyle ıslatmaktır. Tırnaklarımın içindeki pislikleri temizliyorum. Eğer pencerelerden birini açmazsam kaynayan amonyağın kokusundan bayılacağım.

Evet, ağzımdaki baklayı çıkarmam lazım.

Sosyal danışman kayıp. Her on dakikada bir ofisinden arıyorum ve her seferinde karşıma telesekreter mesajı çıkıyor. On sene boyunca onu ilk kez arıyorum ve tek duyduğum "Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın" mesajı.

Bana bahsettiğin o psikopat var ya, diyorum, işte o aradı.

Bütün gece boyunca ofisini aramaya devam ediyorum.

Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın.

Bana bir koruma ayarlaması lazım.

Telesekreter aleti lafımı bitirmeden sözümü kesip duruyor. O yüzden ben de tekrar arıyorum.

Lütfen mesaj bırakın.

Beni yirmi dört saat koruyacak, silahlı polis refakatine ihtiyacım var.

Lütfen mesaj bırakın.

Bana bahsettiğin katil benim kim olduğumu biliyor. Aradı. Nerede yaşadığımı biliyor. Telefon numaram onda var.

Lütfen mesaj bırakın.

Beni ara. Beni ara. Beni ara.

Lütfen mesaj bırakın.

Eğer sabaha intihar etmiş bulunursam, bil ki bu bir cinayetti.

Lütfen mesaj bırakın.

Eğer katilin teki kafamı fırına sokarsa ve sabaha ölü bulunursam, bunun sebebi senin mesajlarını kontrol etmiyorum olmandır.

Lütfen mesaj bırakın.

Bak, diyorum telesekretere. Bu gerçek. Bu paranoyaya bağlı bir

hayal değil. Bunları tedavi etmiştin, hatırlıyor musun?

Lütfen mesaj bırakın.

Bu şizoid bir fantazi değil. Halüsinasyon görmüyorum. İnan bana.

Lütfen mesaj bırakın. Sonra da telesekreterin bandı doluyor.

Bütün gece, buzdolabı giriş kapısının arkasına dayanmış olarak kulak kabartıyorum. Hiç uyumuyorum. Tuvalete gitmem lazım ama hayatımı riske atacak kadar sıkışmadım. Birileri koridorda yürüyor ama kimse durmuyor. Bütün gece boyunca kapımın koluna dokunan kimse olmuyor. Telefon çalıp duruyor. Sosyal danışman arayabilir diye cevap veriyorum ama arayanların hiçbiri o değil. İnsan sefilliğinin her zamanki resmigeçidi. Evlenmeden hamile kadınlar. Kronik hastalar. Madde bağımlıları. Ben telefonu yüzlerine kapatmadan önce dertlerini çabucak anlatmaları gerekiyor. Hattı meşgul etmemeliyim.

Telefon her çaldığında içimi hem sevinç hem de korku kaplıyor çünkü arayan danışman da olabilir katil de.

Yaklaşmak veya uzak durmak.

Telefona cevap vermek için pozitif ve negatif teşvik.

Yaşadığım paniğin ortasında, “Merhaba, yine ben. Bütün hafta seni düşündüm. Buluşmamızın kurallara aykırı olup olmadığını sormak için aradım. Seninle gerçekten tanışmak istiyorum,” demek için Fertility arıyor.

Bir yandan ayak seslerini dinleyip koridora açılan kapının altındaki ışık huzmesine bir gölgenin düşmesini beklerken, diğer yandan da yangın merdiveninde kimse var mı diye perdeyi kaldırıp bakıyorum. Arkadaşına ne oldu, diye soruyorum. Onunla bugün buluşmayacak mıydın?

“Ha, o mu?”, diyor Fertility. “Evet, onu bugün gördüm.”

Ve?

“Kadın parfümü ve saç spreyi kokuyordu,” diyor Fertility. “Kardeşim onda ne buldu hiç anlamıyorum.”

Parfüm ve saç spreyini güllere sıkıştırdım ama bunu ona söyleyemem.

“Ayrıca tırnaklarında kırmızı oje lekeleri vardı.”

Dokunduğum güllerden bulaşan kırmızı sprey boya.

“Ve çok kötü dans ediyor.”

Şu anda beni öldürseler bile bu gereksiz olur.

“Dişleri de bir garip, çürük değiller ama küçük ve yamuk yumuklar.”

Kalbime bir bıçak saplasanız bile artık çok geç.

“Ayrıca iğrenç ve maymun eli gibi küçük elleri var.”

Şu anda bir cinayete kurban gitmek, taze bahar havası almak gibi gelirdi.

“Yani bu da demek oluyor ki sosis gibi küçük bir penisi var.”

Fertility konuşmaya devam ederse, yarın sabaha sosyal danışmanın hastalarından biri daha eksilmiş olacak.

“Şişko değil,” diyor Fertility, “balina gibi değil ama yine de bana göre çok şişman.”

Dişarında bir vurucunun olma ihtimaline karşılık, storları açıp iğrenç şişko gövdemi pencerenin önüne yerleştiriyorum. Elinde dürbünlü tüfeği olan herhangi biri varsa, lütfen beni şu anda vursun. Hem de tam koca yağlı kalbimden. Tam küçük sosisimden vursun.

“O senin gibi değil,” diyor Fertility.

Ne kadar benzediğimizi görsen çok şaşırırdın, diyorum içimden.

“Sen çok gizemlisin.”

Eğer şu mozoledeki herifle ilgili bir şeyi değiştirebilseydin, bu ne olurdu, diye soruyorum.

“Beni daha fazla taciz etmemesi için,” diyor Fertility, “onu öldürdüm.”

Bu konuda pek de yalnız sayılmazsın hani. Başımın üstünde yerin var. Bir numara al ve sıraya geç.

“Boş ver onu,” derken sesi boğuklaşmaya başlıyor. “Seni baştan çıkarmak için aradım aslında. Ne yapmamı istersin, söyle. Hadi bana kötü bir şey yaptır.”

Fırsat kapıyı çalıyor.

İşte planımın bir sonraki safhası.

Bu yüzden cehenneme gidebilirim ama yine de Fertility’ye “O beğenmediğin herif var ya, işte onu çıldırtmanı ve sonra da neler hissettiğini bana anlatmanı istiyorum,” diyorum.

“Dünyada olmaz,” diyor.

O zaman telefonu kapatıyorum.

“Bekle. Ya seni arayıp yalan söylersem? Ya uydurursam? Nere-

den bileceksin?” diyor.

Hayır, diyorum, bilirim. Buna emin olabilirsin.

“O hilkat garibesıyla hayatta yatmam.”

Sadece öpebilirsin belki.

Fertility “Hayır,” diyor.

Peki ya buluşsanız? Bütün bir öğleden sonrayı birlikte geçirseniz. Mezarlıktan çıkınca belki daha iyi görünüyordur. Birlikte piknik yapın. Eğlenceli bir şeyler yapın.

“Eğer yaparsam benimle birlikte olur musun?” diyor Fertility.

Kesinlikle, diyorum.

Sobanın yanında, kucagımda bir kasap bıçağıyla birlikte uyuyakaldığım yerde güneş ışığıyla uyanıyorum. Öldürölmek fikri o kadar da kötü gelmiyor. Sırtım ağrıyor. Gözlerimde sanki jiletle açılmışlar gibi bir yanma hissi var. Giyinip işe gidiyorum.

Elinde bıçak, zehirli ok veya piyano teli olan birinin arkama oturma ihtimaline karşı otobüsün en arka sırasına oturuyorum.

Çalıştığım evin girişinde sosyal danışmanın arabası duruyor. Bahçede normal görünüşlü kırmızımsı kuşlar çimende geziniyorlar. Gökyüzü her zamanki gibi mavi. Sıradışı görünen hiçbir şey yok.

Eve girince danışmanı dizleri üstüne çökmüş mutfağın fayanslarını ovarken buluyorum. Çamaşır suyu ve amonyak karışımı öyle güçlü ki danışmanın etrafındaki hava toksinlerden dolayı dalgalı

görünüyor ve benim de gözlerimi yaşartıyor.

Ovmaya devam ederken “Umarım senin için sakıncası yoktur,” diyor. “Ajandanda bugün yapman gereken işler arasında bu da vardı. Ben de biraz erken geldim.”

Çamaşır suyu artı amonyak, eşittir ölümcül klorin gazı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken mesajlarımı aldın mı, diye soruyorum.

Danışman soluma işini çoğunlukla sigaradan yaptığı için havadaki duman ona vız geliyor olmalı.

“Hayır, izinliydim,” diyor. “Şu temizleme işi gerçekten beni tatmin ediyor. Biraz kahve ve yeni pişirdiğim çöreklerden al. Rahatla biraz.”

Problemlerimi dinlemek istemiyor musun, diye soruyorum. Not almayacak mısın? Katil dün gece beni aradı. Bütün gece uyuyamadım. Bu sefer öldürmek için beni seçti. Tanrı aşkına şu ovma işini kes ve kalkıp polisi ara.

“Endişe etmene gerek yok,” diyor. Temizlik fırçasını temizlik suyuyla dolu kovaya daldırıyor. “İntihar oranı dün gece büyük bir sıçrama yaptı. O yüzden bu sabah işe gidemedim.”

Yeri bu şekilde ovduğu için bir daha asla temiz olmayacak. Vinyl kaplamanın üstündeki şeffaf cilayı çamaşır suyu gibi bir okside edici ile ovarsanız, hayatınız kayar. Danışman ovma işini bitirdiğinde yerde gözenekler açılacak ve her yer leke leke olacak. Bunu ona anlatmaya çalışmaktan Tanrı beni esirgesin. Mükemmel bir iş çıkardığını sanıyor.

İntihar oranı bu kadar arttıysa ben nasıl hâlâ hayattayım, diye soruyorum.

“Anlamıyor musun? Dün gece on bir kişiyi daha kaybettik. Evvelki gece dokuz, ondan önceki gece de on iki kişiyi. Toprak kayması gibi bir durum söz konusu,” diyor.

Eee?

“Sayılar böyle devam ederse, bir katil varsa bile kimseyi öldürmek zorunda kalmayacak.”

Şarkı söylemeye başlıyor. Belki de ölümcül klorin gazı etkisini göstermeye başladı. Yeri ovalarken, hareketlerini söylediği şarkının ritmine uyduruyor. “Bunu söylemek pek de hoş değil ama tebrikler,” diyor.

Son kalan Creedish benim.

“Neredeyse son kurtulan sensin.”

Kaç kişi kaldı diye soruyorum.

“Bu şehirde sadece bir,” diyor. “Ülke çapında sadece beş.”

Hadi eski günlerdeki gibi yapalım, diyorum. *Ruh Hastalıkları Teşhis ve İstatistik* elkitabını açıp bana yeni bir delirme çeşidi bulalım. Hadi yapalım. Eski günlerin hatırına. Çıkar şu kitabı.

Danışman iç çekip yerdeki pis su birikintisine yansıyan gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme bakıyor. “Dinle,” diyor, “burada yapmam gereken gerçek bir iş var. Ayrıca kitap kayboldu. Son günlerde hiç görmedim kitabı.”

İleri geri ovmaya devam ederken “Özlediğim de yok,” diyor.

Tamam, bizimkisi zor geçen bir on yıl oldu. Tüm hastalarını kaybetti. Çok stres yaşadı. Yandı. Hayır, yandı, bitti, kül oldu. Başarısız olduğunu düşünüyor.

Öğrenilmiş Çaresizlik denilen hastalığa tutulmuş.

“Ayrıca,” derken vinil kaplamanın henüz bozulmamış son birkaç noktasını da ovuyor. “Sonsuza kadar yanında olamam. Kendini öldüreceksen buna engel olamam, hem benim hatam da değil. Kayıtlarıma göre sen son derece mutlu ve düzelmiş durumdasın. Elimizde testler var. Yani ampirik kanıtlar.”

Duman öyle yoğunlaşıyor ki kendi gözyaşlarımı solumak zorunda kalıyorum.

“Kendini öldür veya öldürme ama bana eziyet etmekten vazgeç. Kendi hayatımı yoluna koymaya çalışıyorum.”

“Amerika’da her gün insanlar kendilerini öldürüyorlar. Senin çoğunu tanıyor olman durumu daha kötü yapmıyor,” diyor.

“Kendi işini kendin görmenin zamanı gelmedi mi?” diyor.

Söylentilere göre bir kurbağayı çıplak elle ölene dek sıkmak gerekiyordu. Canlı bir solucan yemek gerekiyordu. İbrahim peygamberin Tanrı'yı mutlu etmek için oğlunu öldürmeye çalışması gibi itaat ettiğini kanıtlamak için küçük parmağını baltayla kesmen gerekiyordu.

Söylenti böyleydi.

Sonra da bir başkasının küçük parmağını kesmen gerekiyordu.

Vaftiz edildikten sonra o insanları bir daha görmediğim için küçük parmaklarının yerinde durup durmadığını da bilemiyordum. Kurbağayı sıkmak zorunda kalıp kalmadıklarını da soramıyorduk.

Vaftiz edildikten hemen sonra bir kamyonete atlayıp kilise yerleşimini terk ediyorduk. Bir daha asla dönmek üzere. İlk işimi-

ın bizi beklediği kirlenmiş dış dünyaya doğru gidiyordu kamyonet. Yeni ve şahane günahlarıyla kocaman dış dünya oradaydı ve testlerde ne kadar başarılı olursak dış dünyadaki işimiz de o kadar iyi oluyordu.

Bunların ne tür testler olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Kilise mütevelli heyeti üyeleri boyumuza göre kilomuzun fazla ya da az olduğunu bize önceden söylerlerdi. Vaftiz edilmeden önceki bir yıl, kişinin kendisini mükemmelleştirmesine ayırılırdı. Gün boyunca özel dersler almak için ev işlerinden yarıttık. Kitabı Mukaddes dersleri. Temizlik dersleri. Görgü kuralları, kumaş bakımı, vesaire. Eğer kişi şişmansa zayıflamak için, zayıfsa şişmanlamak için çabalandı.

Vaftiz edilmeden önceki bir yıl boyunca, onları bir daha göremeyeceğimizi bildiğimiz için etrafımızdaki her ağacın, her arkadaşın, kısacası her şeyin etrafında bir hale olurdu.

Aldığımız derslerden karşımıza çıkacak testlerin çoğunun ne olduğunu bilirdik.

Fakat söylentilere göre ne olduğunu bilmediğimiz başka testler de vardı.

Söylentilerden öğrendiğimize göre vaftizin bir bölümünde çıplak soyunacaktık. Kilise üyelerinden biri elini üstümüze koyacak ve öksürmemizi söyleyecekti. Bir diğeri parmağını kığımızı sokacaktı.

Başka bir tanesi peşimiz sıra gezecek ve ne kadar başarılı olduğumuzu bir kartın üstüne yazacaktı.

Bir prostat sınavına nasıl hazırlanabileceğimizi bilmiyorduk.

Vaftiz olayının toplantı salonunun bodrumunda yapıldığını hepimiz biliyorduk. Kız çocuklar bahar aylarında sadece kadınların katıldığı bir törenle vaftiz edilirdi. Erkek çocuklar ise sonbaharda vaftiz edilirdi ve vaftiz törenine sadece kilisenin erkek üyeleri katılır, soyunup tartılmamızı veya Kitabı Mukaddes'ten bir bölüm okumamızı isterlerdi.

Eyub, Bab On Dört, Beşinci Ayet:

“Madem ki onun günleri tayin olunmuştur, aylarının sayısı senin nezdindedir ve madem ki onun sınırını sen koydun, ve öte geçemez.”

Ve bunu çıplak okumamızı isteyeceklerdi.

Mezmurlar 101, Davud'un Mezmuru, İkinci Ayet:

“Kemal yolunda hikmetle davranayım... Evimin içinde yüreğimin kemali ile yürüyeyim.”

En iyi toz bezinin nasıl yapıldığını bilmemiz gerekiyordu (bir bez parçasını su katılmış neftyağında iyice ıslatıp sonra da kuruması için asmanız gerekir). Bir buçuk metre genişliğindeki bir kapıyı destekleyecek olan iki metre uzunluğundaki bir kapı süvesinin ne kadar derine yerleştirilmesi gerektiğini bilmemiz gerekiyordu. Başka bir kilise üyesi gözlerimizi bağlayıp elimize farklı kumaş çeşitleri verecek ve hangisinin pamuklu, yünlü veya polyester karışımı olduğunu bilmemizi isteyecekti.

Evde yetiştirilen çiçekleri bilmemiz gerekiyordu. Lekeleri. Böcekleri. Basit ev aletlerini tamir edebilmemiz gerekiyordu. Daveti-yeleri şık bir el yazısıyla yazabilmemiz gerekiyordu.

Okuldaki çalışmalarımızdan vaftiz sırasında ne gibi testlerden geçeceğimizi çıkarabiliyorduk. Bir kısmını pek de zeki olmayan oğullardan öğreniyorduk. Bazen babalarımız ömür boyu sefillik çekmeyeceğimiz işler bulmamız için daha yüksek notlar almamızı sağlayacak ipuçları veriyordu. Arkadaşlar bunları birbirlerine söylüyorlardı, böylece herkes öğrenmiş oluyordu.

Hiç kimse ailesini utandırmak ve tüm hayatını asbest temizleyerek geçirmek istemiyordu.

Kilise üyeleri bizden bir noktada durmamızı ve toplantı odasının diğer ucundaki bir listede yazanları okumamızı isteyeceklerdi.

Elimize iğne ve iplik verip kopan bir düğmeyi ne kadar kısa sürede dikebileceğimize bakacaklardı.

Kilise üyelerinin bizi korkutmak veya bize ilham vermek için söylediği sözlerden dışarıdaki dünyada bizi ne tür işlerin beklediğini çıkarabiliyorduk. Daha çok çalışmamız için kilise üyeleri bize, cennetin bu yakasında hayal edebileceğimizden çok daha büyük bahçelerdeki mükemmel işlerden söz ederlerdi. Bazı işlerin insanın kapalı kapılar ardında olduğunu unuttuğu saraylarda olduğunu söylüyorlardı. Bu bahçelere lunapark deniyordu. Saraylar ve oteller vardı.

Daha da fazla çalışmamız için lağım çukuru pompalamak, çerçöp yakmak, zehir sıkmak, asbest temizlemek gibi işlerden de bahsediyorlardı. O kadar berbat işler vardı ki, kendi ölümümüze koş-

Luşa gitmeyi tercih edeceğimizi söylüyorlardı.

Öyle sıkıcı işler vardı ki, çalışmamak için insan kendini sakat bırakabilirdi.

Kısacası insan kilisede geçirdiği son bir yılın her anını ezberliyordu.

Vaiz, Bap On, On Sekizinci Ayet:

“Haylazlıkla dam çöker, ve ellerin gevşekliği ile evin içine yağmur damlar.”

Yeremya'nın Mersiyeleri, Bap Beş, Beşinci Ayet

“Bizi kovanlar ensemizde; yorgun düştük, bize rahat yok.”

Domuz pastırmasının kıvrılmasını önlemek için kızartmadan önce bir iki dakika buzlukta bekletin.

Pişerken çatlamaması için rulo köftelerin üstüne biraz buz sürün.

Dantellerin kolalı gibi görünmesi için yağlı kâğıtların arasına koyup ütüleyin.

Sürekli yeni bir şeyler öğrenerek oyalanıyorduk. Hatırlamamız gereken milyonlarca şey vardı. Tevrat'ın yarısını ezberlemiştik.

Bütün bu öğrendiklerimizin bizi daha akıllı yapacağını sanıyorduk.

Ama bizi aptallaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

O kadar çok şey öğrenmiştik ki, düşünecek vaktimiz kalmamıştı. Her gün bir yabancıнын pisliğini temizleyerek geçen bir hayatın nasıl olacağını hiçbirimiz düşünmemiştik. Bütün gün bulaşık yıkamak. Bir yabancıнын çocuğunu beslemek. Çimleri biçmek. Bütün gün. Evleri boyamak. Her sene. Nevresim takımlarını ütölemek.

Sonsuza kadar.

Bıkıp usanmadan çalışmak.

Testleri geçmek için öylesine bir heyecana kapılmıştık ki, vaftiz gecesinin sonrasında olacaklara hiç kafa patlatmamıştık.

En kötü korkularımızla, kurbağaları sıkmak, solucanları yemek, zehirler ve asbestlerle o kadar kafayı bozmuştuk ki, testleri geçip iyi işler bulsak bile hayatın ne kadar sıkıcı olabileceğini hiç düşünmemiştik.

Sonsuza kadar bulaşık yıkamak.

Sonsuza kadar gümüşleri parlatmak.

Çimleri kesmek.

Tekrar.

Vaftiz olmadan bir gece önce abim Adam beni evimizin arka verandasına çıkarmış ve saçlarımı kesmişti. Kilise yerleşimindeki diğer tüm aileler de on yedi yaşına basmış olan erkek çocuklarının saçlarını tıpatıp aynı modelde kesiyorlardı.

Kirli dış dünyada buna ürün standardizasyonu deniyor.

Abim dimdik durmamı ve gülümsemeden, temiz bir sesle sorduğu sorulara cevap vermemi istemişti.

Dış dünyada buna pazarlama deniyor.

Annem yanımda götüreceğim eşyalarımı bir çantaya dolduruyordu. O gece hepimiz uyuyormuş gibi yapmıştık.

Abim, dış dünyada öyle günahlar var ki, kilisenin bunları yasaklayacak kadar bilgisi bile yok, demişti. Sabırsızlıktan içim içime sığmıyordu.

Ertesi gece vaftiz edildik ve bizden beklenenlerin hepsini yaptık. Sonra hiçbir şey olmadı. Tam sıra önce kendi, sonra da yanımda duran oğlanın parmağını kesmeye gelince, hiçbir şey olmadı. Mıncıklanıp tartıldıktan, Kitabı Mukaddes ve ev işleri ile ilgili sorular sorulduktan sonra giyinmemiz söylendi.

İçinde yedek giysilerimizin bulunduğu çantalarımızı alıp toplandıktan salonundan çıktık ve dışarıda bekleyen kamyonete yürüdük.

Kamyonet kirli dış dünyaya ve geceye doğru ilerlemeye başladı. Tanıdığımız hiç kimseyi bir daha göremeyecektik.

Test sonuçlarımızı asla öğrenemeyecektik.

Testlerin çok iyi geçtiğini bilsek bile, o güzel his çok uzun sürmeyecekti.

Daha o anda, dışarıda bizi bekleyen bir iş vardı.

Sıkılıp daha fazlasını istemekten Tanrı sizi korusun.

Hayatınızın sonuna kadar aynı işte çalışmak kilise doktriniydi. Aynı yalnızlığı ömür boyu çekmek. Hiçbir şey değişmeyecekti. Her gün aynı şeyler. Bu başarıydı. Bu da ödülü.

Çimleri biçmek.

Ve çimleri biçmek.

Ve çimleri biçmek.

Tekrar.

Üçüncü buluşmamızda Fertility ile birlikte otobüste tanımadığımız bir herifin önünde oturuyoruz ve yaptığı esprileri duyuyoruz.

Hava yirmi sekiz, otuz derece civarında. Haziran ayı için oldukça sıcak. Otobüsün camları açık ve dışarıdan gelen trafiğin kokusu biraz midemi bulandırıyor. Otobüsün vinil koltukları öyle sıcak ki cehennemde herhangi bir şeye dokunuyormuşum hissi veriyor. Şehir merkezine gitmek için otobüse binmek Fertility'nin fikriydi. O söyledi. Şehre inmek istedi. Öğleden sonra saatleri olduğu için sadece işsizler veya gece çalışanlar ya da Tourette sendromu olan çıldırılmış insanlar sokaklarda geziniyor.

Benimle hiçbir şekilde yatmayacağı veya öpüşmeyeceği için benimle böyle bir gün geçirmeye karar verdi.

Arkamızda kimin oturduğunu hayal bile edemiyorum. Dikkat çekici biri değil. Sadece üstünde gömlek olan herhangi bir herif. Sarı saçlı. Eğer zorlarsanız çirkin olduğunu söyleyebilirim. Hatırlamıyorum. Mozolcün önünden her on beş dakikada bir otobüs geçiyor, biz de birine biniyoruz. 678 sayılı mezarda buluştuk, her zamanki gibi.

O espriyi hatırlıyorum. Eski bir espridir. Otobüsün camından, şehrin evleri, kaldırıma ve mülk sınırlarını çizen çitlerin arasına park etmiş arabalar geçiyor. Şakacı, Fertility ile aramıza kafasını sokup “Bir deveye hendek atlatmaktan daha zor ne vardır?” diye fısıldıyor.

Bu esprileri her yerde duyabilirsiniz. Hiç komik olmasalar bile duymamanıza imkân yoktur.

Ne Fertility bir şey söylüyor, ne de ben.

Şakacı fısıldayarak devam ediyor: “Creedish kilisesinden birine hayat sigortası yaptırmak.”

Gerçek şu ki bu esprilere benim dışımda kimse gülmüyor. Ben de sadece ortama uymak için gülüyorum. Uyumsuzmuşum gibi görünmemek için. İnsanlar bana bakıp da kurtulanlardan biri olduğumu anlayacaklar diye ödüm kopuyor. Kilise kostümünü yıllar önce çıkarıp attım üstümden. Tanrıları onları eve çağırıyor diye hep birlikte intihar eden Orta Batı’daki o aptal insanlar gibi görünmekten Tanrı beni esirgesin.

Annem, babam, abim Adam, kız kardeşlerim, diğer erkek kardeşlerim, hepsi öldüler, toprağın altına girdiler ve herkes onlara gülüyor ama ben yaşıyorum. Hâlâ bu dünyadayım ve bu insanlarla iyi geçinmek zorundayım.

O yüzden gülüyorum.

Çünkü bir şeyler yapmak zorundayım, bir ses çıkarmak zorundayım, bağırarak, çığlık atarak, ağlamak, küfretmek, ulumak zorundayım, o yüzden gülüyorum. Bunlar duyguları boşaltmanın değişik yolları.

Bu espriler bu sabah her yerde yapılıyor ve her seferinde ağlamaya başlamamak için bir şeyler yapmak zorundasınız. Kimse benden fazla kahkaha atmıyor bunlara.

Şakacı “Creedish müridi neden karşıdan karşıya geçmiş?” diye fısıldıyor.

Belki de bizimle konuşmuyor bile.

“Çünkü hiçbir arabanın altında kalmayı başaramamış.”

Herkesin ardında otobüsün arkasına takılı motordan çıkan gü-
rültü sokağa yayılıyor ve egzozundan pis renkli bir duman çıkıyor.

Bugün yapılan bütün esprilerin sebebi gazetede ki haber. Otur-
duğum yerden sabah baskısının ardına gizlenmiş beş kişinin gazete-
sindeki manşeti görebiliyorum.

“Mezhepten Kurtulanların Sayısı Azalıyor” yazıyor.

Makalede Creedish kilisesi üyelerinin on yıl önce topluca inti-
har etmesiyle sonuçlanan trajedinin dosyası kapanmak üzere, yazı-
yor. Makalede, FBI’ın soruşturmasıyla karşı karşıya kalmamak ve
filkenin ilgisini çekmemek için topluca intihar eden, Orta Nebras-
ka’da kurulu Creedish kilisesinin son müritlerinden altı kişinin hâ-
lâ hayatta olduğunun bilindiği yazıyor. İsim verilmemiş ama son
yarım düzine kurtulandan biri ben olmalıyım.

Hikâyenin gerisi sayfa A9’da ama meselenin esasını tahmin
edebilirsiniz. Satır aralarında verilmek istenen mesaj şu: Öldüler,
kurtulduk.

Cinayet gibi görünen şüpheli ölümlerden söz etmiyorlar. Belki
de bir katilin geride kalan son altı kilise müridine sinsice yaklaş-
makta olduğundan bahsetmiyorlar.

Şakacı arkamdan fısıldıyor, “Sarı saçlı bir Creedish müridine ne
denir?”

İçimden cevap veriyorum, “Ölü.” Bu şakaların hepsini biliyo-
rum ben.

“Kızıl saçlı bir Creedish’e ne denir?”

Ölü.

“Kumral olana?”

Ölü.

Herif fısıldıyor, “Bir Creedish’le bir ceset arasındaki fark ne-
dir?”

Birkaç saatlik zaman farkı.

Herif fısıldıyor, “Cenaze arabası geçerken bir Creedish ne diye
bağırır?”

Taksi!

Herif fısıldıyor, “Kalabalık bir otobüste bir Creedish’i nasıl fark
edersiniz?”

Biri bir sonraki durak için ipi çekiyor ve zil çalıyor.

Fertility arkasına dönüp “Kapa çeneni,” diyor. İnsanların kafalarını gazetelerinden kaldıracak kadar yüksek sesle söylüyor bunu. “İntihar hakkında espri yapıyorsun, bir zamanlar birilerinin sevdiği ve şimdi ölmüş olan insanlar hakkında espri yapıyorsun. O yüzden kapa çeneni.”

Gerçekten bağıyor bunu söylerken. Gri renkli gözleri öyle parlak ki gümüş gibi görünüyor. Aşırı tepki verdiği için Fertility’nin Creedish olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa kardeşinin ölümüne mi öfkeli hâlâ?

O sırada otobüs durakta duruyor ve şakacı inmek için ayağa kalkıyor. Aynen kilisede olduğu gibi sıralarda oturuyoruz ve otobüsün ortasında koridor var. Herif inmek için önündekileri bekliyor. Altında, bu sıcakta ancak bir müridin giyeceği türden kahverengi yünlü bol bir pantolon var. Kilise kostümünü tutan pantolon askıları arkasında bir çapraz oluşturmuş. Kahverengi yün ceketini katlayıp koluna asmış. Otobüsün koridoruna çıkıyor ve diğer insanlar inerken bir dakika durup hasır şapkasının kenarına dokunuyor. Bir yerlerden tanıdık geliyor bana ama aradan çok uzun bir zaman geçmiş. Ter, yün ve hasır karışımı bir kokusu var.

Onu nereden tanıdığımı çıkaramıyorum. Sesi tanıdık geliyor. Sadece sesini hatırlıyorum, az önce omzumdan konuşan ses, telefonda konuşan sestir.

Tanrı görevimizi tamamlamadan ölmekten bizi esirgesin.

Yüzü, aynada gördüğüm yüz.

Bir saniye bile düşünmeden adım söylüyorum.

Adam. Adam Branson.

Şakacı “Sizi bir yerden tanıyor muyum?” diye soruyor.

Ama ben “Hayır,” diye cevap veriyorum.

Sıra biraz daha ilerliyor ve onu uzaklaştırıyor. “Biz birlikte büyümedik mi?” diye soruyor.

Hayır, diyorum.

Otobüsün kapısında durup “Sen benim kardeşim değil misin?” diye bağıyor.

Ben de “Hayır,” diye bağıyorum.

Ve gidiyor.

Luka, Bölüm Yirmi İki, Bab Otuz Dört:

“Beni tanıdığını üç kere sen inkâr etmeden, bugün horoz ötmeyecek.”

Otobüs tekrar trafiğe çıkıyor.

Herifi tanımlayacak tek sıfat, çirkin oluşu. Sünepe kılıklı. Hafiften kilolu. Bir zavallı. Acınacak bir hali var. Bir kurban. Benden üç dakika büyük olan abim. Bir Creedish.

Psikoloji kitaplarından bildiğim kadarıyla, Fertility'nin vücut dili güldüğüm için bana çok kızgın olduğunu söylüyor. Bacak bacak üstüne atmış ve sanki hep aynı caddede değil de farklı bir yerdeymişiz gibi pencereden dışarı bakıyor.

Ajandama göre yemek odasını cilalıyor olmam gerekiyordu. Oluklar temizlenecek. Garajın girişindeki bir leke temizlenecek. Akşam yemeği için kuşkonmazları temizlemem lazım.

Kardeşini öldürmüş olsam bile, ayrıca geceleri telefondaki sesi mi gizlice arzuluyor ama yüz yüze geldiğimizde varlığıma katlanamıyor olsa bile bu tatlı ve kızgın Fertility Hollis'le çıkmamalıydım.

Aslında ne yapmam gerektiğinin pek bir önemi yok. Herhangi bir kurtulanın yapması gerekenlerin bir önemi yok. Büyürken bize öğretilmiş olan tüm inançlara göre biz yoldan çıktık, kötüyüz ve kirlendik.

Otobüsün içinde bizimle birlikte şehri gezen hava çok sıcak ve yoğun, parlak güneş ışığı ve yanan benzinle karışmış. Toprağa dikilmiş çiçekler geçiyor dışarıdan. Kokması gereken kırmızı, sarı, portakal rengi güller açmışlar ama hiçbir işe yaramıyorlar. Altı şeritlik trafik, bir montaj bandı gibi amansızca ilerliyor.

Yaşadığımız sürece yaptığımız hiçbir şey doğru olmayacak.

Hiçbir şeyin üstünde kontrolümüz yok. Sanki paket gibi bir yerden bir yere taşınıyoruz.

Seyahat ediyor gibi değil de, işlemden geçiyor gibiyiz. Daha çok bekliyormuşuz gibi bir durum söz konusu. Daha çok bir zamanlama meselesi.

Doğru yapabildiğim hiçbir şey yok. Ve abim beni öldürmek için dışarıda bekliyor.

Şehrin binaları kaldırım kenarında yığılmaya başlıyor. Trafik yavaşlıyor. Fertility zile basıyor, ding, otobüs bir mağazanın önünde bizi indirmek için duruyor. Elbiseler giymiş cansız erkek ve kadınlar vitrinlerde poz vermişler. Gülümsüyorlar. Kahkaha atıyorlar.

İyi vakit geçiriyormuş gibi görünmeye çalışıyorlar. Neler hissettiklerini çok iyi biliyorum.

Üstümde bir pantolon, bir de gömlek var ve bunlar işverenimin giysileri. Bütün sabah üst katta değişik kombinasyonlar denedim ve aşağıya inip abajurlara elektrik süpürgesi tutan danışmana fikrini sordum.

Mağazanın girişindeki kapıların üstünde dev bir saat var. Fertility bakıp “Acele et, saat ikide orada olmamız lazım,” diyor.

Elimi tutuyor. Elleri inanılmaz derecede soğuk. Bu sıcakta bile soğuk ve kuru. Kapıları iterek içeri giriyoruz, klimalı ve neler alabileceğimizi görmemiz için masaların üstüne ve camdan, kilitli kütürlere örneklerin konulduğu birinci kata giriyoruz.

“Beşinci kata çıkmamız gerekiyor,” diyor Fertility. Eli, elimi sıkı sıkı kavramış ve beni çekeştiriyor. Yürüyen merdivene biniyoruz. İkinci kat, erkek giyimi. Üçüncü kat, çocuk giyimi. Dördüncü kat, genç kız giyimi. Beşinci kat, kadın giyimi.

Tavandaki deliklerden banttın müzik yayını geliyor. Çaçı çalışıyor. İki yavaş ve üç hızlı adım. Bir çapraz adım ve kadın kol altından dönüyor. Bunu bana Fertility öğretti.

Buluşmamız düşündüğümde daha kötü geçiyor. Raflarda ve askılarda giysiler var. İyi giyimli satış elemanları etrafta dolanıp “Yardımcı olabilir miyim?” diye soruyorlar. Bunların hiçbiri daha önce görmediğim şeyler değil.

Burada dans etmek ister misin, diye soruyorum.

“Bekle bir dakika,” diyor Fertility. “Sadece bekle.”

Önce bir duman kokusu geliyor.

“Şuraya gidelim,” diyor Fertility ve beni satılık elbiselerle dolu bir ormanın içine sürüklüyor.

Sonra alarmlar çalmaya başlıyor ve insanlar yürüyen merdivenlere doğru koşuyorlar. Normal merdivenden iner gibi iniyorlar çünkü yürüyen merdivenlerin hepsi durmuş. İnsanlar yukarı çıkan yürüyen merdivenlerden aşağıya doğru iniyorlar ve bu o anda kanunları ihlal etmek kadar yanlış görünüyor. Bir satış elemanı kasesini boşaltıp fermuarlı bir çantaya dolduruyor ve asansörlerin yanında duran ve ellerinde içi eşya dolu alışveriş çantaları olan insanlara bakıyor.

Alarmlar çalmaya devam ediyor. Duman, tavandaki ışıkların et-

patımla dolandığını görebileceğimiz kadar yoğunlaşıyor.

“Asansörleri kullanmayın,” diye bağıyor satış elemanı. “Yanlarda asansörler çalışmaz. Merdivenleri kullanmanız lazım.”

Termuarlı çantasını kolunun altına sıkıştırıyor ve bir Amerikan futbolcusu gibi raflardaki elbise labirentlerinin arasından müşterilere doğru koşturuyor. Onları üstünde ÇIKIŞ yazan bir kapıya doğru adeta hayvanları sürer gibi sürüyor.

Sonra sadece Fertility ile ben kalıyoruz, ışıklar göz kırıp sönüyorlar.

Karanlık ve dumanın içinde etrafımızdaki satenlerin dokunuşunu, kadifenin sürtünüşünü, ipeğin soğukluğunu, inceltilmiş pamuklu kumaşın yumuşaklığını hissediyoruz, alarmlar çalmaya devam ediyor, bütün elbiseleri ve yünlülerin kaşındırıcı etkisini ve elimi tutan Fertility’nin elinin soğukluğunu hissederken, Fertility “Korkma,” diyor.

Karanlıkta, üstünde ÇIKIŞ yazan yeşil bir işaret üstümüze doğru parlıyor.

Alarmlar çalıyor.

“Sakin ol,” diyor Fertility.

Alarmlar çalıyor.

“Şu sıralar olması lazım,” diyor Fertility.

Katın öbür ucunda, karanlıkta patlayan parlak turuncu renkli parlamalar etraftaki her şeyin şeklini değiştirip renklerini de siyahtan turuncuya döndürüyor. Etrafa saçılan elbise ve pantolonlar, kolları ve bacakları alev alev yanan, havada asılı insan figürlerine dönüşüyor.

Yanan binlerce insan şekli birleşip üstümüze doğru geliyor. Alarmlar öyle yüksek sesle çalıyor ki insan içinde hissediyor ve beni burada tutan tek şey Fertility’nin soğuk eli.

“Şimdi olması lazım,” diyor.

Isı hissedilebilecek kadar yakınlaşıyor. Duman yutulacak kadar yoğunlaşıyor. Altı metreden daha yakın bir mesafede, askılardaki elbiselerin oluşturduğu kadın korkuluklar alev alıp yerlere saçılıyor. Nefes almak zorlaşıyor ve artık gözlerimi açık tutamıyorum.

Ve alarmlar çalmaya devam ediyor.

Elbiselerim yeni ütülenmiş gibi sıcak ve kuru.

Alevler o derece yakın.

“Sence de harika değil mi? Senin de hoşuna gitmedi mi?” diyor Fertility.

Elimi kaldırıp yüzüme doğru tutuyorum, böylece hemen yanımda yanmakta olan suni ipek kumaşlarla dolu rafla yüzüm arasında serin bir gölge oluşuyor.

Kumaşların türünü anlamanın bir yolu da bu işte. Kumaştan bir kaç iplik çekip ateşe tutun. Yanmazsa yündür. Yavaş yavaş yanarsa pamukludur. Yanımızdaki rafların alev alışı gibi hemen parlarsa kumaş sentetiktir. Polyesterdir. Suni ipektir. Naylondur.

“Şimdi,” diyor Fertility.

Ne olduğunu anlayamadan bir anda ortalık soğumaya başlıyor. Islanıyoruz. Yukarıdan su dökülmeye başlıyor. Turuncu ışık titreyip azalıyor ve sonra da kayboluyor. Havadaki duman kaybolmaya başlıyor.

Spot ışıkları birer birer göz kırparak yanmaya başlıyor ve dev siyah-beyaz gölgeler içinde yangından geriye kalanları gösteriyorlar. Alarm susuyor. Kayıtlı çaça müziği tekrar çalmaya başlıyor.

“Bunların hepsini rüyamda görmüştüm,” diyor Fertility. “Bize bir şey olmayacağını biliyordum.”

Sadece yarısına kadar batan transatlantikte Trevor’la Fertility’nin yaşadığı şeyin aynısıydı bu.

“Gelecek hafta,” diyor Fertility, “bir fırın havaya uçacak. Gidip izlemek ister misin? En az üç dört kişinin öleceğini gördüm.”

Ne saçlarımızda ne de giysilerimizde is veya yanık lekesi yok.

Daniel, Bab Üç, Yirmi Yedinci Ayet:

“... bedenleri üzerinde ateşin kudreti yoktu, ve başlarının saçları yanmamış, ve şalvarlarının hali değişmemiş, ateşin kokusu da onlara sinmemişti.”

Evet, ben bu filmi daha önce görmüştüm, diye düşünüyorum.

“Hadi,” diyor. “Birkaç dakika sonra itfaiyeciler burada olacak.”

Elimi tutuyor ve “Şu çalan çaçayı heba etmeyelim.”

Bir, iki, ça ça ça. Dans ediyoruz, üç, dört, ça ça ça.

Elbiselerin yanık kolları ve paçaları etrafımıza saçılmış, tavan sarkıyor, sular akmaya devam ediyor, her şey sırlıklam ve bu enkazın ortasında biz dans ediyoruz, bir, iki, ça ça ça.

İşte bizi bu halde buluyorlar.

Gelecek hafta bir benzin istasyonunda patlama olacak. Hayvan satan bir dükkândan yüzlerce kanarya kaçacak. Fertility bunların hepsini rüyalarında görüyor. Tam şu anda su borusunda sızıntı olan bir otel var. Su haftalardır duvarların içinde damlayıp durdu, alçıyı eritti, tahtaları çürüttü, metaller paslandı ve haftaya salı günü 15:04'te lobinin tavanındaki dev kristal avize düşecek.

Fertility rüyasında ana kristal zımbırtıların takırdayacağını, sonra da tavandan alçı tozu döküleceğini görmüş. Sonra da kenetlerden bir tanesi, paslı bir cıvata başının fırlamasına sebep oluyormuş. Cıvata başı pof diye yerdeki halının üstüne, bavullarıyla orada duran yaşlı bir adamın yanına düşüyormuş. Adam cıvata başını yerden alıp avucunun içinde tutuyor, üstündeki pasa ve çatlağın içinden

parlayan çeliğe bakıyormuş.

Tekerlekli bavulunu çeken bir kadın adamın yanında durup sırada olup olmadığını soruyormuş.

Yaşlı adam “Hayır,” diyormuş.

Kadın teşekkür ediyormuş.

Danışma görevlisi zile basıp, sıradaki lütfen, diyormuş.

Oda hizmetlisi bir adım öne çıkıyormuş.

İşte tam o sırada düşüymüş avize.

İşte Fertility'nin rüyaları bu kadar ayrıntılıydı ve Fertility her gördüğü rüyada başka bir detay arıyordu. Mesela kadının üstünde kırmızı etek ve ceketten bir takım vardı ve belindeki altın zincirli kemerin markası Christian Dior'du. Yaşlı adamın gözleri maviydi. Cıvata başını tuttuğu elinin parmağında alyans vardı. Oda hizmetlisi oğlanın kulağı delikti ama küpesi yoktu.

Fertility'nin anlattığına göre danışma masasının arkasında, şıklık taslayan altın kaplama bir kutunun içinde, kadrani deniz kabukları ve yunusların desteklediği Fransız barok tarzı komplike bir saat vardı. Ve saat tam olarak 15:04'tü.

Fertility bana bunları anlatırken gözlerini kapamıştı. Ya hatırlamaya çalışıyordu ya da uyduruyordu, bilemiyorum.

Selaniklilere Birinci Mektup, Bab Beş, Yirminci Ayet:

“Peygamberlikleri hor görmeyin.”

Avize tam düşeceği sırada ampülleri söneceğinden herkes yukarı bakacakmış. Fertility daha sonra ne olacağını bilmiyor. Hep o anda uyanıyor. Tam avizenin düşeceği veya uçağın çakılacağı sırada bitiyor rüyalar. Ya da trenin raydan çıkacağı sırada. Şimşek çaktığında. Deprem olduğunda.

Fertility meydana gelecek felaketleri içeren bir takvim tutmaya başlamıştı. Bana gösterdi. Ben de ona işverenlerimin tuttuğu ajandayı gösterdim. Fertility'nin gelecek haftanın programında fırında patlama, kaçan kanaryalar, benzin istasyonunda yangın ve oteldeki avizenin düşmesi vardı. Fertility birini seçmemi söyledi. Öğle yemeklerimizi paketleyip, birlikte güzel bir gün geçirecektik.

Gelecek hafta iki kere çimleri kesmem lazım. Şöminenin pirinç alet setini cilalamam lazım. Buzluktaki bütün yiyeceklerin tarihlerini kontrol edeceğim. Kilerdeki korserveleri döndüreğim. Birbirlerine vermeleri için işverenlerime evlilik yıldönümü hediyeleri

ılacağım.

Tabii olur, diyorum. Sen nasıl istersen öyle olsun.

Bunları, bir itfaiyecinin bizi kadın giysilerinin bulunduğu yanar heşinci katta çaça yaparken bulmasından hemen sonra konuşuyoruz. İfadelerimizi aldıktan ve başlarının belaya girmemesi için bize sigorta formları imzalattıktan sonra bizi caddeye indirdiler. Dışarı çıkar çıkmaz Fertility'ye neden diye soruyorum.

Neden kimseyi arayıp olacaklardan haberdar etmiyorsun, diye soruyorum.

“Çünkü kimse kötü haber duymak istemiyor,” diyor ve omuz silkiyor. “Trevor gördüğü her rüyadan sonra arardı ve her seferinde başı belaya girerdi.

“Böyle inanılmaz bir yeteneği olduğuna kimse inanmak istemedi. Trevor'ı hep terörist veya kundakçı olmakla suçladılar.”

Ruh Hastalıkları İstatistik Elkitabı'na göre, bir piroman.

Başka bir yüzyılda yaşıyor olsaydık, onu büyücü olmakla suçlardı.

Bu yüzden Trevor kendini öldürdü.

Benim de küçük yardımlarımla.

“İşte bu yüzden artık kimseye bir şey söylemiyorum,” diyor Fertility. “Yanacak olan yer bir yetimhane olsaydı belki söylerdim. Belki. Ama bu insanlar benim kardeşimi öldürdüler. Niye onlara iyilik yapayım ki?”

İnsanların hayatlarını kurtarabilmek için yapmam gereken şey Fertility'ye gerçeği, yani kardeşini öldürenin ben olduğumu söylemek, ama bunu yapmıyorum. Otobüs gelene kadar hiçbir şey konuşmadan durakta oturuyoruz. Yerden aldığı bir fişin arkasına telefon numarasını yazıp veriyor. Mağazaya geri götürüp numaramı yaptığım takdirde üç yüz dolar getirecek bir fiş bu. Fertility bir felaket seçmemi ve onu aramamı söylüyor. Otobüs onu alıp işe, akşam yemeğine veya rüyalarına götürüyor.

Ajandama göre süpürgeliklerin tozunu alıyor olmam gerekiyor. Şu anda çalılarını kırıyor, çimleri biçiyor, arabaları temizliyor, ütü yapıyor olmam lazım ama yapmam gereken işlerin hepsini danışmanın yaptığını biliyorum.

Ruh Hastalıkları Teşhis ve İstatistik kitabına göre bir dükkâna dalıp hırsızlık yapıyor olmam gerekiyor. Hapsolmuş cinsel enerji-

mi bir yerlerde harcıyor olmam lazım.

Fertility'ye göre tanımadığımız birtakım insanların ölüşünü izlerken yemek için öğle yemeği hazırlıyor olmam gerekiyor. İkimizi salı günü öğleden sonra otelin lobisindeki kadife bir koltukta oturmuş çay içerken hayal ediyorum.

Kitabı Mukaddes'e göre ne yapıyor olmam gerekiyor, bilmiyorum.

Creedish kilise doktrinine göre ölmüş olmam gerekiyor.

Yukarıdakilerin hiçbirisi zevkime hitap etmediğinden ben de şehirde yürüyüşe çıkıyorum. Fertility'ye göre beş gün içinde bumlacak olan fırından mis gibi ekmek kokusu geliyor. Evcil hayvan satan dükkânda yüzlerce kanarya tıksık tıksık dolduruldukları pis kokulu bir kafesin içinde çırpınıp duruyorlar. Haftaya hepsi özgür olacaklar. Peki ya sonra? Onlara kafesinizde kalın demek istiyorum. Hayatta özgürlükten daha iyi şeyler vardır. Bir yabancıнын evinde uzun ve sıkıcı bir hayat geçirdikten sonra ölüp kanarya cennetine gitmekten daha beter şeyler vardır.

Fertility'nin havaya uçacağını söylediği benzin istasyonunda görevliler benzin pompalıyorlar. Yeterince mutlular, en azından mutsuz değiller, hepsi genç ve kimin hangi vardiyada çalıştığına bağlı olarak haftaya öleceklerinden veya işsiz kalacaklarından habersizler.

Hava hayli çabuk kararıyor.

Otelin lobisinin büyük camlarından içeri bakınca avize, altından geçen kurbanların üzerinde kocaman ve korkunç görünüyor. Buldog benzeri küçük köpeğiyle bir kadın. Bir aile: Anne, baba, üç küçük çocuk. Danışma masasının arkasındaki saat, haftaya salı saat 15:04'e daha çok vakit olduğunu söylüyor. Orada günler boyunca dikilmek gayet emniyetli olabilir ama vakit gelince bir saniye bile durmamak gerekir.

Altın şeritli kapı görevlisini geçip içeri girebilir, otel müdürüne avizenin düşeceğini söyleyebilirsiniz.

Sevdiği herkesin öleceğini söyleyebilirsiniz.

Bir gün kendisinin de öleceğini.

Tanrı'nın bizi yargılamak için geri geleceğini.

Ve günahlarının onu doğru cehenneme götüreceğini.

İnsanlara gerçeği söyleseniz bile gözleriyle görmeden asla size

inanmazlar. O zaman da çok geç olur. Bu arada söyledikleriniz onları kızdırmaktan başka işe yaramaz ve sizin de başınızı derde sokar.

O yüzden çekip eve gitmeyi tercih edersiniz.

Akşam yemeği pişirilecek. Yarın için ütülenmesi gereken bir gömlek var. Ayakkabılar parlatılacak. Bulaşıklar yıkanacak. Yeni yemek tarifleri üstünde çalışılacak.

Düğün çorbası yapmak için yaklaşık iki buçuk kilo kemik iliği gerekiyor. Sakatatlar bu sene daha büyük. İşverenlerim daima son moda yemekleri yemek istiyorlar. Böbrek. Ciğer. Şişirilmiş domuz içkembesi. Suteresi ve rezene ile doldurulmuş, orta pişmiş inek midesi, geniş stilinde. Başka hayvanlarla doldurulmuş hayvan yemekleri seviyorlar, mesela tavşan doldurulmuş tavuk. Jambon doldurulmuş sazan. Somon doldurulmuş ördek.

Eve getirip üstünde pratik yapmam gereken o kadar çok tarif var ki.

Fırında pişerken kurumasin diye bifteğin üstü başka bir hayvanın yağıyla kaplanır. Tam bunu yapmaya hazırlanırken telefon çalıyor.

Arayan tabii ki Fertility.

“O garip herif hakkında haklıymışsın,” diyor.

Hangi konuda, diye soruyorum.

“Şu Trevor’ın erkek arkadaşı olan herif,” diyor. “Gerçekten birine ihtiyacı varmış. İsteddiğini yaptım ve onunla buluştum. Bindiğimiz otobüste şu mezhebin müritlerinden biri vardı. İkiz olmalılar, o derece benziyorlardı birbirlerine.”

Belki de yanılıyorsundur, diyorum. O mezhebin müritlerinin çoğu öldü. Hepsisi deli ve aptaldı ve hemen hemen hepsi öldü. Gazetede yazıyor. İnanıqları her şeyin yalan olduğu ortaya çıktı.

“Otobüsteki herif bir akrabalıkları olup olmadığını sordu ve Trevor’ın erkek arkadaşı hayır dedi.”

O zaman bir ilgileri yoktur birbirleriyle, diyorum. Sen kendi kardeşini tanımaz mıydın?

Fertility “Üzücü olan tarafı da bu işte. Herifi tanıdı. Hatta bir isim bile söyledi. Brad ya da Tim veya benzeri bir isim söyledi.”

Adam.

Bunun neresi üzücü, diye soruyorum.

“Çünkü gerçeği inkâr ettiği çok bariz ve acınası biçimde ortadaydı,” diyor. “Normal ve mutlu bir hayat sürüyormuş gibi görün-

meye çalıştığı çok bariz. Öyle üzücüydü ki ona telefon numaramı bile verdim. Onun için üzüldüm. Geçmişle barışması için ona yardım etmek istiyorum. Ayrıca başının çok büyük bir belaya gireceğini hissediyorum.”

Nasıl bir bela, diye soruyorum. Belayla ne kastediyorsun, diyorum.

“Büyük bir mutsuzluk,” diyor. “Henüz pek emin değilim. Felaket olabilir. Acı. Toplu katliam. Nereden bildiğimi sorma. Bu uzun bir hikâye.”

Rüyaları. Benzin istasyonu, kanaryalar, oteldeki avize ve şimdi de sıra bende.

“Dinle,” diyor. “Bizim şu buluşma meselesini konuşmamız lazım ama şimdi olmaz.”

Niye?

“Rezil işim şu sıralar gittikçe yoğunlaşıyor. Eğer Dr. Ambrose adında biri arayıp Gwen’i tanıyor musun diye sorarsa, beni tanımadığını söyle. Hiç karşılaşmadığımızı söyle, olur mu?”

Gwen mi?

Dr. Ambrose kim, diye soruyorum.

“Bu onun adı işte,” diyor Fertility. Ya da Gwen. “Gerçekte doktor falan olduğunu sanmıyorum. Daha çok benim için bağlantıları yapan bir temsilci gibi. Yapmak istediğim iş bu değil ama onunla sözleşmeli çalışıyorum.”

Sözleşmeli olarak yaptığın iş nedir, diye soruyorum.

“Yasadışı bir şey değil. Her şey kontrolüm altında. Aşağı yukarı.”

Ne?

Ve bana ne olduğunu söylüyor. Söylemesiyle birlikte alarmlar ve sirenler çalmaya başlıyor.

Kendimi gittikçe daha küçük hissediyorum.

Alarmlar, patlayan flaşlar ve sirenler etrafımı sarıyor.

Kendimi gittikçe daha önemsiz hissediyorum.

2039 sayılı uçağın kokpitindeyim ve dört motorun ilki az önce durdu. İşte tam bu noktada sonun başlangıcı da başlamış oldu.

İntiharları engelleme işinin bir parçası olarak danışmanın bana bir tane daha cin tonik hazırlaması gerekiyor. Çünkü ben şu anda şehirlerarası telefon görüşmesi yapıyorum. *The Dawn Williams Show*'dan bir prodüktör ikinci hatta bekliyor. Beklemede olan hatların ışıkları yanıp sönüyor. Barbara Walters'dan biri üçüncü hatta bekliyor. Yapmam gereken ilk iş bütün bu patırtıyla ilgilenecek birini bulmak. Kahvaltı bulaşıkları lavaboda birikmiş durumda ve kendi kendilerini yıkamıyorlar.

Yapmam gereken ilk iş, iyi bir menajerle anlaşmak.

Yukarıdaki yatakların toplanması lazım.

Bahçenin tekrar boyanması lazım.

Telefondaki mühim menajer, benim son kurtulan olup olmadı-

ğım konusunda endişe ettiğini söylüyor. Öyle olmalı, diyorum. Dün gece bir intihar olayı daha olmasaydı danışmanın sabah cin toniği için uğrayacağı yoktu. Mutfaktaki masanın üstüne tüm vaka dosyalarını yaydım.

Kurtulanlara Yönelik Koruma Programı tam bir başarısızlık örneği. Asıl bana cin tonik hazırlamakta olan danışmanın intihar engelleme programına ihtiyacı var.

Sıvışıp intihar etmemden korktuğu için danışman gözünü benden ayırmıyor. Ayağımın altından çekilmesi için limon dilimlemesini söylüyorum. Bana sigara bulmasını. Bana yeni bir içki hazırla, diyorum, yoksa kendimi öldürürüm, yemin ederim. Banyoya gidip jiletle bütün damarlarımı keserim.

Danışman oturmakta olduğumuz mutfak masasına yeni cin toniğini getiriyor ve bazı cesetlerin kimliğini belirlemede ona yardımcı olup olamayacağımı soruyor. Kafamda olayın kapanması açısından faydalı olacakmış bu benim için. Ne de olsa, diyor danışman, onlar senin yakınlarındı, senin kanından, senin canından. Senin hısımların ve akrabalarının.

Hükümetin çekmiş olduğu on yıllık eski fotoğrafları masanın üstüne savuruyor. Yerlerde omuz omuza yatan yüzlerce ölünün resmi bana bakıyor masanın üstünden. Siyanür yüzünden hepsinin teni kararmış. O kadar şişmişler ki üstlerindeki ev yapımı siyah elbiseler daracak görünüyor. Toprakta geldik, toprağa gidiyoruz. Şu dönüşüm mevzusu bu derece kolay ve hızlı geliyor olmalı, ama öyle olmuyor. Orada yatan bedenler kaskatı kesilmişler ve kokuyorlar. Danışman beni şoke ederek duygularımı uyandırmaya çalışıyor. Acımı bastırıyormuşum, öyle diyor.

Lütfen hemen kolları sıvayıp şu ölü insanların kimliklerini teşhis eder miymişim?

“Eğer ortada bir katil varsa, bu resimdeki ölülerin arasında bulunması gerektiği halde orada olmayan kişiyi bulmama yardım edebilirsin,” diyor danışman.

Teşekkürler, diyorum. Hayır, teşekkür ederim. Bakmama gerek bile yok. Bu resimlerin hiçbirinde Adam Branson’ın ölüsü olmayacak.

Danışman tam oturacakken, lütfen perdeleri örter misin, diyorum. Dışarıda bir canlı yayın arabası var ve mutfak camından çe-

kim yapıp uyduya gönderiyor. Akşam haberlerine fondaki kahvaltıdan kalan bulaşık dağıyla birlikte çıkmak istemiyorum. Tezgâhın üstünde bulaşıklar, danışmanla birlikte mutfak masasında telefonun başında oturuyoruz, danışmanın dosyaları sarı beyaz damalı masa örtüsünün üstüne dağılmış ve sabahın saat onunda elimizde cin tonikler var.

Bu görüntüler eşliğinde haber spikerinin sesi, kurtulanların teker teker hayatlarına son vermesinden sonra Amerika'nın son intihar mezhebi Creedish'lerin yaşayan tek müridinin intihar girişimine karşı gözetim altında tutulduğunu söyleyecek.

Sonra da reklamlar girecek.

Danışman son vaka dosyalarına göz atıyor. Brannon, vefat etti. Walker, vefat etti. Phillips, vefat etti. Herkes vefat etti. Ben hariç herkes.

Dün gece kendini öldüren kız, yani Creedish kilisesinin diğer son müridi, toprak yiyerek intihar etmiş. Bunun özel bir ismi bile var. Jeofaji deniyor. Amerika'ya köle olarak getirilen Afrikalılar arasında popüler bir yöntemmiş bu. Popüler kelimesi sanırım pek yerinde olmadı.

Kız, on bir senedir hizmetçi olarak çalıştığı evin arka bahçesine çıkıp gül tarhındaki toprağı kaşıklamış ve doğruca ağzına sokmuş. Bunların hepsi danışmanın raporunda yazıyor. Sonra ezofajiyal yırtılma denen bir şey olmuş, sonra peritonit ve güneş doğarken kız ölmüş.

Ondan önce intihar eden kız kafasını fırına sokmuş. Ondan önceki oğlan boğazını kesmiş. Aynen kilisenin bize öğrettiği gibi. Günün birinde dünyanın krallarının zalimliği bizi yok etmeye çalışacak, ve dünyanın orduları üzerimize yürüyecek, eyvah, ve Tanrı'nın en saf çocukları kendi elleriyle kendilerini Tanrı'ya teslim etmek zorunda kalacaklar.

Teslimiyet.

Ve ilk ayrılanların ardından kendini henüz Tanrı'ya teslim etmemiş olanlar diğerlerini en kısa zamanda takip edecekler.

Sonuç olarak son on yıldır birbirlerinin peşi sıra, ülkenin her köşesinden kadın ve erkekler, hizmetçiler, bahçıvanlar ve fabrika işçileri kendilerini teslim ediyorlar. Federal Koruma Programı'na rağmen.

Ben hariç.

Danışmana yatakları toplar mısın, diye soruyorum. Eğer bir çarşaf daha germek zorunda kalırsam yemin ederim kafamı mutfak tıbotuna sokacağım. Eğer yatakları toplamayı kabul edersen, söz veriyorum döndüğünde yaşıyor olacağım.

Yukarı çıkıyor. Teşekkür ediyorum.

Danışman kilise müritlerinin hepsinin öldüğünü filan söyleyin ce ilk yaptığım şey sigaraya başlamak oldu. Şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey sigaraya başlamak. Danışman bu sabah beni uyandırmak ve son kilise müridinin de dün gece cennete gittiğini söylemek için uğradığında, mutfağa gittim ve ölümümü hızlandıracak sert bir içki hazırladım kendime.

Kilise doktrini kendimi öldürmem gerektiğini söylüyor ama acelele, çabuk ve hızlı bir ölüm olması gerektiğini söylemiyor.

Gazeteler hâlâ kapının önünde duruyor. Kahvaltı bulaşıkları hâlâ yıkanmadı. İşverenlerim medyanın ilgisinden kaçmak için eve uğramaz oldular. Hem de yıllarca onların kiralık porno kasetlerini başa sarmış ve lekelerini temizlemekle uğraşmış olmama rağmen. Adam bankacı. Kadın da bankacı. Güzel bir evleri var. Arabaları var. Yataklarını yapmak ve çimlerini biçmek için satın aldıkları biri var. Gerçeği söylemek gerekirse bence evi terk etmelerinin sebebi, bir gece eve gelip de beni mutfakta intihar etmiş bulmaktan korkmaları.

Evdeki dört telefon hattının dördü de meşgul. *The Dawn Williams Show*. Barbara Walters. Menajer bir el aynası almamı, içten ve masum görünme alıştırmaları yapmamı söylüyor.

Danışmanın dosyalarından birinin üstünde benim adım var. Dosyanın en üstündeki kâğıtta Creedish mezhep felaketinden kurulan kişilerle ilgili temel bilgiler var.

Menajer “ürün tanıtımı” diyor.

Menajer “kendi dini programını” diyor.

Dosyada Creedish’lerin Amerikalılar tarafından iki yüz yıldan fazla bir zamandır dünya üstündeki en dindar, en çalışkan, en terbiyeli ve en akli başında insanlar olarak görüldüğü yazıyor.

Menajer “hayat hikâyesinin basılması için bir milyon dolar avans,” diyor.

En arka sayfada on yıl önce bölge şerifinin Creedish kilisesinin

bu gelenlerine yönelik bir arama emri çıkarttığı yazıyor. Çocukların bilimsel edildiğine dair şikâyetler varmış. Kilise yerleşimindeki çocukların durmaksızın çocuk yaptığı yolunda saçma ve kimin tarafından ortaya atıldığı bilinmeyen iddialar varmış. Ve bu çocukların hiçbir devlete bildirilmiyormuş. Ne nüfus kâğıtları varmış, ne de sosyal sigorta numaraları. Bütün doğumlar kilise yerleşiminde gerçekleşiyormuş. Çocukların hepsi kilisenin okuluna gidiyormuş. Ve hiçbirinin evlenip çocuk sahibi olmasına izin verilmiyormuş. Onları belli yaşına geldiklerinde yetişkin kilise müridi olarak vaftiz edilip dünyaya gönderiliyorlarmış.

Yani bütün bu bilgiler kamuya açıklanmıştı.

Menajer “egzersiz kasetlerin olur,” diyor

Menajer “*People* dergisine kapak olursun,” diyor.

Birisi bu deli saçması dedikoduları, bir çeşit çocukları koruma görevlilerine aktarmış, akabinde de etraflı bir araştırma yapmak ve her şeyin yasal olup olmadığını kontrol etmek için şerif ve iki arabası dolusu yardımcısı, Nebraska eyaletinin Bolster kasabasındaki Creedish kilisesi yerleşimine dolmuştu. FBI’ı arayan da şerifti.

Telefondaki menajer “talk show” diyor.

FBI dış dünyaya gönderilen çocuklara Creedish’ler tarafından emek misyonerleri dendiğini öğrenmişti. Onlar buna beyaz insan ticareti demeyi yeğlemişlerdi. Medyadakiler ise Çocuk Köleler Mezhabi diyorlardı.

Bu çocuklar on yedisine basınca Creedish yöneticileri tarafından dış dünyada bulunan işlere yerleştiriliyorlardı. Bunlar kol işçiliği veya ev hizmetçiliği gibi işlerdi ve gündelik ücretle çalışıyorlardı. Geçici olan bu işler yıllarca sürebiliyordu.

Gazeteler buna Köle Ticareti Kilisesi diyordu.

Kilise parayı cebine atıyordu ve dış dünya, boğaz tokluğuna ölümüne kadar çalışırlarsa bir ruh kazanabileceklerine inanarak yetiştirilmiş, hizmetçilik, bahçıvanlık, bulaşıkçılık ve boyacılık yapan bir ordu dolusu dürüst, küçük Hıristiyanla doluydu.

Menajer “gazetede köşe yazarlığı” diyor.

FBI birilerini tutuklamak üzere kilise yerleşimine vardığında, müritlerin hepsini toplantı salonunda kilitli bulmuştu. Belki de kilisedekilere hükümetin bir baskın yapacağını söyleyen kişi, parasızdırmak için çocuk kölelerle ilgili saçma haberi uyduran kişiydi.

Bolster kasabasındaki bütün tarlalar bomboştu. Bütün ineklerin, domuzların, tavuk, güvercin, kedi ve köpeklerin de ölmüş olduğu sonradan anlaşılacaktı. Kavanozlardaki süs balıkları bile zehirlenmişti. Ulusal muhafızların geçtiği yerlerdeki mükemmel küçük Creedish tarlalarının hepsi, üstündeki beyaz çiftlik evleri ve kırmızı çiftlik ambarlarıyla birlikte sükûnet içindeydi. Parçalı bulutlu mavi gökyüzünün altındaki bütün patates tarlaları sessiz ve boştu.

Menajer “kendi özel Noel programın” diyor.

Danışman yukarıda yatakları yapıyor, ben de mutfak masasındaki dosyaların arasında oturuyor ve bir sigara daha yakarken çakmağın ateşini hissediyorum. Raporla göre emek misyonerlerini dış dünyaya yollama işi yüz yıldan fazladır sürmekteydi. Creedish’ler gün geçtikçe daha zengin olmuşlar, daha fazla toprak satın alıp, daha fazla çocuk yapmışlardı. Her sene daha fazla çocuk dış dünyaya gönderilmişti. Kızlar baharda, oğlanlar sonbaharda postalanmıştı.

Menajer “kendi parfümün” diyor.

Menajer “imzalı, özel baskı Kitabı Mukaddes” diyor.

Misyonerlerin dış dünyada kaydı olmadığı için kilisenin vergi ödemek gibi bir derdi de yoktu. Kilise doktrinine göre en onurlu davranış biçimi sadece işini yapmak ve kiliseye en fazla parayı kazandıracak şekilde uzun yaşamayı umut etmektir. Hayatımızın geri kalanı çekilecek bir çileden ibaretti. Başka insanların yataklarını yaparak, başka insanların bebeklerine bakarak geçireceğimiz bir hayat. Başka insanlar için yemek pişireceğimiz bir hayat.

Sonsuza kadar.

Durmadan çalışmak.

Plan, dünyayı santim santim ele geçirerek bir Creedish cenneti yaratmaktı.

FBI araçları toplantı salonuna üç yüz metre kalana kadar yaklaşıp yasalar gereği o mesafede durmuşlardı. Katliama ilişkin resmi tutanaklara göre hava çok durgundu. Kiliseden hiç ses gelmiyordu.

Menajer “dini kasetler” diyor.

Menajer “büyük gösteriler” diyor.

İşte o andan itibaren dünyadaki herkes Creedish’lere Eski Ahit Ölüm Mezhebi demeye başlamıştı.

Sigaranın dumanı boğazımı yakarak inip göğsüme oturuyor. Danışmanın dosyalarında geride kalanların isimleri işlenmiş. Koru-

ma Programı Kayıt No. Altmış Üç, Bidy Patterson, yaşı yaklaşık yirmi dokuz, toplu intihar olayından üç gün sonra kireç çözücü içerek intihar etti.

İsim, Tender Smithson, kırk beş yaşında, temizlikçi olarak çalıştığı binanın penceresinden kendini atarak intihar etti.

Menajer “kendine ait 1-976’lı kurtuluş hattın olur” diyor

Sigaranın dumanı içimde sıcak ve yoğun bir his bırakıyor. Bir ruhum olsa böyle hissederdim herhalde.

Menajer “televizyonda kendi tanıtım filmin” diyor.

İnsanlar kendilerini feda ettikten sonra kararmış ve şişmişlerdi. FBI cesetleri toplantı salonundan dışarı taşımadan önce, siyanürden kararmış bu bedenler son birlikteliklerinde sıralar halinde yan yana öylece yatmaktaydı. Bu insanlar, kendilerine doğru gelmekte olan şeyle karşılaşmaktansa ölmeyi tercih etmişlerdi.

Birbirlerinin ellerini tutarak hep birlikte ölmüşlerdi. Elleri öyle sıkı kenetlenmişti ki, FBI parmaklarını birbirinden zorlukla ayırabilmişti.

Menajer “şöhretli Süperstar” diyor.

Kilise doktrinine göre hazır danışman ortalıkta yokken bulaşıkların arasından bir bıçak alıp nefes borumu deşmeliyim. Bağırsaklarımı mutfağın zeminine dökmeliyim.

Menajer, beni *The Dawn Williams Show*’a ve Barbara Walters’a çıkartacağını söylüyor.

Ölenlerin dosyalarının arasında benimki de duruyor, üstünde isimim var. Dosyaya şunları yazıyorum:

Kurtulanları Koruma Programı’nın seksen dört numaralı kaydı, şimdiye kadar sevdiği herkesi ve hayatının anlamı olan her şeyi kaybetti. Çok yorgun ve çoğunlukla uyukluyor. Sigara ve içkiye başladı. İştahı yok. Çok seyrek yıkanıyor ve haftalardır tıraş olmadı.

On yıl önce çalışkan ve iyi kalpli bir insandı. Yapmak istediği tek şey cennete gitmekti. Ama bugün dünyada uğruna çalıştığı her şey kayboldu. Dışsal kural ve denetimlerinin hepsini yitirdi.

Cehennem yok. Cennet yok.

Buna karşılık, artık her şeyin mümkün olabileceği fikri kafasına yeni yeni dank ediyor.

Artık her şeyi istiyor.

Dosyayı kapatıp, diğçerlerinin arasına koyuyorum.

Tam o anda menajer “İkimizin arasında,” diyor, “yakında kendini öldürmen gibi bir ihtimal söz konusu olabilir mi?”

Cin tonik bardağımın altından hükümetin çekmiş olduğu fotoğraflardaki yüzleri görüyorum. Geçmişimdeki herkesin ölmüş olduğunu görüyorum. Böyle anlardan sonra insan kendini hafiflemiş hissediyor.

İçkimi tazeliyorum.

Bir sigara daha yakıyorum.

Artık hayatımın gerçekten bir anlamı kalmadı. Özgürüm. Bunun yanı sıra, Nebraska'nın merkezinde yirmi bin dönümlük bir arazinin de varisiyim.

Aynen on yıl önce polis arabasına bindiğim zamanki gibi bir durum bu. Ve bir kez daha kendimi zayıf hissediyorum. Ve dakikalar geçtikçe kurtuluştan uzaklaşıp, geleceğe doğru yaklaşıyorum.

Kendimi öldürmek mi?

Hayır, diyorum. Hayır, teşekkür ederim.

İşleri aceleye getirmeyelim lütfen.

Bütün sabah polislere, danışmanı en son gördüğümde çalışma odasındaki şöminenin tuğlalarını temizlediğini ve canlı olduğunu anlatmaya çalıştım. Baca deliği iyi çalışmıyordu, o yüzden duman önden çıkıyordu. İşverenlerim ıslak odun yakıyorlar. Polislere masum olduğumu söylüyorum.

Ben kimseyi öldürmedim.

Ajandama göre dün tuğlaları temizlemem gerekiyordu.

Bu dakikaya kadar günüm böyle geçti işte.

Önce polis "Neden danışmanı öldürdün" diye beni sıkıştırıp durdu. Sonra da menajer arayıp bana dünyaları vaat etti. Bunların dışında bir de Fertility var. Fertility, Fertility. Hayatını nasıl kazandığı konusunda içim pek rahat değil, diyelim. Bununla bitmiyor.

Ayrıca, ileride başıma gelecek felaketleri öğrenmeye de pek meraklı değilim.

Bu yüzden kendimi aşağıdaki yeşil banyoya kilitleyip olayları bir sıraya koymaya çalışıyorum.

Polise verdiğim ifadede danışmanı çalışma odasındaki şöminenin önünde yüzüstü yatar vaziyette ölü olarak bulduğum yazıyor. Siyah kapri pantolonu hâlâ üstündeydi ve düşüşüne bağlı olarak kışının etrafında toplanmıştı. Beyaz gömleği pantolonundan dışarı fırlamış ve kolları da dirseklerine kadar sıvanmıştı. Ölümcül klorin gazı odaya sinmişti ve temizlik süngeri hâlâ danışmanın bembeyaz ölü elindeydi.

Onu bulmadan önce, eve açık bırakmış olduğum bodrum penceresinden girmiştim çünkü televizyoncuların ellerinde kameraları, kâğıt bardaklardaki kahveleri ve –sanki işlerini gerçekten ciddiye almalarına yetecek kadar maaş alıyorlarmış gibi– profesyonel kaygılarıyla beni rahatsız etmelerini istemiyordum. Sanki aynı şeyler iki gün sonra yayınlayacakları başka bir hikâyede tekrarlanmayacakmış gibi. Tekrarlanacak.

Ben de kendimi banyoya kilitledim. Kapının dışındaki polisler kusuyor musun, diye soruyorlar ve ev sahibinin telefonda nasıl salata yeneceğiyle ilgili direktifler isteyerek bağırıp çağırdığını söylüyorlar.

Danışmanla kavga etmiş miydiniz, diye soruyorlar.

Dün yapmam gereken işlerin ajandamdaki listesine bir bakın, diyorum. Buna hiç vaktimiz yoktu.

İşbaşı yaptığım saatten saat sekize kadar pencereleri macunluyor olmam gerekiyordu. Ajandam mutfak tezgâhının üstünde, telefonun yanında açık duruyor. Süveleri boyuyor olmam gerekiyordu.

Saat sekizden ona kadar garaj yolundaki yağ lekelerini temizliyordum. Saat ondan öğle yemeğine kadar bahçedeki çalıları budamam gerekiyordu. Öğle yemeğinden saat üçe kadar verandayı süpürmem gerekiyordu. Üçten beşe kadar çiçeklerin altındaki suyu değiştirmem gerekiyordu. Beşten yediye kadar da şöminenin tuğlalarını ovmam gerekiyordu.

Hayatımın her dakikası önceden planlanmış durumda ve ben bundan gerçekten bıktım, usandım.

Kendimi, Tanrı'nın ajandasındaki görevlerden biri gibi hissediyordum: Karanlık çağlardan hemen sonra gelen İtalyan Rönesansı.

Her şeyin bir mevsimi vardır.

Her trend, moda ve dönem için. Dön, dön, dön.

Vaiz, Bap Üç, bilmem kaçınıcı ayetten bilmem kaçınıcı ayete kaçırdılar.

Bilgi Çağı'nın Endüstri Devrimi'nden hemen sonra gelmesi planlanmıştı. Sonra Postmodern Çağ başlayacaktı. Sonra da Mahşerin Dört Atlısı. Kıtık. Tamam. Salgın. Tamam. Savaş. Tamam. Ölüm. Tamam. Ve büyük olayların, depremlerin ve medcezir dalgalarının arasında, Tanrı bana bir konuk oyuncu rolü ayarlamıştı. Belki otuz yıl sonra, belki de seneye Tanrı'nın ajandasındaki görevim son bulacaktı.

Banyonun kapısından polisler "Ona vurdun mu?" diye soruyorlar. Danışmana. "Vaka dosyalarını ve RHTİ kitabını sen mi çaldın? Bütün dosyalar kayıp."

Onlara, o içiyordu diyorum. Psikotropik ilaçlar alıyordu. Kapalı ve hava deveranı olmayan yerlerde çamaşır suyu ve amonyağı karıştırıyordu. Boş zamanlarında ne yapıyordu bilmiyorum ama bir sürü serseriyle çıktığını anlatıyordu.

Ve o dosyalar dün yanındaydı.

Ve ona son söylediğim şey tuğlaları kum püskürtmeden temizlemeyeceği oldu ama o tuzruhunun bu işi göreceğinden çok emindi. Erkek arkadaşlarından bir tanesi öyle olduğuna yemin etmiş.

Bu sabah bodrum penceresinden içeri girdiğimde yerde yatıyordu, ölmüştü. Tuğla duvar yarısına kadar tuz ruhuyla sıvanmıştı ve eskisi kadar pisti, üstelik o da artık bu pisliğin bir parçasıydı.

Siyah kapri pantolonu ile kırmızı kanvas ayakkabılarının içine giydiği küçük beyaz çoraplarının arasından görünen baldırları çok pürüzsüz ve beyazdı. Bir zamanlar kırmızı olan dudakları, tırnaklarının etrafındaki deri ve gözlerinin çevresi artık maviydi.

Gerçek şu ki danışmanı ben öldürmedim ama birinin bu işi yapmış olmasına sevindim.

O, geçirdiğim son on seneye olan tek bağlantımdı. O beni geçmişime bağlayan tek insandı.

Gerçek şu ki tekrar tekrar öksüz kalabilirsiniz.

Gerçek şu ki öyle de olacak.

Ve aslında artık hiçbir şey hissetmeyecek hale gelene kadar her seferinde daha az acı çekeceksiniz.

Bu konuda bana güvenebilirsiniz.

On yıl boyunca her hafta yapmış olduğumuz kalp kalbe konuşmalardan sonra onu yerde ölü olarak yatarken gördüğümde ilk düşündüğüm şey “İşte temizlemem gereken bir şey daha” oldu.

Polis banyonun kapısından, niye onları aramadan önce bir galon dolusu çilekli rom hazırladığımı soruyor.

Çünkü ahududumuz bitmişti.

Çünkü aslında hiç fark etmez, anlamıyor musunuz? Zamanın hiç önemi yoktu.

Bunu değerli bir staj olarak düşünün. Hayatınızın kötü bir şaka olduğunu düşünün.

İşinden nefret eden ve bütün hastalarını kaybeden danışmana ne denir?

Ölü.

Onu, fermuarlı, büyük bir plastik torbaya yerleştirmeye çalışan polis memuruna ne denir?

Ölü.

Ön bahçede çekim yapan ana haber spikerine ne denir?

Ölü.

Fark etmez. Komik olan hepimizin hayatının ana fikrinin aynı olması.

Tamamen yeni bir gelecek vaat eden menajer birinci hatta bekliyor.

Patronum hoparlörlü telefonda bağıyor, bir restoranda iş yemeği yiyormuş ve hurma salatasının göbeğini nasıl yiyeceğini bilmediği için tuvalete gidip cep telefonundan beni aramış. Sanki bir önemi varmış gibi.

Hey, diye bağıyorum. Ben de.

Yani tuvalette saklanıyorum, demek istiyorum.

Bütün sırlarınızı bilen tek kişinin sonunda ölmesi insana korkunç karanlık bir zevk veriyor. Aileniz. Doktorunuz. Terapistiniz. Danışmanınız. Banyo penceresinin dışındaki güneş bize aslında ne kadar salak olduğumuzu göstermeye çalışıyor. Tek yapmanız gere-

ken şey etrafınıza bakmak.

Bize kilisede hiçbir şeyi arzulamamamız öğretilmişti. Nazik ve kederli görünmemiz, mütevazı bakış ve tavırlarımızı korumamız ve sade ve alçak bir ses tonuyla konuşmamız öğretilmişti.

Felsefelerinin onları nereye götürdüğüne bakın hele.

Hepsi öldü. Ben hayattayım. Danışman öldü. Herkes öldü.

Dava düştü.

Banyoda tıraş bıçakları var. İçebileceğim iyot var. Yutabileceğim uyku hapları var. Seçim meselesi. Yaşa ya da öl.

Aldığımız her nefes bir seçim.

Geçen her dakika bir seçim.

Olmak ya da olmamak.

Kendinizi merdivenden atmadığınız her an bir seçimdir. Arabanızı duvara çarpmadığınız her an hayata yeniden başlıyorsunuz.

Eğer beni meşhur etmesi için menajere izin verirsem önemli bir değişiklik olmayacak.

Kendi talk show'u olan Creedish'e ne denir?

Ölü.

Limuzine binen ve biftek yiyen Creedish'e ne denir?

Ölü.

Hangi yöne gidersem gideyim, kaybedecek hiçbir şeyim olmayacak.

Ajandama göre bacadaki kurumu temizlemek için şu anda şöminenin içinde çinko yakıyor olmalıydım.

Banyonun penceresinden görünen güneş, fermuarlı plastik bir torbanın içine konmuş olan danışmanı sedyyle yolda duran ve ışıkları yanmayan ambulansa taşıyan polisleri gözetliyor.

Onu bulduktan sonra uzunca bir süre cesedinin yanında durdum ve çilekli romumu yudumlayarak yüzüstü yatan morarmış bedenine baktım. Böyle olacağını önceden bilmek için Fertility Hollis olmaya gerek yok. Danışmanın siyah saçları, kafasına bağlamış olduğu kırmızı bandanadan fırlamıştı. Cansız ağzının köşesinden bir iki damla su tuğlanın üzerine akmıştı. Vücudu baştan aşağıya ölü deriyle kaplanmış gibi görünüyordu.

Böyle olacağını ta baştan tahmin edebilirsiniz. Günün birinde hepimizin başına gelecek olan şey bu.

Terbiyemi takınarak bir yere varamayacağımı anladım. Artık ortalığı karıştırma zamanı geldi.

Kendime biraz daha çilekli rom hazırladıktan sonra polisi aradım ve acele etmemelerini, kimsenin bir yere kaçmadığını söyledim.

Sonra menajeri aradım. Gerçek şu ki, her zaman bana ne yapmam gerektiğini söyleyen biri oldu hayatımda. Kilise. İşverenlerim. Ve yalnız kalmaya dayanamıyorum. Özgür olma fikrini kaldıramıyorum.

Menajer oradan ayrılmamamı ve polise ifade vermeme söyledi. Çıkmama izin verdikleri anda bana bir araba göndereceğini söyledi. Bir limuzin.

Şehrin dört bir yanına yapıştırmış olduğum siyah beyaz etiketler hâlâ duruyor ve üstlerinde “Kendinize ve Hayatınıza Bir Şans Daha Tanıyın. Yardım İçin Beni Arayın,” ardından da telefon numaram yazıyor.

Bütün o ümitsiz insanlar kendi başlarının çaresine bakmak zorundalar artık.

Menajer, limuzinin beni havaalanına götüreceğini söyledi. Uçak da beni New York’a götürecekti. Daha önce hiç karşılaşmadığım bir grup insan, hakkımda hiçbir şey bilmeyen New York’lu insanlar benim otobiyografimi yazmaya başlamışlardı bile. Menajer, ilk altı bölümün limuzinde bana fakslanacağını, böylece herhangi bir röportaj yapmadan önce çocukluğumu ezberleme fırsatı bulacağını söyledi.

Ben çocukluğumu zaten biliyorum, dedim ona.

“Bu versiyonu daha iyi,” dedi.

Versiyon mu?

“Film için daha da iyi bir versiyon yazmayı planlıyoruz,” dedi ve kimin sen olmasını istersin, diye sordu.

Kendimin.

“Filmde demek istemiştım.”

Hatta kalmasını rica ettim. Meşhur olmak şimdiden daha az özgürlük ve daha çok kararlar silsilesi ve görev üstüne görev olmaya başlamıştı bile. Verdiği his pek de hoş değildi ama çok tanıdıktı.

Sonra polisler ön kapıda belirdi, içeri girip danışmanın cansız bedeninin farklı açılardan resimlerini çektiler ve içkimi bırakıp dün

pece hakkında soracakları sorulara cevap vermemi istediler.

Hemen sonra kendimi banyoya kilitledim ve psikoloji kitaplarının varoluş krizi olarak adlandıracakları minik bir kriz geçirdim.

Sonra işverenim hurma salatasının göbeğini nasıl yiyeceğini sormak için bir restoranın tuvaletinden telefon açtı ve böylece günüm hemen hemen tamamlanmış oldu.

Yaşamak veya ölmek?

Banyodan çıkıp polislerin yanından geçiyorum ve dosdoğru telefona yöneliyorum. İşverenime salata çatalını kullanmasını söylüyorum. Ucu aşağı bakacak şekilde çatalı salatanın göbeklerine saplamasını, ağzına götürmesini ve göbeğin suyunu emmesini söylüyorum. Sonra da emdiği salata göbeklerini Brooks-Brothers marka, çizgili ve kruvaze takımının iç cebine koymasını söylüyorum.

“Anladım,” diyor ve bu evdeki işim de böylece sona ermiş oluyor.

Bir elim telefodayken, diğer elimle polislere blenderin içindeki çilek suyuna rom eklemelerini işaret ediyorum.

Menajer, yanıma bavul almam gerektiğini söylüyor. New York'taki bir stilist, benden reklamını yapmamı istedikleri bir gardırop dolusu tamamı pamuklu, çuval stili dini spor giysiler hazırlıyormuş.

Bavul bana otelleri, oteller avizeleri, avizeler felaketleri, felaketler de Fertility Hollis'i hatırlatıyor. Giderken geride bıraktığım tek şey o. Çok fazla olmasa da hakkımda bir şeyler bilen tek kişi Fertility. Belki geleceğimi görebilir ama geçmişimi bilmiyor. Artık geçmişim hakkında hiç kimse hiçbir şey bilmiyor.

Belki sadece Adam.

İkisi yan yana gelince, benim hakkımda benden fazla şey biliyorlar.

Menajer, programın uyarınca araba beş dakika içinde orada olacak, diyor.

Yaşamaya devam etme zamanı.

Tekrar koşuya katılma zamanı.

Limuzinde koyu camlı güneş gözlükleri olacak. Tanınmamak için kılık değiştirmiş gibi görünmek istiyorum. Siyah deri koltuklar ve renkli camlar istiyorum. Havaalanında ismimi bağırان bir kala-

balık görmek istiyorum, diyorum menajere. Daha değişik kokteyl
ler içmek istiyorum. Özel fitness hocası istiyorum. Yedi kilo ver-
mek istiyorum. Saçımın daha gür olmasını istiyorum. Burnumun
daha küçük görünmesini istiyorum. Kaplama dişler, çukur bir çene,
çıkık elmacık kemikleri istiyorum. Manikür yaptırmak ve bronzlaş-
mak istiyorum.

Fertility'nin görünüşümle ilgili beğenmediği diğer şeyleri hatırlamaya çalışıyorum.

Nebraska eyaletinin üzerinde bir yerde, balığımı geride bıraktığım aklıma geliyor.

Ve o acıkmış olmalı.

Herkesin, hatta emek misyonerlerinin bile kedi, köpek, balık gibi bir hayvan beslemesi Creedish geleneğindedir. Çoğunlukla balık beslenir. Geceleri evde sana ihtiyacı olan bir şey. Seni yalnız yaşamaktan alıkoyacak bir hayvan.

Akvaryum balıkları bir yere yerleşmeme yardım eden şeylerdir. Kilise doktrinine göre erkeklerin kadınlarla evlenmesinin ve kadınların çocuk yapmasının sebebi de budur. Hayatını sürdürürken oylanmanın bir yolu.

Çok saçma ama insan tüm hisleriyle bu küçük balığa bağlanıyor

ve ölen altı yüz kırk balıktan sonra bile bu küçük balığın açlıktan ölmesine razı olamıyor.

Kabin görevlisine “Geri dönmem lazım,” diyorum, o sırada o da dirseğini yakalamış olan elimle boğuşuyor.

Uçaklar, içinde aynı yöne giden insanların sıra sıra oturduğu ve yerden çok yüksekte uçan aletler. New York’a gitmek, cennete gitmekten daha uzun sürüyormuş gibi geliyor bana.

Çok geç, diyor kabin görevlisi. Efendim. Bu direkt bir uçuştur. Efendim. Belki indikten sonra, diyor, birini arayabilirsiniz. Efendim.

Ama arayacak kimse yok.

Kimse anlamaz.

Apartman yöneticisi olmaz.

Polis olmaz.

Kabin görevlisi kolunu kurtarıyor. Bana bir bakış fırlatıp koridora doğru hareket ediyor.

Arayabileceğim herkes öldü.

O yüzden arayabileceğim tek kişiyi arıyorum. Şu anda konuşmak isteyeceğim en son kişiyi arıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

Operatör, ödemeli aramayı kabul ediyor musunuz, diye soruyor ve kilometrelerce geriden Fertility “Evet,” diyor.

Selam diyorum, o da selam diyor. Hiç de şaşırılmış gelmiyor sesi.

“Neden bugün Trevor’ın mezarına gelmedin? Randevumuz vardı,” diyor.

Unuttum, diyorum. Bütün hayatım unutmaktan ibaret. En iyi yaptığım iş unutmak.

Balığınla ilgili aramıştım, diyorum. Birileri ona yem vermezse ölecek. Belki bu onun için önemli değil ama o balık benim için her şey demek. Şu anda umrumda olan tek şey o balık ve Fertility’nin eve gidip ona yem vermesi gerekiyor. Ya da en iyisi kendi evine götürüp bakabilir.

“Anladım,” diyor. “Tabii ki. Balığın.”

Evet. Ona her gün yem verilmesi gerekiyor. En sevdiği yemler buzdolabının üstünde, kavanozun yanında duruyor. Sonra da ona adresi veriyorum.

“Büyük ve dünya çapında bir ruhani lider olmanın keyfini çıkar,” diyor.

Uçak beni doğuya doğru götürdükçe birbirimizden uzaklaşıyoruz. Otobiyografimin ilk bölümleri yanımdaki koltuğun üstünde duruyor ve bende kesinlikle çok etkisi yarattılar.

Bunu nasıl bildin, diye soruyorum.

“Tahmin ettiğinden daha fazlasını biliyorum,” diyor.

Mesela neler? Başka neler biliyorsun, diye soruyorum.

“Neleri bilmemden korkuyorsun?” diye soruyor.

Kabin görevlisi perdenin diğer tarafına geçiyor ve “Balığı için endişeleniyor,” diyor. Perdenin arkasındaki başka bir kadın gülüyor ve “Geri zekâlı mı?” diye soruyor.

Bütün uçağa duyuracak şekilde, “Esasen, yok olmakta olan dini bir mezhebin son müridiyim ben,” diyorum Fertility’ye.

Fertility “Aman ne güzel,” diyor.

Ve seni bir daha göremeyeceğim, diyorum.

“Evet, evet, tabii.”

İnsanlar yarın New York’ta olmamı istiyorlar, diyorum. Büyük bir şeyler planlıyorlar.

“Elbette, tabii,” diyor Fertility.

Üzgünüm ama bir daha birlikte dans edemeyeceğiz, diyorum.

“Hayır, edeceğiz,” diyor Fertility.

Madem bu kadar çok şey biliyor, balığının ismini soruyorum ona.

“Numara altı yüz kırk bir,” diyor.

Olacak iş değil, doğru söylüyor.

“Benden sır saklamaya filan çalışma,” diyor. “Her gece gördüğüm rüyalardan sonra beni şaşkırtan çok fazla şey olduğunu söyleyemem.”

İlk elli katı tırmandıktan sonra nefesim o kadar kısa bir süre içinde kalabiliyor ki, artık işime yaramıyor. Ayaklarım beni geriden takip ediyorlar. Kalbim göğüs kafesime doğru zıplıyor. Ağzımın iç kısmı ve dilim birbirine yapışmış gibi ve kupkuru.

Menajerimin kurdurmuş olduğu bir çeşit merdiven tırmanma aletinin tepesindeyim. Sonsuza dek tırmanıyorsun ama yerden bir santim bile yükselmiyorsun. Otel odasına hapsedim. Mistik çile tekkesinde kazanılan tecrübenin zamanımıza uyarlanmış hali gibi. Hintlilerin hayata bakış açısının, ajandamıza geçirebileceğimiz tek versiyonu.

Cennete uzanan yürüyen merdiven.

Altmışınca kat civarına gelince sırtımdan akan ter tişörtümü diz-

lerime kadar sündürüyor. Ciğerlerimin dışı, naylon çoraba sokulmuş bir tahta merdiven gibi geliyor bana; gerilmiş, kaçmış, yırtılmış. Ciğerlerimde bir şeyler kopuyor. Şişkin bir lastiğin patlamadan önceki hali gibi. Kulaklarım o kadar ısındı ki, elektrikli ısıtıcı veya saç kurutma makinesi içindeki toz tabakasını yaktığında çıkan koku geliyor burnuma.

Bunu yapıyorum çünkü menajerime göre ünlü olabilmek için on beş kilo fazlam var. Eğer vücudunuz bir tapmaksa, çok fazla ertelenmiş bakım faaliyeti biriktirebilirsiniz. Tabii eğer vücudunuz bir tapmaksa, ama benimki bir yıkıntıydı.

Bunun başıma geleceğini önceden bilmeliydim.

Her neslin İsa'yı yeniden icat etmesi gibi menajer de bana yeni bir görünüş yaratmaya çalışıyordu. Menajer, belinin etrafında sarkık bir yağ torbası taşıyan birine kimsenin tapmayacağını söylüyor. Zamane insanları güzel olmayan birinin vaazını dinlemek için stad-yumları doldurmuyorlar artık.

İşte bu yüzden olduğum yerde sayarken, saatte yedi yüz kalori yakıyorum.

Sekseninci kat civarında sidik torbam bacaklarımın arasına sıkıştırılmış gibi oluyor. Nefesim, mikrodalga fırından çıkan bir şeyin üstündeki plastik torbayı açtığınız anda parmaklarınızı yakan buhar kadar sıcak.

Yükseliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum ama hiçbir yere gittiğim yok. Bu alet bir ilerleme yanılması. Düşünmen gereken şey kurtuluşundur.

İnsanlar, hiçbir yere giden yolculuğun da küçük bir adımla başladığını unutuyorlar.

Ulu çakal ruhunun geldiği filan yok, sadece seksen birinci kata, ozonda uçuşan gelişigüzel fikirler gelip insanın aklına takılıyor. Menajerin söylediği saçma şeyler şimdi yerli yerine oturuyor. Saf amonyakla bir yerleri ovarken veya mangalın üstüne yapışmış tavuk derisini kazımaya çalışırken olduğu gibi dünyadaki bütün saçma şeyler, kafeinsiz kahve, alkolsüz bira, tırmanma aleti, her şey çok mantıklı oluveriyor. Daha zeki olduğunuz için değil, beyninizin zeki olan kısmı seyahate çıktığı için. Böyle sahte bir bilgelik durumu işte. Çin yemeğiyle aydınlanmak gibi bir şey bu; beyninizdeki bulutların dağılmasından on dakika sonra her şeyi unutaca-

ğınızı bildiğiniz bir aydınlanma türü.

Ciğerlerim, uçaklarda gerçek yemek yerine verilen plastik torba içindeki tek kişilik balda kızartılmış yerfıstıkları kadar küçüldü. Seksen beşinci kattan sonra hava o derece hafifliyor. Kollar inip kalkıyor, ayaklar bir sonraki adım için balyoz gibi iniyor. Bu noktada insanın bütün düşünceleri derinleşiyor.

Kaynama noktasına gelmeden önce suyun üstünde oluşan kabarcıklar gibi bu fikirler de bir anda aklına geliveriyor insanın.

Doksanıncı kata gelince her düşünce ilahi bir kudrete bürünüyor.

Bildiğin bütün doğrular çözülüyor.

Sıradan olan her şey, güçlü bir metafora dönüşüyor.

Her şeyin daha derin anlamları, pat diye insanın karşısında beliriyor.

Ve her şey çok mühim oluveriyor.

Çok derin.

Son derece gerçek.

Menajerin bana söylemiş olduğu her şey çok mantıklı gelmeye başlıyor. Mesela İsa Mesih, kendisini kimsenin izlemediği, kimse- nin ona işkence etmediği ve başında ağlayıp sızlamadığı bir kodes- te can verseydi acaba bizi kurtarabilir miydi?

Saygısızlık gibi olmasın ama, kurtarabilir miydi?

Menajere göre, bir insanı aziz yapan en önemli faktör, medyada ne kadar yer aldığıdır.

Yüzüncü kat civarında her şey netleşmeye başlıyor. Bütün ev- ren netleşiyor ve bu sadece endorfinlerle ilgili değil. Yüzüncü kat- tan sonra insan ermeye başlıyor.

Ormandaki bir ağacın devrilişini kimsenin duymaması gibi, İsa'nın çektiği acılara da kimse şahit olmasaydı, kurtulur muyduk?

Kurtuluşun sırrı ne kadar dikkat çekebildiğinizde yatıyor. Ne kadar tanıdığınızda. İzleyici oranınızda. Medyanın sizinle ne kadar ilgilendiğinde. Adınızın ne kadar bilindiğinde. Gazetecilerin peşinizden ne kadar koştuğunda.

Şöhrette.

Yüzüncü katta akan ter saçlarınızı ayırmaya başlıyor. Vücudu- muzun sıkıcı çalışma mekanizması iyice belirginleşiyor. Ciğerler havayı emip kana hava veriyorlar, kalp kanı kaslara gönderiyor, ba-

caklardaki kirişler çekiliyor, böylece bacaklar havaya kalkıyor, dört başlı kaslar kasılıp dizleri öne çekiyorlar. Kan, her kas hücresinin ortasındaki mito-bilmemneyi beslemek için kaslara hava ve yiyecek taşıyor.

İskeletimiz, dokumuzu yerden kaldırmak için var. Terimiz, soğuyabilmemiz için var.

İnsan her konuda aydınlanma yaşayabiliyor.

Yüz beşinci kat civarına gelince insan bu bedenin, bu koca beğnin esiri olduğuna inanmıyor. Onu beslemek, yatağa yatırmak ve tuvalete götürmek zorundasın. Daha iyisinin icat edilmemiş olmasına inanmak istemiyor insan. Daha az ihtiyaçları olan, daha az vakit kaybettiren bir şey icat edebilirdik.

İnsanların neden uyuşturucu kullandıklarını anlamaya başlıyorum. Çünkü zamanın sınırlı olduğu, kanunlar ve emirlerle dolu ve mülkiyete dayalı bu dünyada insanların yaşayabilecekleri tek gerçek kişisel macera bu.

Sadece uyuşturucu ve ölümden yeni bir şeyler tecrübe etme şansına sahibiz ve maalesef ölümün hakimiyeti fazla kuvvetli.

Eğer kimse izlemiyorsa herhangi bir şey yapmanın çok anlamsız olduğunun farkına varıyor insan.

Çarşıya gerilme sırasında izleyici sayısı düşük olsaydı, olayı başka bir zamana ertelerler miydi, diye düşünmeden edemiyorum.

Menajerin haklı olduğunun farkına varıyorum. İsa'nın neredeyse çıplak olmadığı bir haç hiç görmedim. Hiç şişko bir İsa görmedim. Ya da vücudu kıllı bir İsa görmedim. Gördüğüm her haçta İsa, belinden yukarıya çıplak olarak bir kot markası veya erkek parfümü için modellik yapacak görünümde.

Menajerin hayat hakkında söylediği her şey doğru. Eğer kimse sizi izlemiyorsa, dışarıya çıkmanın bir anlamı yok. Pekâlâ evde oturup otuzbir çekebilir veya haberleri izleyebilirsiniz.

Yüz onuncu kat civarında insan şunun farkına varıyor; eğer birinin video kaseti yoksa veya daha da önemlisi bütün dünyanın gözleri önünde canlı yayında geçirmiyorsa hayatını, o kişi yaşamıyor demektir.

O kişinin, kimsenin kışına takmadığı, ormanda devrilen ağaçtan bir farkı yoktur.

Bir şeyler yapıyor olmanızın hiçbir önemi yok. Eğer yaptıklarınızı kimse fark etmiyorsa, hayatınız koca bir sıfırdan ibarettir. Boş-

tur. Anlamsızdır.

Bu gibi büyük doğrular insanın içinde kaynaşıp durur, sahte olup olmamalarının önemi yoktur.

Geleceğe güvenmiyor oluşumuz, geçmişimizden kopmamızı zorlaştırır. Arka bahçelere kurulan ikinci el eşya sergilerinde arkeoloğu oynayan bütün yetişkinler, çocukluktan kalma nesnelere ara-yanlar, hepsi korkmuş durumdadır. Değersiz çerçöpler, mukaddes emanetlere dönüşüyor. Kızma Birader. Hulahup. Az önce çöpe yol-ladığımız şeyler için nostalji duymamızın tek sebebi, gelişimden korkuyor olmamızdır. Geliş, değiş, kilo ver, kendini yeniden keşfet. Adaptasyon göster.

Ben tırmanma aletinin tepesindeyken menajerin bana söylediği şey de buydu. “Adaptasyon!” diye bağırdı.

Vücut kılları ve bağırsak hareketleriyle şu terli bedenim ve ben hariç her şey hızlanmış durumda. Benlerim ve sararmış ayak tırnak-larım hariç. Vücudumda hapis olduğumu fark ediyorum ve o şimdiden dağılmaya başladı bile. Omurgam sıcak demirden dövülmüş gi-bi. Kollarım bedenimin iki yanından incecik ve sırlıslıkla sarıyor.

Değişmeyen tek şey değişim olduğundan, acaba insanlar, hayatta gerçekten tamamlayabilecekleri tek şey o olduğu için mi ölümü arzuluyorlar, diye düşünüyorum.

Menajer “Ne kadar iyi görünürsen görün, bedeninin Oscar ödülünü almak için giyeceğin kostümden başka bir şey değildir,” diye bağıyor.

Elin var, çünkü onunla Nobel ödülünü tutacaksın.

Dudakların oradalar çünkü onlarla bir talk show sunucusuna öpücük göndereceksin.

Ve bunu yaparken çok iyi görünmede fayda var.

Yüz yirminci kata gelince insan gülmek zorunda kalıyor. Nasıl olsa kaybedeceksin. Vücudunu. Şimdiden kaybetmeye başladın bile. Her şeyi riske etmenin zamanıdır.

İşte bu yüzden menajer elinde anabolizanlarla geldiğinde, ona peki diyorsun. Art arda solaryum seanslarına da peki diyorsun. Elektroliz? Peki. Diş kaplama? Peki. Cilt bakımı? Peki. Cilt tazeleyici kimyasallar? Peki. Menajerime göre ünlü olmanın sırrı peki demekte yatıyor.

Havaalanında beni karşıladıktan sonra birlikte bindiğimiz arabada menajer bana kanser ilacını gösteriyor. Adı ChemoSolv. Bunun tümörleri yok ettiğini söylüyor ve çantasından, içinde koyu renkli kapsüllerin bulunduğu kahverengi bir ilaç şişesi çıkarıyor.

Bu anlattığım, tırmanma aletiyle tanışmamdan kısa bir süre önce, New York'taki havaalanına beni karşılamaya gelen menajerimle yüz yüze karşılaştığımız ilk gece oluyor. Bana, meşhur olamayacak kadar şişko olduğumu söylemeden önce. Piyasaya sürülmeye hazırlanan bir ürün durumuna geçmemden önce. Uçağım New York'a indiğinde hava kararmıştı. Görülmeye degecek çok fazla bir şey yoktu. Gece vakti evdeyken gördüğüm ayın aynısı vardı ve menajer, uçaktan indiğim yerde beni bekleyen sıradan bir adamdı.

Gözlükleri var ve kahverengi saçlarını yandan ayırmış.

El sıkışıyoruz. Bir araba yanaşıyor ve arkaya biniyoruz. Arabaya binerken menajer pantolonunun paçalarını sırayla yukarı çekiyor. Adam özel sipariş üzerine hazırlanmış gibi görünüyor.

Aynı zamanda sonsuza kadar dayanacakmış gibi de görünüyor. Geri dönüştürülemeyen bir şey satın aldığımda hissettiğim o suçluluk duygusuna kapılıyorum onunla tanışırken.

“Elimizdeki diğer kanser tedavisi ilacının adı Oncologic,” derken, arka koltukta yanında oturan bana kahverengi bir şişe daha uzatıyor. Siyah deri koltukları ve takviye edilmiş iç döşemesiyle gerçekten güzel bir araba bu. Arabanın yol çekişi uçağinkinden daha yumuşak.

İkinci ilaç şişesinin içindeki hapların rengi daha da koyu ve şişenin üstünde bildiğimiz etiketlerden var. Menajer bir şişe daha çıkarıyor.

“Bu da AIDS ilaçlarımızdan biri,” diyor. “En popüler ilacımız bu.” Art arda şişeler çıkarıyor çantasından. “Bu antibiyotiğe yanıt vermeyen tüberküloz hastaları için en iyi ilaç. Bu siroz için. Bu Alzheimer için. Bu çok yönlü sinir iltihabı için. Bu çok yönlü omurilik iltihabı için. Bu çok yönlü doku sertleşmesi için. Bu burun virüsü için,” derken çıkardığı şişeleri teker teker sallıyor, şişelerin içindeki ilaçlar şakırdıyor ve onları bir bir bana uzatıyor.

Bir şişenin üstünde ViralSept yazıyor.

Diğerinde MaligNon.

CerebralSave.

Kohlercaine.

Saçma sapan kelimeler.

Bütün şişelerin rengi kahverengi ve hepsi aynı boyda. Hepsinin tepesinde çocukların açamayacağı türden kapaklar ve üstlerinde aynı ilaç firmasının etiketi var.

Menajer, orta kalınlıkta kumaştan gri bir yün takım elbiseyle paketlenmiş ve yanındaki tek ekipman, evrak çantası. Gözlüklerinin gerisinde iki adet kahverengi göze sahip. Bir dudak. Temiz tırnaklar. Bana söyledikleri dışında dikkat çekici hiçbir yanı yok.

“Aklına hangi hastalık gelirse, işte çaresi burada,” diyor. Çantasından iki avuç dolusu kahverengi şişe daha çıkarıyor ve sallıyor. “Bunların hepsini sana bir şeyi ispat etmek için getirdim,” diyor.

Saniyeler geçtikçe içinde oturduğumuz araba karanlık New York şehrinin içine doğru ilerliyor. Etrafımızdaki diğer araçlar da trafiğe ayak uyduruyorlar. Ay da bize ayak uyduruyor. Bu hastalıkların dünyada hâlâ var olmaları beni şaşırttı, diyorum.

“Tıp teknolojisinin hâlâ pazarlama tarafının bu kadar gerisinden gelmesi çok utanç verici.” diyor menajer. “Yani yıllardır satış desteği veriyoruz, doktorlara bedava kahve bardakları dağıtıyoruz, dergilerde moral verici reklamlar yayınlıyoruz, ürünleri piyasaya sürüyoruz ama yine de değişen hiçbir şey olmuyor. AR-GE hâlâ çok geri. Deney maymunları hâlâ sinekler gibi ölüyorlar.”

Menajerin dişleri sanki bir kuyumcunun elinden çıkmış gibi mükemmel görünüyor.

AIDS ilaçları kanser ilaçlarına, kanser ilaçları da diyabet ilaçlarına benziyor. Öyleyse bunlar gerçekten icat edilmiş şeyler değil, öyle mi, diye soruyorum.

“‘İcat’ kelimesini kullanmayalım,” diyor menajer. “Kulağa çok zorlama geliyor.”

Gerçek değiller ama, değil mi?

“Elbette gerçekler,” diyor ve elimden iki şişeyi kapıyor. “Hepsinin patentini aldık. Henüz geliştirilme aşamasında olan yaklaşık on beş bin ürünün telif hakkı bizde,” diyor. “Ve sen de buna dahilsin.”

“Söylemeye çalıştığım şey buydu,” diyor.

Kanser tedavisini geliştirmeye mi çalışıyorsunuz, diye soruyorum.

“Biz kavram pazarlama artı halkla ilişkiler organizasyonuyuz,” diyor. “Bizim görevimiz kavramlar türetmek. İlaçlar için patent satın alırsınız. İsimler için telif hakkı satın alırsınız. Birileri bizdeki ürünlerden birini geliştirdiği zaman hemen bize gelir, bazen kendi seçimleriyle, bazen de istemeden.”

Neden bazen istemeden size gelirler, diye soruyorum.

“Olayın işleyişi şöyledir: Akla yatkın her türlü kelime kombinasyonunun telif hakkını satın alırsınız. Yunanca, Latince, İngilizce, vesaire. İlaç firmalarının yeni bir ürüne verebileceği her türlü akla yatkın kelimenin yasal haklarını satın alırsınız. Sadece diyabet hapları için yüz kırk isimlik bir envanterimiz var.” Kucağındaki çantadan birbirine zımbalı evraklar çıkarıp bana uzatıyor.

GlucoCure.

InsulinEase.

PancreAid. Hemazine. Gulcodan. Growdenase. Sayfa'yı çeviriyorum ve kuağımdaki ilaç şişeleri şangırdayarak arabanın döşemesine yuvarlanıyorlar.

“Diyabet hapları üreten bir ilaç firması ürününe uzaktan yakından diyabet hastalığını çağrıştıran bir isim vermek isterse, ismin hakkını bizden satın almak zorundadır.”

Öyleyse şu an elimdeki ilaçlar şeker hapları, diyorum. Şişelerden birinin kapağını bastırarak açıyorum ve koyu kırmızı, parlak tabletlerden birini avucuma koyuyorum. Yalıyorum. Şeker kaplamalı çikolata. Diğerleri de içinde pudra şekeri olan jelatin kapsülleri.

“Taklit,” diyor. “Prototip.”

“Söylemeye çalıştığım şey şu, bizimle kariyerinin her bir milimi şimdiden bellidir. On beş yıldan fazla zamandır gelmeni bekliyorduk,” diyor.

“Bunu rahatlamadan için söylüyorum,” diye ekliyor.

İyi de, Creedish kilisesi felaketi sadece on sene önceydi, diyorum.

Ve ağzıma portakal renkli Geriamazone haplarından bir tane atıyorum.

“Seni takip ediyorduk,” diyor. “Kurtulanların sayısı yüzün altına düşer düşmez kampanyayı başlattık. Son altı aydır bütün basınyayın organlarındaki gerisayım var ya, onu biz ayarladık. Biraz ince ayar yapmak gerekiyordu. Başta belli bir şey yoktu. Tek yaptığımız bul-değiştir, boşlukları doldur, evrensel değişim olayıydı ama hepsi çantada keklikti. Tek ihtiyacımız olan şey canlı bir beden ve kurtulanlardan birinin ismiydi. İşte bu noktada sen devreye girdin.”

Başka bir şişeden iki düzine Inazan hapı atıyorum ağzıma ve üstteki şekerleme eriyene kadar dilimin altında tutuyorum. Sonra da çikolata tadı geliyor ağzıma.

Menajer çantasından başka evraklar çıkarıp bana uzatıyor.

Ford Merit.

Mercury Rapture.

Dodge Vignette.

“Henüz üretilmemiş arabalar, yazılmamış bilgisayar programları, ufuktaki bulaşıcı hastalıklar için mucizevi tedaviler, yani çıkaca-

ğını önceden kestirebildiğimiz her türlü ürün ismi için telif hakkı aldık,” diyor menajer.

Mavi Donnadon’lardan aşırı dozda ağzıma atıp arka dişlerimle ezıyorum.

Menajer oturduğu yerden beni kesiyor ve içini çekiyor. “Aldığın boş kaloriler yeter. Yapacağımız ilk önemli iş, seni kampanyaya uydurmak için değiştirmek,” diyor ve soruyor: “Bu senin gerçek saç rengin mi?”

Bir milyon miligram Jodazone atıyorum ağzıma.

“Açık konuşmak gerekirse on beş kilo fazlan var,” diyor menajer.

Sahte ilaçları anlayabiliyorum. Anlamadığım, bir şeyler olmadan önce nasıl o konu hakkında kampanya başlatabildiği. Teslimiyetten önce bir kampanya planlamış olması imkânsız.

Menajer gözlüğünü çıkarıp, katlıyor. Gözlüğü kılıfına koyduktan sonra mucizevi ürünlerin, ilaç ve arabaların isimlerinin basılı olduğu kâğıtları da elimden alıp çantasına yerleştiriyor. Boş ve artık sessiz olan ilaç şişelerini de zorla elimden çekiyor.

“Gerçek şu ki,” diyor “dünyada hiçbir şey yeni değildir.”

“Olabilecek her şeyi daha önce gördük.” diyor.

“Dinle,” diyor.

“1653 yılında Rus Ortodoks Kilisesi birkaç eski ritüeli değiştirdi. Sadece ayinlerde birkaç değişiklik yaptı. Sadece kelimeleri değiştirdi. Dili. Tanrı aşkına, sadece Rusça değişiklikler yaptı. Piskopos Nikon isimli biri bu değişikliklerle beraber o zamanlar Rus saray hayatında popülerleşmeye başlayan batılı birtakım tavırları da tanıttı ve bu değişikliklere karşı çıkanları da bir bir afaroz etmeye başladı.”

Karanlıkta yere uzanıp ayaklarımın etrafındaki diğer şişeleri de topluyor.

“İbadet tarzlarını değiştirmek istemeyen bazı rahipler yurt dışındaki manastırlara kaçtılar. Rus yetkililer onları yakalayıp infaz ettiler. 1665 yılında bazı rahipler küçük gruplar halinde kendilerini yakarak intihar etmeye başladılar. Kuzey Avrupa ve Batı Sibirya’daki bu toplu intiharlar 1670’lerin ortalarına kadar devam etti. 1687 yılında yaklaşık iki bin yedi yüz kişilik bir rahip ordusu, bir manastırı ele geçirip kendilerini içeri kilitlediler ve manastırla bir-

likte kendilerini de yaktılar. 1688 yılında bin beş yüz civarında üyesi olan başka bir “Eski İnançlılar” grubu kendilerini kilitledikleri manastırda yaktılar. On yedinci yüzyılın sonlarına doğru tahmini olarak toplam yirmi bin rahip hükümete teslim olmaktansa kendilerini yakarak intihar etmişlerdi.”

Çantasını çarparak kapatıyor ve öne doğru eğiliyor.

“Bu Rus rahipleri 1897’nin sonuna kadar kendilerini öldürmeye devam ettiler,” diyor. “Bu sana tanıdık geliyor mu?”

“Eski Ahit’te Samson vardı. Sonra Masada’da kendini öldüren Yahudi askerler vardı. Japonlarda harakiri var. Hintlilerde sati törenleri var. On ikinci yüzyılda güney Fransa’daki Katharlar’ın uyguladığı endura törenleri var.” Her bir grubu parmaklarıyla sayarak devam ediyor. Stoacılar vardı. Epiküryenler vardı. Beyaz adam olarak doğabilmek için kendilerini öldüren Guyana Kızılderilileri vardı.

“Ayrıca yakınlarda Halkın Tapınağı mezhebinin 1978 yılındaki toplu intiharında dokuz yüz on iki kişi öldü.

1993 yılındaki Davidyan Mezhebi felaketinde yetmiş altı kişi öldü.

Güneş Tapınağı mezhebinin 1994 yılındaki intihar ve cinayet olayında elli üç kişi öldü.

1997 yılında Cennetin Kapıları toplu intiharında otuz dokuz kişi öldü.

Creedish kilisesi olayı bu kültürün içinde küçük bir noktaydı,” diyor. “Önleri kesilene kadar topallayan hiziplerle dolu bir dünyada, olacağı önceden tahmin edilen bir toplu intihar olayıydı. Ya Cennetin Kapıları tarikatında olduğu gibi liderleri ölmek üzere, ya da Rus rahipleri, Halkın Tapınağı tarikatı veya Creedish kilise yerleşiminde olduğu gibi devlet müdahale etmektedir.”

“Aslında bunların hepsi son derece sıkıcı şeyler. Geçmişe bakarak geleceği tahmin etmek. Biz de sıradan bir sigorta şirketi olabilirdik; ancak bizim işimiz tarikat intiharlarını her seferinde taze ve heyecan verici kılmak,” diyor.

Fertility’yi tanıdıktan sonra, dünyada hâlâ şaşkınlığa uğrayabilen tek insan ben miyim acaba, diye düşünüyorum. Felaket rüyaları gören Fertility ve temiz sakal tıraşı ve kapalı tarih döngüsüyle bu adam aynı sıkıcı kabuğa hapsolmuş iki bezelye gibiler.

“Gerçekliğin anlamı, ölene kadar yaşayacağıdır,” diyor mena-

jer. "Asıl hakikat ise kimsenin gerçekliği istemediğidir."

Gözlerini kapıyor ve açık duran elinin ayasını alnına bastırıyor. "Gerçek şu ki Creedish kilisesinin özel bir yanı yoktu," diyor. "1860'lardaki Büyük Uyanış sırasında Millercilerden kopan bir grup tarafından kurulmuş bir mezhepti. Bu öyle bir dönemdi ki sadece California civarında çeşitli dini gruplar elliden fazla ütöpik cemaat kurmuşlardı."

Tek gözünü açıp parmağını bana doğru uzatıyor. "Beslediğin bir hayvanın var. Kuş ya da balık."

Balığım olduğunu nereden bildin, diye soruyorum.

"Olması şart değil, ama muhtemel," diyor. "Creedish'ler 1939'da emek misyonerlerine Maskot İmtiyazı diye bilinen bir hak verdiler, bir hayvan besleme hakkı. Aynı yıl bir bidy yanında çalıştığı ailenin bebeğini çalmıştı. Hayvan beslemenin amacı, insanın içindeki yardıma muhtaç birine bakma ihtiyacını gidermektir."

Bir bidy başka birinin bebeğini mi çalmıştı?

"Birmingham, Alabama'da," diyor. "Tabii bulunduğu anda kendini öldürdü."

Başka neler biliyorsun, diye soruyorum.

"Mastürbasyonla ilgili bir problemin var."

Bunu bilmek kolay, diyorum. Koruma Programı kayıtlarından okumuş olmalı.

"Hayır," diyor. "Şansımıza seninle ilgilenen danışmanın bütün hasta kayıtları kayıp. Hakkında söylediğimiz hiçbir şeye kimse itiraz edemeyecek. Ayrıca unutmadan söyleyeyim, hayatından altı yıl çıkardık. Eğer biri sorarsa sen yirmi yedi yaşındasın."

Öyleyse benim şeyimle, yani benimle ilgili bilgiyi nereden biliyorsun, diye soruyorum.

"Mastürbasyon mu?"

İstimmayla ilgili günahlarım.

"Sanırım bütün emek misyonerlerinin mastürbasyonla ilgili bir problemi vardı," diyor.

Ah bir bilseydi. Kaybolan vaka dosyamda benim teşhirci, çift kişilikli, mizofobik, kleptomani, vesaire olduğum yazıyordu. Gece-nin karanlığında bir yerlerde, danışmanım sırlarımı mezara götürüyordu. Benden dünyanın yarısı kadar uzaklıkta bir yerlerde erkek kardeşim vardı.

Madem o kadar uzmansın, intihar eden insanların arasında öldürülüp de intihar süsü verilenler oldu mu hiç, diye soruyorum. Diğer dinlerde kurtulanları öldüren birileri oldu mu, diyorum.

“Halkın Tapınağı tarikatında çözülemeyen birkaç cinayet olayı olmuştu,” diyor. “Güneş Tapınağı tarikatında da oldu. Kanada hükümetinin başının Güneş Tapınağı’yla derde girmesinden sonra bizim hükümetimiz Kurtulanları Koruma Programını başlattı. Güneş Tapınağı’ndaki ilk felaketten sonra yıllarca küçük gruplar halinde ki Fransız ve Kanadalı müritler kendilerini ve birbirlerini öldürmeye devam ettiler. Bu ölümlere ‘Ayrılış’ diyorlardı.”

“Güneş Tapınağı müritleri kendilerini benzin ve propanla havaya uçuruyorlardı ve bunun onları Sirius gezegeninde sonsuz yaşama götüreceğine inanıyorlardı,” derken elini kaldırıp karanlık gökyüzünü gösteriyor. “Bununla kıyaslandığında, Creedish olayı son derece masum kalıyor.”

Peki, kilise mensuplarından birinin, kurtulan Creedish’leri bulup öldürme olasılığıyla ilgili bir öngörün var mı, diye soruyorum.

“Senden başka kurtulan bir kilise mensubu mu?” diye soruyor.

Evet.

“İnsanları öldürüyor diyorsun?”

Evet.

Camdan dışarı, yanımızdan geçen New York ışıklarına bakarak “Katil bir Creedish. Aman tanrım. Umarım yoktur öyle bir şey,” diyor.

Renkli camdan dışarı, şehir ışıklarına, Sirius gezegenine, sonra da cama yansıyan kendi görüntüme bakıyorum, ağzımın etrafına çikolata bulaşmış. Evet, diyorum, ben de umarım.

“Yaptığımız kampanya, senin son kurtulan olman gerçeğine dayanıyor,” diyor. “Eğer hâlâ hayatta olan bir Creedish daha varsa, sen benim vaktimi boşa harcıyorsun demektir. Vakit kaybından başka bir şey değilsin. Kampanya biter. Eğer sen dünyadaki son Creedish değilsen, benim için hiçbir değer yok.”

Çantasını açıp kahverengi bir şişe çıkarıyor. “Birkaç tane Serenadon al. Şimdiye kadar icat edilmiş en iyi yatıştırıcılardandır,” diyor.

Henüz üretilmiş değil.

“Öyleymiş gibi davran,” diyor. “En azından plasebo etkisi yapmasına izin ver.” Ve elime iki tane kapsül bırakıyor.

İnsanlar, beni steroidlerin çıldırttığını söyleyecekler.
Durateston 250.

Fransa'dan Mifepristone kürtaj hapları.

İsviçre'den Plenastril.

Portekiz'den Masterone.

Bunlar ileride üretilen ilaçlara verilecek telif hakkı alınmış isimler değil, gerçek steroidler. Bunlar gerçek enjeksiyonlar, tabletler, transdermal flasterler.

İnsanlar, uçak kaçırıp kendini öldürmeden önce dünyanın etrafında bir tur atan bu deli adamın bu hale gelmesinin sebebinin steroidler olduğunu düşünecekler. Ama insanların, ünlü bir ruhani lider olmakla ilgili hiçbir fikirleri yok. Sanki televizyondaki haberle-

ri izleyip beni yargımlarken, bir yandan da risksiz ve sıkıcı hayatlarından bir anlam çıkaracak yeni bir guru arayışına girenler kendileri değil. İnsanların hepsi tutacak bir el arıyorlar. Rahatlatılmak istiyorlar. Her şeyin yoluna gireceğine dair sözler istiyorlar. Benden bütün istedikleri bu. Stresli, umutsuz ve şöhretli ben. Baskı altındaki ben. Bu insanların hiçbiri büyük, göz alıcı, büyük, karizmatik ve büyük örnek insan olmanın birinci şartını bilmiyorlar.

Tırmanma aletinde yüz otuzuncu kat seviyesine gelince insan atıp tutmaya ve vecit halinde dini vaaz verirmiş gibi konuşmaya başlıyor.

Bu noktaya gelebilmek için her Allah'ın günü sarf ettiğim çabalardan hiç kimsenin haberi yok, belki Fertility hariç.

Bütün hayatınızın katlanamadığınız bir işe dönüşmesi durumunda nasıl hissedeceğinizi bir düşünün.

Hayır, herkes hayatının en azından mastürbasyon kadar eğlenceli olmasını ister.

Böyle düşünen insanları otel odalarında yaşamaya ve düşük kalorili oda servisi bulmaya çalışıp derin iç huzuru ve Tanrı'yla bütünleşme yalanları atarak inandırıcı olmaya çalışırken görmek istedim.

Ünlü olunca akşam yemeği, yemek olmaktan çıkıyor; beş yüz altmış altı gram protein, iki yüz seksen üç gram karbonhidrat, tuzsuz, yağsız, şekersiz besin oluyor. Her iki saatte bir alınan, günde altı kere yenen bir yemek bu. Yemek yemeklikten çıkıyor, protein asimilasyonu oluyor.

Her şey hücreleri canlandırma kreminden ibaret. Yıkılmaya, ölü derileri uzaklaştırma deniyor. Nefes alıp vermeye, respirasyon.

Kusursuz bir güzelliğe sahipmiş gibi davranma ve aşağıdaki gibi müphem ama ilham verici mesajlar verme işini daha iyi yapabilecek biri varsa, onu ilk önce ben tebrik edeceğim:

“Sakin olun. Herkes derin derin nefes alsın. Hayat güzeldir. Olduğunuz gibi davranın ve nazik olun. Sevginin kendisi olun.”

Sanki sevgi varmış gibi.

Çoğunlukla bu tür derin içsel mesajlar, ben sahneye çıkmadan otuz dakika önce metin yazarları tarafından yazılıp bana iletiliyor. Sessiz açılış duası bunun için var. Elimdeki metni okumadan önce bana, podyumdan aşağıdaki kalabalığa bakmak için bir dakika ka-

zandırıyor.

Beş dakika geçiyor. On dakika geçiyor. Sahne arkasında attığım 400 miligramlık Deca-Durabolin ve testosteron dopiği, kışımın oralarda bir yerde derimin altında hâlâ kapsül olarak duruyor. Parasını ödemiş beş bin inançlı insan, kafalarını eğmiş vaziyette karşımda diz çökmüş duruyorlar. Aldığım kimyasallar kana karışınca, bir ambulans sireninin sessiz bir sokakta çığlık atması gibi bir his veriyorlar bana.

Artık sahneye çıkarken ayın cüppesi giyiyorum çünkü insanın bedeninde yeterince Equipoise olunca, günün büyük bölümünde çadırı kuruyor.

İnsanlar dizlerinin üstüne çökmüş durumdayken on beş dakika geçiyor.

Hazır olduğumda, büyümlü kelimeyi söylüyorum.

Amin.

Ve gösteri başlıyor.

“Sizler, ebedi hayat, sonsuz sevgi ve iyilik dolu bir evrende barışın çocuklarısunuz, falan, filan. Barış sizinle olsun.”

Metin yazarları bu lafları nereden buluyor, bilmiyorum.

Ulusal televizyonda gösterdiğim mucizelerden, Süper Kupa maçının devre arasında yaptığım küçük mucizeden, önceden bildiğim felaketlerden ve kurtardığım hayatlardan hiç bahsetmeyeyim.

Şu eski deyişi bilirsiniz: *Ne bildiğin önemli değildir.*

Kimi tanıdığın önemlidir.

İnsanlar, bir stadyum dolusu insanın önüne çıkıp onları dualarla yönlendirmenin, sonra da bir jete atlayıp bir saat içinde başka bir stadyuma koşmanın ve bütün bunlar olurken canlı ve sağlıklı görünmeye çalışmanın kolay bir şey olduğunu sanıyorlar. Hiç de değil, buna rağmen bu insanlar uçak kaçırdığım için bana deli diyecekler. İnsanlar canlı, dinamik ve sağlıklı bir enerji yaymanın ne demek olduğunu bile bilmiyorlar.

Benden geriye kalan otopsi yapılacak kadar bir şey bulabilecekler mi, denesinler bakalım. Karaciğerimin hasar görmesi kimsenin umrunda değil. Ya da aldığım kas geliştirici hormonlar yüzünden dalağımın ve safra kesemin şişmesi de. Sanki benim televizyonda görüldüğüm kadar iyi görüneceklerini bilseler, kendilerine ölü kadavralardan alınan hipofiz bezlerini enjekte ettirmezlerdi.

Meşhur olmanın riskli yanı zayıf kalabilmek için levotiroksin sodyum almak zorunda kalmaktır. Evet, merkezi sinir sisteminiz için endişe etmeniz gerekir. Uykusuzluk başlar. Metabolizma şahlanır. Kalp çarpıntısı başlar. Soğuk soğuk terlersiniz. Her zaman sinirli olursunuz ama şahane görünürsünüz.

Unutmayın, kalbiniz sadece Beyaz Saray'da sık sık akşam yemeğine davet edilmek için atmaktadır.

Merkezi sinir sisteminiz, Birleşmiş Milletler'in genel kongresinde konuşma yapabilmemiz için vardır.

Amfetaminler en Amerikan ilaçlar. Öyle çok işe yarıyorlar ki. Harika görünüyorsunuz, göbek adınız başarı oluyor.

“Bedenin,” diye bağılıyor menajerim, “spor giysiler serisine modellik etmen için var.”

Vücudunuzun salgıladığı tiroid doğal tiroksin üretimini durduruyor.

Ama hâlâ mükemmel görünüyorsunuz. Siz Amerikan Rüyası'sınız. Kesintisiz büyüme ekonomisisiniz.

Menajere göre insanlar bir lider arayışı içindeler. Enerjik, kitle ve dinamik bir lider istiyorlar. Kimse çelimsiz bir tanrı istemiyor. Göğüs ve bel ölçüleri arasındaki farkın yetmiş beş santim olmasını istiyorlar. Büyük göğüs kasları, uzun bacaklar, çukur çene ve iri baldırlar istiyorlar.

İnsanüstü bir şey görmek istiyorlar.

Hayattakinden daha büyük boyutlar istiyorlar.

Hiç kimse sadece anatomik olarak düzgün birini istemiyor.

İnsanlar anatomik gelişim istiyorlar. Ameliyatla büyütülmüş. Yeni ve geliştirilmiş. Silikon takviyeli. Kolajen enjekte edilmiş.

Kayıtlara geçmesi için şunu söylemeliyim, ilk üç aylık Deca-Durabolin takviyesinden sonra ayakkabılarımı bile bağlayamıyordum. Kollarım o derece kalınlaşmıştı. Menajer problem değil, dedi ve ayakkabılarımı bağlaması için birini tuttu.

On yedi haftalık Rus yapımı Metahapocetehosich küründen sonra bütün saçlarım döküldü ve menajer bana bir peruk aldı.

“Bu konuda bana biraz anlayış göstermelisin. Hiç kimse kendi ayakkabılarını bağlayan bir tanrıya tapınmak istemez,” diyordu.

Sıradan insanlarla aynı problemlere sahipseniz, ağzınız aynı şekilde kokuyorsa ve saçlarınız karman çorman, parmaklarınızda

şeytan tırnakları varsa, hiç kimse size tapmak istemez. Sıradan insanların sahip olamadığı her şeye sahip olmak zorundasınız. Onların başarısız olduğu alanlarda, siz sonuna kadar gidebilmelisiniz. İnsanların olmaya korktukları şey olursanız, onların hayranlığını kazanırsınız.

Mesih arayan insanlar, kalite istiyorlar. Hiç kimse bir zavallının peşine takılmıyor. Bir kurtarıcı seçmek gerektiğinde insanlar sıradan birini kabul etmiyorlar.

Menajer “Peruk daha iyi olur senin için,” dedi. “Çünkü peruk, güvenebileceğimiz devamlı mükemmellik seviyesine sahip. Helikopterden inerken pervanenin rüzgârında ve her dakika halk önünde kendi saçının sürekli mükemmel olmasını sağlayamazsın.”

Menajerin planına göre biz dünyadaki en zeki insanları hedeflemiyorduk, en fazla insanı hedefliyorduk.

“Bundan sonra kendini bir kutu diyet kola gibi düşün,” diyordu.

“Modası geçmiş dinlerle uğraşan dünyadaki bütün o genç insanları düşün. Ya da dinsizleri. Bütün o insanlar senin hedef kitlen.”

İnsanlar her şeyi bir araya getirmenin yollarını arıyorlar. Cazibe ve kutsallığı, moda ve ruhaniliği bir araya getirecek birleşik bir alan teorisine ihtiyaç duyuyorlar. İnsanların iyi olmakla, iyi görünmeyi uzlaştırmaları gerekiyor.

Katı yemek yiyemediğim, az uyuduğum, tırmanma aletinde binlerce kat çıktığım ve menajerin bağıra çağıra anlattıklarını tekrar tekrar dinlediğim günlerin ardından, her şey bana son derece mantıklı gelmeye başlıyor.

Henüz kontratım bile imzalanmamışken, müzik ekibi ilahiler yazmakla meşguldü. Metin yazarları otobiyografimin basılması için son hazırlıkları yapıyordu. Medya ekibi basın bültenleri hazırlıyor, lisans anlaşmalarını satıyor, Buz Üstünde Creedish Ölüm Trajedisi adlı bir buz pateni gösterisi, uydu bağlantısı, bronzlaşma seansları ayarlıyordu. İmaj ekibinin yaratıcılığı, görünüşümü kontrol altına almıştı. Yazım ekibi ağızımdan çıkan her kelimeyi kontrol ediyordu.

Laurabolin küründen kaynaklanan sivilceleri kapatmak için makyaj yapmaya da başlamıştım. Sivilceleri tedavi etmek için destek ekibinden biri Retin-A reçetesi yazdırmıştı.

Dökülen saçlarım için destek ekibi kafama Rogaine püskürtü-

yordu.

Beni düzeltmek için yaptığımız her şeyin bir yan etkisi olduğu için, yan etkileri de düzeltmemiz gerekiyordu. Sonra onların da yan etkileri oluyordu ve bu sonsuza kadar böyle sürüp gidiyordu.

Bir Külkedisi masalı düşünün. Kahraman aynaya bakıyor ve aynada gördüğü kişi tamamen bir başkası. Söylediği her kelime, profesyonel bir ekip tarafından yazılıyor. Giydiği her kıyafet bir stilist ekibi tarafından seçiliyor veya dikiliyor.

Her gününün her dakikası halkla ilişkiler uzmanı tarafından planlanıyor.

Belki yavaş yavaş kafanızda bir resim oluşmaya başlamıştır.

Ayrıca kahramanımız sadece İsveç ve Meksika'da satılan ilaçlardan alıyor ve sonuç olarak fırlayan göğsünü görebilmek için kafasını bile eğemiyor. Tucson'daki insanlar, Seattle'daki insanlar, Chicago veya Baton Rouge'daki insanlar sırtı kıllı bir tanrı figürü görmek istemedikleri için kahramanımız bronz, tıraşlı, peruklu ve programlanmış.

Tırmanma aletinde iki yüzüncü kata gelince insan en yüksek mertebeye erişiyor.

Oksijensiz yaşayabilen bir yaratığa dönüşüyor insan, yağ yerine kas yakmaya başlıyor ama zihni pırl pırl oluyor.

İşin aslı, bunların hepsi intihar sürecinin bir parçasıydı. Çünkü bronzlaşmak ve steroid almak, ancak uzun yaşamak niyetinde olanlar için birer sorundur

Çünkü intihar etmekle şehit olmak arasındaki tek fark, basında çıkacak haberlerin miktarıdır.

Ormanda bir ağaç devrilirse ve o anda orada bunu fark edecek kimse yoksa, ağaç orada kalıp çürümez mi?

Ve eğer İsa uyku hapları yutup, bir banyonun zemininde tek başına ölseydi, cennete gider miydi?

Bu sorunun kendimi öldürüp öldürmeyeceğimle bir ilgisi yok. Bu çabaların, bu paranın ve harcanan vaktin, metin yazarlarının, ilaçların, diyetlerin, menajerimin, beni hiçbir yere götürmeyen tırmanma aletinin, bütün bunların kendimi öldürdüğüm zaman bütün gözlerin üstümde olmasını sağlamakla ilgisi var.

Bir keresinde menajer bana “Beş yıl içinde kendini nerede ve ne yapıyor olarak görüyorsun?” diye sormuştu.

Ölü, demiştim. Kendimi ölmüş ve çürüyor olarak görüyorum. Ya da küller görüyorum. Kendimi yaktırılmışım.

Cebimde dolu bir silah olduğunu hatırlıyorum. Kalabalık ve karanlık bir oditoryumun gerisinde duruyorduk, sadece ikimiz vardık. İlk defa kalabalık bir seyirci önüne çıkacaktım.

Kendimi ölmüş ve cehenneme gitmiş olarak görüyorum, demiştim.

O gece kendimi öldürmeyi planladığımı hatırlıyorum.

Menajere, cehennemdeki ilk bin yılının giriş seviyesinde geçeceğimi tahmin ettiğimi söyledim. Ama daha sonra idari kadroya

geçmek istiyordum. Ekipten biri olacaktım. Bir sonraki milenyumda cehennemin pazar payı dev bir gelişim gösterecekti. Zirveye oynamak istiyordum.

Menajer bunların son derece gerçekçi fikirler olduğunu söyledi.

Sigara içtiğimizi hatırlıyorum. Sahnede yerel bir papaz açılış konuşmasını yapıyordu. Isınma turunda papazın görevi, seyircinin derin ve hızlı bir biçimde nefes alıp vermesini sağlamaktı. Bunun için yüksek sesle şarkı söylemek gerekiyordu. Ya da bağırarak. Menajere göre insanlar ciğerlerindeki tüm nefesi kullanarak bağırduklarında veya şükran duasını söylediklerinde çok sık nefes alıp veriyorlar. İnsanların kanı asidik olmalı. Hızlı ve derin derin soluduklarında, kanlarındaki karbondioksit seviyesi düşüyor ve kanları alkalik oluyor.

Menajer “Solumaya bağlı alkalikleşme” diyor.

İnsanlar sersemliyorlardı. Yerlere düşerlerken, kulakları uğulduyor, el ve ayak parmakları uyuşuyor, göğüslerine bir ağrı saplanıyor ve terliyorlardı. Buna vecit hali deniyordu. Kramp yüzünden pençe gibi görünen elleriyle insanlar yerlere yuvarlanıyordu.

Bu mutlak saadet yerine geçiyordu.

“Din işindekiler buna ‘ıstakoz avlama’ diyorlar,” dedi menajer.

Sürekli tekrarlanan hareketler etkiyi artırıyordu ve sahnedeki açılış gösterisi hep aynı temrinle devam ediyordu. Seyirciler hep birlikte alkış tutuyorlardı. Uzun sıralar halinde kol kola girmiş olan bu insanlar hezeyan içinde sağa sola sallanıyorlardı.

Menajer, bu rutin gösteriyi akıl edenlerin, muhtemelen cehennemdeki işleri de yürüttüğünü söylemişti.

Sponsorumuzun Eski Zaman Yazları Hazır Limonata Tozu olduğunu hatırlıyorum.

Benim sıram, açılış gösterisini yapan kişinin beni sahneye davet etmesiyle başlıyordu ve gösterimin bir bölümünde herkese büyü yapıyordum.

“Doğal bir trans durumu,” diye açıklıyordu menajer.

Kruvaze ceketinin cebinden kahverengi bir şişe çıkarıp “Eğer kuvvetli duygular hissedecek gibi olursan, birkaç tane Endorphin al,” demişti.

Ben de ona, bana onlardan bir avuç dolusu vermesini söylemiştim.

Gösterinin hazırlık aşamasında ekiptekiler, gösterinin yapıldığı yerdeki halkı evlerinde ziyaret etmiş ve gösteriye gelmeleri için onlara bedava bilet dağıtmıştı. Menajer bunu bana yüzüncü kez anlatıyordu. Gittikleri evlerde tuvaleti kullanmak için izin istemişler ve ecza dolabındaki ilaçları bir kâğıda not etmişlerdi. Menajer, Vaiz Jim Jones'un da bu taktiği kullandığını ve Halkın Tapınağı tarikatında mucizeler yarattığını söylemişti.

Mucize muhtemelen burada doğru kelime olmadı.

Kürsünün üstünde, daha önce hiç karşılaşmadığım insanların isimlerinin ve hayatlarını tehdit eden hastalıkların yazılı olduğu bir liste vardı.

Bayan Steven Brandon'ı çağırıyordum. Lütfen buraya gelin ve Tanrı'nın hasta böbreğinize dokunmasına izin verin.

Bay William Doxy, lütfen buraya gelin ve tekleyen kalbinizi Tanrı'nın ellerine bırakın.

Aldığım eğitimde, optik sinirlerde beyaz bir ışık çaktırmak için parmaklarımla bir insanın gözüne hangi hızla ve nasıl bastırmam gerektiği öğretilmişti.

"İlahi ışık," diyordu menajer.

Aldığım eğitimde, kulaklarında bir uğultu olması için ellerimle bir insanın kulaklarına nasıl sertçe bastırmam gerektiği öğretilmişti. Onlara bunun "ebedi Om" olduğunu söylüyordum.

"Haydi," diyordu menajer.

Sıram gelmişti.

Sahnede açılış duasını yaptıran adam, mikrofondan Tender Branson diye bağıriyordu. Biricik, tek, son kurtulan, yüce Tender Branson.

Menajer "Dur," demişti. Ağzımdaki sigarayı çekip, beni koridora itmişti. "Şimdi gidebilirsin."

Koridorun etrafında toplanan insanların elleri bana dokunmak için uzanıyordu. Sahnedeki spotlardan üzerime gelen ışıklar çok parlaktı. Etrafımdaki karanlık, beni sevdiğini düşünen binlerce trans halindeki insanın gülen yüzleriyle doluydu. Tek yapmam gereken ışığa doğru yürümekti.

Bu tıpkı ölmek gibiydi, ama ölümdaki hakimiyet sorunları burada söz konusu değildi.

Silah ağırdı ve pantolonumun cebinden kalçama çarpıyordu.

Bu, tanışmadan bir aileye sahip olmak gibiydi. Arada bir kan bağı olmadan akrabalar edinmeye benziyordu.

Sahne ışıklardan dolayı sıcaktı.

Bu, karşıdakini sevme riski olmadan sevimlikti.

Ölmek için gerçekten mükemmel bir andı.

Cennet değildi ama hayatım boyunca cennete en yakın olduğum andı.

Kollarımı kaldırdım ve insanlar coşkuyla bağırıyorlardı. Kollarımı indirdim ve herkes sustu. Okuyacağım metin kürsünün üstünde duruyordu. Daktilo edilmiş listede, karanlıkta bekleyen insanlardan kimin hangi hastalıktan mustarip olduğu yazılıydı.

Herkesin kanı alkalikti. Herkes yüreğini vermeye hazır. Hırslılık yaparken hissettiklerimi hissediyordum. Telefonda bana içini döken insanları dinlerken hissettiklerimi hissediyordum. Seksin de buna benzediğini düşünüyordum.

Aklımda Fertility, önümdeki metni okumaya başladım.

Bizler yaratılışın ilahi ürünleriyiz.

Her birimiz güzel bir bütünün parçalarıyız.

Her duruşumda insanlar nefeslerini tutuyorlardı.

Metinden okumaya devam ediyordum. Hayat değerli bir armağandır.

Elimi cebime sokup kurşunla dolu silahı tuttum.

Bu değerli armağan, ne kadar acı dolu ve anlamsız görünse de korunmalıdır. Barış öyle mükemmel bir armağandır ki, ancak Tanrı tarafından bahşedilebilir. Ancak Tanrı'nın en bencil çocukları, Tanrı'nın en büyük armağanını çalabilir. Hayattan daha yüce olan armağanını. Ölümü.

Bu sözüm katillere, diyordum. İntihar edenlere. Kürtaj yanlılarına, acı çekenlere ve hastalara.

Kullarını ölümle şaşırtma hakkı yalnızca Tanrı'ya aittir.

Ne söylediğimin farkına vardığımda artık çok geç olmuştu. Tesadüf müydü, yoksa bana bir silah ve kurşun bulmasını söylediğimde menajer aklımdan neler geçtiğini anlamış mıydı bilemiyorum ama, okuduğum metin bütün planımı altüst etmişti. Bunu okuduktan sonra kendimi öldürmemin imkânı yoktu. Çok aptalca görünecekti.

Böylece kendimi öldüremedim.

Gecenin geri kalanı planlandığı gibi devam etti. İnsanlar kurta-

ıllmış olduklarını hissederek evlerine gittiler. Ben de kendimi başka bir gece öldürmeye karar verdim. Zamanlama kesinlikle yanlıştı. Ertelemek zorunda kalmıştım çünkü zamanlama çok önemliydi.

Ayrıca.

Sonsuzluk, sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Karanlıkta bana gülümseyen bir sürü insanın önünde, ömrünü banyo temizlemek ve çim biçmekle geçirmiş olan kendime sordum: Niye acele ediyordum ki?

Daha önce yoldan çıkmıştım, tekrar çıkabilirdim. Pratik yapmak insanı mükemmelleştirir.

Tabii buna öyle dersiniz.

Birkaç yeni günahla özgeçmişimin daha iyi görüneceğini düşündüm.

Sonsuza kadar lanetlenmiş olmanın iyi yanı bu işte.

Cehennem bekleyebilir.

Uçak yere çakılmadan ve kara kutunun bandı bitmeden önce, bir özür borçlu olduğum konulardan biri de *Gündelik Dualar Kitabı*'dır.

Gündelik Dualar Kitabı'nın benim fikrim olmadığı herkesçe bilinmeli. Evet, dünya çapında iki yüz milyon sattı. Evet, sattı. Evet, üstüne benim ismimi koymalarma izin verdim ama kitap menajerin fikriydi. Ondan önce de yazım ekibinden önemsiz birinin fikriydi. Adını şimdi hatırlayamadığım bir metin yazarının zirveye oynama çabasının ürünüydü.

Önemli olan kitabın benim fikrim olmaması.

Bir gün menajer, kahverengi gözlerinde aklına bir para kazanma yolu geldiği zamanlar beliren o pırıltıyla bana geldi. Halkla ilişki-

ler uzmanının söylediğine göre, bütün gösterilerim şimdiden dolmuştu. Bu olay, kitapçılarda imzalamakta olduğum o Kitabı Mukaddes baskısını çıkarmamızdan sonra oluyordu. Kitapçılarda milyonlarca kilometre uzunlukta garantili raf alanımız vardı ve ben turdaydım.

Menajer “Kitap turunun eğlenceli bir şey olmasını bekleme,” demişti.

“Kitap imzalamak aynen liseden mezun olduğun gün herkesin okul yıllığına yazı yazmanı istemesi gibidir, ancak kitap imzalamak ömrünün sonuna kadar sürebilir.”

Seyahat programına göre, Denver’da bir depodaki stokları imzalıyordum ve işte o sırada menajer insanların günlük yaşamlarında kullanabileceği minik bir meditasyon kitabı çıkarma fikrini bana açmıştı. Kısa şiirimsi pasajlardan oluşacak küçük bir şey, demişti. Elli sayfa, en fazla. Çevrenin, çocukların değerini anlatan, emniyetli konulara atıfta bulunan küçük dualar. Anneler. Pandalar. Herkesi ilgilendiren konular. Ortak sorunlar. Kitabın üstüne senin adını koyarız, senin yazdığını söyleriz ve sıkı bir tanıtım yaparız, demişti.

Bilmeniz gereken diğer nokta ise, kitabı ikinci basımı piyasaya sürülene kadar hiç görmemiş olmam. Ben kitabı gördüğümde elli binden fazla satmıştı bile ve insanların ciddi bir şekilde sinirlenmiş olması yetmiyormuş gibi kopan yaygara sadece satışların artmasına neden olmuştu.

Bir gün, televizyonda yayımlanan bir gündüz programını sunmak üzere yeşil odada bekliyordum. Bu olay, kitap imzalama turundan hemen sonra oluyordu. Programı başka biriyle birlikte sunuyordum ve planımıza göre, program yeterince ilgi görürse kendi televizyon programımı yapacaktım. Yeşil odada oturmuş, bir aktrislerle, Wendi Daniels ya da başka biriyle, ayak tırnağı bakımıyla ilgili sırlarımızı paylaşıyorduk ki, benden kitabı imzalamamı istedi. *Gündelik Dualar Kitabı*’nı. Yemin ederim kitabı ilk kez orda gördüm. İmzalamış olduğum bir grup Kitabı Mukaddes kopyasının üstünde duruyordu, yemin ederim.

Wendi Daniels gözaltı şişliklerini indirmek için bir parça basur kremi kullanmam gerektiğini söylüyordu.

Sonra da kitabı, *Gündelik Dualar Kitabı*’nı bana uzattı ve kita-

bın sırtından bana bakan kendi ismimi gördüm. Ben, ben, ben. İşte oradaydım.

Kitabın içinde, insanların benim yazdığımı sandıkları dualar vardı:

Orgazmı Geciktirme Duası.

Zayıflama Duası.

Laboratuvarlarda ürün testi için kullanılan hayvanların öldükten sonra kıyma makinesinden geçirilerek sosis yapılımları kadar acı veren bir histi bu.

Sigarayı Bırakma Duası.

En Kutsal Babamız,
Bana vermiş olduğun seçeneği geri al.
İrade ve alışkanlıklarımın kontrolünü eline al.
Eylemlerim üzerindeki gücümü ellerimden çekip al.
Her davranışım Senin kararın olsun.
Her yanlışımda Senin elinden çıksın.
Ve hâlâ sigara içmeye devam edersem,
Bunu Senin isteğin olarak kabul etmeme izin ver.
Amin.

Küf Lekelerini Çıkarma Duası

Saç Dökülmesini Önleme Duası

Her şeyi takdir eden Tanrım,
Hepimizin kılavuzu,
En değersiz kullarının imdadına yetiştiğin gibi,
En yoldan çıkmış kuzularını kurtardığın gibi,
Beni yeniden sonsuz mutluluğa kavuştur.
Gençliğimin geri kalanını benim için koru.
Bütün yaratılışı bağışlamak senin elindedir.
Esirgemek senin elinde.
Sen ki sonsuz cömertsindir,
Acılarımı gör.
Amin.

Ereksiyon Yaratma Duası

Ereksiyonu Sürdürme Duası

Havlayan Köpekleri Susturma Duası

Araba Alarmlarını Susturma Duası

Bütün bunları okuduktan sonra televizyonda berbat göründüm. Yapmayı tasarladığımız şu televizyon programına elveda demek zorunda kaldım. Canlı yayın bittikten hemen sonra telefona sarılıp o sırada New York'ta bulunan menajeri aradım. Benim açımdan konuşmanın tamamı öfke doluydu.

Onun umrumda olan tek şeyse paraydı.

“Dua nedir?” diyordu. “Dua bir çeşit büyüdür,” diye telefonda o da bana bağıryordu. “İnsanların enerjilerini belirli bir ihtiyaca odaklamalarının bir yoludur. İnsanlar zihinlerini bir konuda netleştirip, onu başarmalılar.”

Park Cezalarını Önleme Duası

Tesisat Sızıntılarını Önleme Duası

“İnsanlar sorunlarını çözmek için dua ederler. Ve bunlar, insanlara zorluk çıkaran gerçek sorunlar.” Menajer telefonda bağırıyormaya devam ediyordu.

Vajina Duyarlılığını Artırma Duası

“Dualar, gıcırdayan bir tekerleği yağlamak gibidir.” Menajer bu denli fesattı işte. “İhtiyaçlarını dile getirmek için dua edersin.”

Tren Gürültüsüne Karşı Dua

Park Yeri Bulma Duası

İlahi ve merhametli Tanrım,
Bugün bana bir park yeri ihsan edersen,
Sana tapınmamın tarihte eşi benzeri olmayacak.
Çünkü Sen verensin.
Çünkü Sen kaynağımızsın.
Bütün iyilikler Senden gelir.
Her şey Senin içindedir.
Senin şefkatinde huzuru bulurum.
Senin yol göstermenle barışı bulurum.
Durmak, dinlenmek, oyalanmak, park etmek.
Bunları bahşetmek senin elindedir.
Ve senden dileğim bunlardır.
Amin.

Şu anda ölmek üzere olduğumun farkındayım ve insanların bir şeyi daha bilmesini istiyorum. Her şeye rağmen tek niyetim Tanrı'ya hizmet etmektir. Az çok. Bunu amaç bildirimizde bulamazsınız ama genel olarak benim planım buydu. En azından bunun için biraz çaba sarf etmek istiyordum. Bu yeni kitap hiç de dindarca görünmüyordu. Samimi bile değildi.

Aşırı Koltukaltı Terlemesini Önleme Duası

İkinci Görüşmeye Çağırılma Duası

Kayıp Kontak Lensi Bulma Duası

Öte yandan, Fertility bile kitap hakkında yanlış düşündüğümü söylüyor. Fertility kitabın ikinci cildinin de çıkarılmasını istemişti.

Fertility, bazı stadyumlarda sahneye çıkıp Tanrı'ya dua ederken benim, Mickey Mouse veya Coca-Cola tişörtü giymiş insanlarla aynı olduğumu söylüyordu. Bu kadar basitti. Bu aslında bir seçim meselesi bile değildi. Yanlış bir şey yapmak olanaksızdı. Fertility, Tanrı'ya dua etmenin yapılacak en güvenli işlerden biri olduğunu söylüyordu. Bir şey düşünmek bile gerekmiyordu.

“Verimli ol ve çoğal,” diyordu Fertility bana. “Tanrı'ya şükret. Bunda hiçbir risk yok. Bu bizim doğal halimiz.”

Gündelik Dualar Kitabı'ni kurtaran şey, insanların oradaki bütün duaları kullanmaları oldu. Bazıları, özellikle de rekabete içeren din adamları bu işe öfkeleniler, ama zaten bu noktada nakit akışımız azalmaya başlamıştı. Toplam gelirimizdeki artış durmaya yüz tutmuştu. Piyasa doymuştu. İnsanlar bütün duaları beyinlerine kazınmışlardı. Trafığe takılanlar *Trafiği İlerletme Duası*'ni tekrar ediyorlardı. Erkekler *Orgazmı Geciktirme Duası*'ni okuyorlardı ve en az çarpım tablosu kadar işe yarıyordu. En iyisi çenemi kapayıp gülümsemeye devam etmektir.

Ayrıca gösterilere gelen insan sayısı da gittikçe düşüyordu ve bunun sonun başlangıcı olduğunu biliyordum. *People* dergisine en son üç ay önce kapak olmuşum.

Meşhurları İşe Yerleştirme gibi bir olanak da söz konusu değildi.

Unutulmuş film artistlerinin veya meşhur kimselerin tekrar eğitim almak için meslek okullarına dönmesi de pek görülmuş bir şey değildir. Yapabileceğim tek şey televizyondaki yarışma programlarına çıkmaktı, ama maalesef o kadar zeki değildim.

Zirveye çıkmıştım ve zamanlama olarak bu da intihar etmek için iyi bir pencere gibi görünüyordu. Neredeyse başarıyordum. Haplar elimdeydi. O kadar yakındım intihara. Aşırı dozda meta-testosteron almayı planlıyordum.

Tam o sırada menajer aradı. Avazı çıktığı kadar bağıyordu ve sesinde, Kansas'taki bir stadyumda milyonlarca Hıristiyanın adımı bağıırken yadıkları o coşku vardı.

Kaldığım otel odasını arayan menajer telefonda bana kariyerimin dönüm noktasını müjdeliyordu. Gelecek hafta, diyordu. Akşam kuşağında, kazanan piyango biletlerinin belirlendiği programda, bir spor ayakkabı markası ile yerel bir tako restoranı reklamının arasında otuz saniyelik bir yerimiz varmış.

Hapları neredeyse ağzıma atmak üzere olduğumu düşünmek beni şimdi bile heyecanlandırıyor.

Ama artık o kadar sıkıcı olmayacaktı.

Çünkü kablolu televizyon yayınında, tam da izlenme oranının en yüksek olduğu dakikada milyonlarca insan beni izlerken silahımı çekip kendimi vuracaktım ve azımsanmayacak sayıda izleyicim olacaktı.

Bu kesinlikle gözardı edilemeyecek bir şehitlik vakası olacaktı.

“Yalnız küçük bir ayrıntı daha var,” diyordu menajer telefonda. Bağıyordu. “Onlara senin bir mucize gerçekleştireceğini söyledim.”

Mucize mi?

“Çok büyük bir şey değil canım. Kızıldeniz'i filan ayırman gerekmiyor. Suyu şaraba çevirmen yeterli olur. Ama unutma. Eğer mucize yoksa, televizyon da yok.”

Spokane, Washington'da Shari adlı bir lokantada tebdili kıyafet turta yiyip kahvemi içerken Fertility Hollis tekrar hayatıma giriyor. Ön kapıdan girip dosdoğru benim masama geliyor. Fertility Hollis için birilerinin iyi kalpli vaftiz annesi diyemezsiniz ama nerelerde karşınıza çıktığına şaşırabilirsiniz.

Ama çoğunlukla şaşırılmazsınız.

Soluk gri renkli gözleri, okyanuslar kadar sikkın bakan Fertility.

Aldığı her nefes yorgun bir iç çekiş olan Fertility.

O, etrafındaki kasırgaların usanmış gözü.

Bitkin bir kazazede gibi, bir çeşit ölümsüz varlık gibi veya tarih dediğimiz milyonlarca yıllık televizyon tekrarlarını izlemekten gelen Mısırlı bir vampir gibi yüzü ve kolları sarkmış vaziyette geçip

karşıma oturuyor. Bir mucize istemek için onu zaten arayacaktım, o yüzden onu görmüş olduğuma çok seviniyorum.

O sıralarda hâlâ ortalıktan toz olma şansım vardı. Henüz yitik biri değildim ama işin ucundaydım. Bunu da medyadaki düşüşüme ve basındaki durgunluğuma borçluydum.

Dirseklerini masaya, yüzünü de ellerine yaslayıp oturduğu yere yayılışına ve yüzüne dökülen zayıf ve iç sıkıcı tondaki kızıl saçlarına bakarak, Fertility'nin dünyadakinden daha az yerçekimi olan bir gezegenden henüz döndüğünü sanabilirdiniz. Bir deri bir kemik olmasına rağmen, sanki sırf burada olduğu için sekiz yüz kilo çekiyormuş gibi görünüyordu.

Birbiriyle alakasız bir pantolon, bluz ve ayakkabı giymiş, koluna bir kanvas el çantası takmıştı. Havalandırma çalıştığı için kullandığı yumuşatıcının tatlı ve sahte kokusunu duyabiliyorum.

Fertility hafiflemiş gibi görünüyor.

Ortadan kayboluyormuş gibi görünüyor.

Silinmiş gibi duruyor.

“Endişelenecek bir şey yok,” diyor. “Bu sadece makyajsız halim. Bir görev için buradayım.”

İş.

“Doğru,” diyor. “Rezil işim.”

Balığım nasıl, diye soruyorum.

“İyi,” diyor.

Onunla burada karşılaşmamız kesinlikle rastlantı olamaz. Beni takip etmiş olmalı.

“Her şeyi bildiğimi unutuyorsun,” diyor ve “Saat kaç?” diye soruyor.

On üç elli üç, diyorum.

“On bir dakika içinde garson kız sana bir turta daha getirecek. Ama bu seferki limon kremalı olacak. Bu akşamki gösterine yalnızca altmış kişi gelecek. Yarın sabah Shreveport diye bir yerde Walker Nehri Köprüsü yıkılacak. Orası neresiyse.”

Tahmin yürütüyorsun, diyorum.

“Ve,” derken suratını buruşturuyor. “Senin bir mucizeye ihtiyacın var. Hem de çok kötü ihtiyacın var.”

Belki öyledir, diyorum. Bugünlerde kimin mucizeye ihtiyacı yok ki? Bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun, diye soruyorum.

“Tıpkı,” diyerek lokantanın diğer ucunu işaret ediyor. “Şurada ki garson kızın kanser olduğunu bildiğim gibi. Yediğin turta mide-ni bozacak, bunu da biliyorum. Şu anda Asya’da saatin kaç olduğuna bağlı olarak, aşağı yukarı birkaç dakika içinde Çin’de bir sine-ma yanacak. Şu anda Finlandiya’da bir kayakçı bir düzine insanın ölümüne sebep olacak bir çığ başlatmak üzere.”

Fertility elini sallıyor ve kanserli garson bize doğru geliyor.

Fertility bana doğru eğilip “Bütün bunları biliyorum çünkü ben her şeyi biliyorum,” diyor.

Garson genç bir kız ve ne saçlarında, ne dişlerinde, ne de herhangi başka bir yerinde bir terslik veya hastalık belirtisi yok. Fertility sebze garnitürlü susamlı kızarmış tavuk sipariş ediyor. Yanında pilav da getiriyor musunuz, diye soruyor.

Camdan dışarı bakınca Spokane’in hâlâ yerinde durduğunu görüyorum. Binalar. Spokane Nehri. Hepimizin paylaştığı güneş. Bir otopark. Sigara izmaritleri.

Neden garsonu uyarmadın, diye soruyorum.

“Hiç tanımadığın biri sana böyle bir şey söylese nasıl tepki verdirdin? Kızın gününü berbat etmekten başka işe yaramaz bu,” diyor Fertility. “Ayrıca yaşayacağı kişisel dram benim siparişimi geciktirirdi.”

Vişneli turta yiyiyorum ve bu yüzden midem bozulacak. Telkin gücü.

“Düzenlere dikkat etmek yeterli,” diyor Fertility. “Bütün düzenleri gördükten sonra bilinene dayanarak geleceği tahmin edebilirsin.”

Fertility Hollis’e göre kaos diye bir şey yok.

Sadece düzenler var, düzenlerin üstünde düzenler, diğer düzenleri etkileyen düzenler var. Düzenlerin içinde gizlenen düzenler ve düzen içinde düzenler var.

Eğer yakından bakarsan, tarihin kendini tekrar etmekten başka bir şey yapmadığını görürsün, diyor.

“Kaos dediğimiz şey aslında henüz tanımadığımız düzenlerden ibaret. Tesadüfler henüz çözümlenemediğimiz düzenlerden ibaret. Anlamadığımız şeye saçma diyoruz. Okuyamadığımız şeye laf salatası diyoruz.

Özgür irade yok.

Değişkenler yok.

Sadece kaçınılmaz olan var. Sadece bir gelecek var ve seçme şansımız yok.

İşin kötü yanı hiçbir şeyi kontrol edemiyoruz.

İşin iyi yanı ise hata yapma ihtimalimiz yok.

Lokantanın öbür ucunda duran garson kız genç, güzel ve talih-siz görünüyor.

“Ben düzenlere dikkat ediyorum,” diyor Fertility.

“Etmemek elimde değil,” diyor.

“Her gece daha fazla rüya görüyorum. Her şeyi. Her gece, gelecekle ilgili bilgi veren bir tarih kitabı okuyor gibiyim,” diyor.

İşte böylece her şeyi biliyor.

“Televizyona çıkmak için bir mucizeye ihtiyacın olduğunu da biliyorum.”

Benim iyi bir kehanete ihtiyacım var, diyorum.

“İşte bu yüzden buradayım,” diyor ve çantasından kalın bir ajanda çıkarıyor. “Bana bir zaman dilimi ver. Kehanet için bir tarih söyle.”

Gelecek haftadan sonraki hafta, herhangi bir gün olabilir, diyorum.

Ajandasına bakıp “Zincirleme trafik kazasına ne dersin?” diyor. Kaç araba var, diye soruyorum.

“On altı,” diyor. “On ölü. Sekiz yaralı.”

Daha parlak bir şeyler yok mu, diye soruyorum.

“Las Vegas’ta bir kumarhane yangınına ne dersin?” diyor. “Üst-süz dansçı kızların kafalarındaki büyük tüylü süslemeler alev alıyor, falan filan.”

Ölü var mı?

“Yok. Ufak yaralanmalar var. Ama dumandan çok fazla insan etkilenecek.”

Daha büyük bir şey?

“Solaryum salonunda patlama.”

Daha göz kamaştırıcı bir şey?

“Milli parklardan birinde kuduz salgını.”

Sıkıcı.

“Metro kazası.”

Nerdeyse uyuyacağım.

“Paris’te üstü bomba dolu kürk karşıtı bir eylemci.”

Geçelim.

“Alabora olan petrol tankeri.”

Böyle şeylerle kim ilgilenir ki?

“Çocuk düşüren film yıldızı.”

Harika, diyorum. Bu gerçekleştiğinde izleyicilerim benim gerçek bir canavar olduğumu düşünecek.

Fertility ajandasını karıştırıyor.

“Tanrım, yaz aylarındayız. Bu dönemde pek fazla felaket seçeneği olmuyor.”

Bakmaya devam et, diyorum.

“Ulusal hayvanat bahçesinin çiftleştirmeye çalıştığı dev panda Ho Ho, diğer pandadan zührevi bir hastalık kapacak.”

Bunu asla televizyonda söylemem.

“Tüberküloz patlaması nasıl?”

Esniyorum.

“Otoban katili?”

Esniyorum.

“Köpek balığı saldırısı?”

En diptekileri karıştırıyor olmalı.

“Bacağı kırılacak bir yarış atı?”

“Louvre müzesinde parçalanacak bir tablo?”

“Görevden ayrılan bir başbakan?”

“Düşen bir meteor?”

“Mikroplu donmuş hindiler?”

“Orman yangını?”

Hayır, diyorum.

Çok üzücü.

Çok sanatsal.

Çok politik.

Çok ezoterik.

Çok iğrenç.

Hiçbiri cazip değil.

“Bir volkandan fışkıran lavlar?”

Çok yavaş. Gerçek dram yok. Sadece maddi zarar yaratır.

Problem şu ki felaket filmleri sayesinde, artık insanlar doğadan çok büyük şeyler bekliyor.

Garson tavuğu ve benim limon kremalı turtamı getiriyor, kahvelerimizi tazeliyor. Sonra da gülümseyip ölmeye gidiyor.

Fertility ajandasını karıştırıp duruyor.

Turta boğazıma takılıyor. Spokane dışarıda. Havalandırma içerde. Hiçbir şey bir düzen gibi görünmüyor.

Fertility “Katil arılara ne dersin?” diyor.

Nerede, diye soruyorum.

“Dallas, Teksas’a geliyorlar.”

Ne zaman?

“Gelecek pazar sabahı, saat sekizi on geçe.”

Birkaç tane mi? Sürü mü? Kaç tane?

“Milyarlarca.”

Harika, diyorum.

Fertility hafifçe iç geçirip kızarmış tavuğa dalıyor. “Hassiktir,” diyor, “bunu seçeceğini baştan beri biliyordum.”

Sonuç olarak milyarlarca katil arı tam zamanında yani pazar sabahı saat sekizi on geçte Dallas, Teksas'a daldı. Oysa ben, televizyon izleyicisi pazar payının sadece yüzde on beşini alabilmişim.

Bir sonraki hafta kablolu televizyoncular bana tam bir dakika ayırdılar ve bazı ağır toplar, ilaç firmaları, araba üreticileri, benzin ve tütün holdingleri, daha büyük bir mucize sergilemem koşuluyla sponsor olmak için sıraya girdiler.

Tamamen art niyetli olarak, sigorta şirketleri büyük ilgi gösterdiler.

Gelecek haftaya kadar her gece Florida eyaletinde gösteri yapılıyor olacağım. Jacksonville-Tampa-Orlando-Miami. Tender Branson Mucize Turnesi. Her gece bir mucize.

Menajerim ve kablolu televizyoncular buna Mucize Anı demeyi tercih ediyorlar ve gerçekleştirdiğim mucizeler için hemen hemen hiç çaba sarfetmiyorum. Taranmış saçlarım ve boynumdaki kravatla otururken biri kamerayı yüzüme çeviriyor. Kasvetli bir ifadeyle kameraya doğru konuşuyorum:

Ipswich Burnu'ndaki denizfeneri yarın devrilecek.

Gelecek hafta Alaska'daki Mannington Buzulu çökecek ve buzulun çok yakınından geçen bir gemiyi altına alacak.

Ondan sonraki hafta ölümcül bir virüs taşıyan fareler Chicago, Tacoma ve Green Bay'de ortaya çıkacaklar.

Bunun televizyonda haber spikeri olmaktan farkı yoktu. Tek farkı olayları önceden bildiriyor olması.

Fertility'den birkaç düzine daha kehanet isteyecektim. Böylelikle bir sezonluk Mucize Anı kaydetmiş olacaktım. Bir yılı böylece garantiye alınca, kendi gösterilerimi yapmak, ürün tanıtımlarına çıkmak ve kitap imzalamak için bol bol zamanım olacaktı. Belki danışmanlık bile yapabiliirdim. Filmlerde veya televizyonda konuk oyuncu olarak görünebilirdim.

Ne zaman diye sormayın çünkü hatırlamıyorum ama o sıralarda intihar etmeyi hep unutuyordum.

Eğer menajer programımın bir yerine intiharı koysaydı şu anda ölmüş olurdu. Perşembe öğleden sonra saat yedide lavabo açıcı içilecek. Hiç dert değil. Fakat zaman içinde katil arılar ve yoğun taleplerle birlikte, ya Fertility'le tekrar karşılaşamazsam diye paniklemeye başladım. Ayrıca ekip de her zaman yanımdaydı. Halkla ilişkiler uzmanı, günlük program sorumluları, spor hocam, dişçim, dermatologum, diyetisyenim, ekiptekilerin hepsi tazı gibi beni takip ediyordu.

Katil arılar beklediğimiz kadar başarılı olamadı. Kimseyi öldürmediler ama çok ilgi çektiler. Şimdi bir bis yapmam gerekiyordu.

Yıkılan bir stadyum.

Grizu patlaması.

Raydan çıkan bir tren.

Sadece tuvalete oturduğum zaman yalnız kalabiliyorum ama orda bile rahat bırakmıyorlar.

Fertility hiçbir yerde yok.

Hemen hemen bütün erkekler tuvaletlerinde, iki tuvalet arasın-

daki bölmede bir delik oluyor. Bu delikleri biri tırnağıyla tahtayı kazıyarak açmış olmalı. Günlerce veya aylarca sürmüş olmalı bu delikleri açmak. Hatta mermer ve çeliğe bile açmışlar bu delikleri. Sanki hapisten kaçmaya çalışan birinin işi gibi. Fakat bu delikten ancak bakılabilir ve konuşulur. Ya da bir parmak, dil veya penis sokulabilir ve böylelikle azıcık kaçılmış olur.

İnsanlar bunlara “şeref delikleri” diyorlar.

Altın damarı bulmak gibi.

Fakat burada şeref buluyorsun.

Miami havaalanında bir tuvalette oturuyorum. Sağ dirseğimin hizasında bölme duvarına o deliklerden açılmış ve deliğin etrafında benden önce bu tuvalette oturmuş adamların mesajları var.

John M buradaydı, 14/3/64.

Carl B buradaydı, 8 Ocak 1976.

Mezar yazıları gibi.

Bazı yazılar yeni kazınmış ama bazıları eski ve üstünden birçok kez boya geçilmesine rağmen öyle derin kazınmışlar ki hâlâ okunabiliyorlar.

Artık burada olmayan adamlardan geriye kalan binlerce anın, duygunun ve ihtiyacın gölgeleri bunlar. Burada oluşlarının kaydı. Ziyaretlerinin. Geçişlerinin. Bunlar danışmanın birinci dereceden kaynak belgeler diye adlandıracağı türden yazılar.

Kirli ve yanlış şeyler tarihçesi.

Beleş saksafon için bu gece burada ol. 18 Haziran 1973, Cumartesi.

Bunların hepsi duvarlara kazınmış.

Bunlar resimsiz yazılar. İsimsiz seks. Yazısız resimler. Aralanmış uzun bacakları, yuvarlak göğüsleri, dalgalı saçları ile çıplak bir kadının resmi var ama kadının yüzü yok.

Kadının kıllı vajinasına dev damlalar fışkırtan, bir adam boyununda dev ve sert bir penis var.

“Cennet, açık büfe am yiyebileceğiniz bir yerdir,” yazıyor.

“Cennet götten sikilmektir.”

“Cehennemin dibine kadar yolun var ibne.”

“Gittim zaten.”

“Bok ye.”

“Onu da yaptım.”

Duvarda yazan bu seslere ilaveten gerçek bir kadın sesi duyuyorum. “Yeni bir felakete ihtiyacın var, değil mi?” diye fısıldıyor.

Ses delikten geliyor ama bakınca sadece boyalı bir çift dudak görünüyor. Kırmızı dudaklar, beyaz dişler ve ıslak bir dil “Burada olacağını biliyordum. Ben her şeyi biliyorum,” diyor.

Fertility.

Delikteki dudakların yerini, mavi göz farı ve göz kalemiyle olduğundan büyük görünen gri renkli bir göz ve ağır ağır kırpışan rimelli kirpikler alıyor. Gözbebeği önce büyüyor, sonra küçülüyor. Sonra gözünün yerini dudak alıyor ve “Dert etme. Uçağın birkaç saat rötar yapacak,” diyor.

Duvarda, dudakın hemen yanında “Yalarım, yutarım” yazıyor.

Onun yanındaysa “Tek istediğim onu sevmek, ama buna izin vermiyor” yazıyor.

“İçimdeki aşk ılıktır” diye başlayan bir şiir var. Şiirin gerisi duvara fışkırtılanlardan dolayı silinip gitmiş.

Dudak “Bir görev için buradayım,” diyor.

Rezil işinden bahsediyor olmalı.

“Rezil işim yüzünden,” diyor.

Bu konu hakkında kesinlikle konuşmuyoruz.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” diyor.

Tebrikler, diye fısıldıyorum. Katil arılar için yani.

Duvarda, kucağa oturan Creedish kızına ne denir, yazıyor.

Ölü.

Götünü siktiren Creedish ibnesine ne denir?

Dudak, “Yeni bir felakete ihtiyacın var, değil mi?” diyor.

Hatta on, on beş tanesine, diye fısıldıyorum.

Dudak “Hayır,” diyor. “Sen de güvendiğim diğer erkekler gibi olmaya başladın. Çok ağgözlüsün.”

Ben sadece insanların hayatlarını kurtarmaya çalışıyorum.

“Sen ağgözlü bir domuzsun.”

İnsanları felaketlerden korumak istiyorum.

“Sen sadece bir sirk köpeğisin.”

Bunu sadece kendimi öldürebilmek için yapıyorum.

“Ölmeni istemiyorum.”

Niye?

“Ne demek, niye?”

Niye hayatta kalmamı istiyorsun? Beni sevdiğin için mi?

Dudak “Hayır,” diyor. “Senden nefret de etmiyorum ama sana ihtiyacım var.”

Ama benden hoşlanmıyor da değilsin yani?

Dudak “Yaşadığım hayatın ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun sen? Her şeyi bilmenin, olacakların milyonlarca kilometre öteden geldiğini görmenin ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun? Dayanılmaz bir şey bu. Ve sadece benim için değil.”

Dudak “Hepimiz sıkıldık,” diyor.

Duvar da “Sandy Moore’u siktim” yazıyor.

Etrafına başka başka on kişi “Ben de” yazmış.

Bir diğeri “Burada Sandy Moore’u sikmeyen biri var mı?” yazmış.

Hemen onun yanına başka biri “ben” yazmış.

Onun yanında da “ibne” yazıyor.

“Hepimiz aynı televizyon programlarını izliyoruz,” diyor dudak. “Radyoda aynı şeyleri duyuyoruz, birbirimize aynı şeyleri söylüyoruz. Hayatın hiç sürprizi kalmadı. Hep aynı şeyler olup duruyor. Tekrarlar.”

Delğin içindeki kırmızı dudaklar “Hepimiz aynı televizyon programlarıyla büyüdük. Sanki hepimize aynı suni hafızadan takılmış. Çocukluğumuzla ilgili hiçbir şeyi hatırlamazken, komedi dizilerindeki ailelerin başına gelenlerin hepsini gayet iyi biliyoruz. Hepimizin belli başlı hedefleri aynı. Hepimizin korkuları aynı,” diyor.

Dudaklar “Gelecek parlak değil,” diyor.

“Çok yakında aynı anda aynı şeyleri düşünmeye başlayacağız. Mükemmel bir uyum içinde olacağız. Senkronize. Birleşmiş. Eşit. Kati. Karıncalar gibi. Böcekler gibi. Koyunlar gibi.”

Her şey bir diğerrinin türevi.

Bir göndermeye yapılan bir göndermeye yapılan bir gönderme.

İnsanlar sormaları gereken ‘Varoluşun temeli nedir?’ sorusunu sormuyorlar da, ‘Bu nereden geliyor?’ diye soruyorlar.”

Delikten gelen sesi, insanların telefonda itiraflarda bulunmalarını dinlediğim gibi, hayat belirtisi bulmak için mezarları dinlediğim gibi dinliyorum. Peki neden bana ihtiyacım var, diye soruyorum.

“Çünkü sen farklı bir dünyada büyüdün,” diyor dudaklar.

“Çünkü eğer bu dünyada beni şaşırtabilecek bir kişi varsa, o da sensin. Sen kitle kültürünün bir parçası değilsin, en azından şimdilik. Yeni bir şeyler görebilmek için tek umudum sensin. Sen benim üstümdeki sıkıntı büyüsünü bozabilecek büyümlü prensin. Hiç değışmeden birbirini izleyen günlerin yarattığı transı bozabilecek. Ben bunu daha önce gördüm duygusunu yıkabilecek. Sen tek kişilik bir kontrol grubusun.”

Hayır, diye fısıldıyorum. Ben o kadar da farklı değilim.

“Evet öylesin.” diyor dudaklar. “Ve senin farklı kalman benim tek umudum.”

Öyleyse bana birkaç tane kehanet söyle.

“Hayır.”

Neden?

“Çünkü seni bir daha göremem. İnsanlar seni yiyip bitirirler ve seni kaybederim. Bundan sonra sana her hafta sadece bir tane kehanette bulunacağım.”

Nasıl?

“Bu şekilde,” diyor dudaklar. “Aynen şimdi olduğu gibi. Endişe etmene de gerek yok. Ben seni bulurum.”

Seyahat programıma bağlı olarak karanlık bir stüdyoda kahverengi bir kanepede oturmaktayım. İnsanın eline gelişine bakılırsa 60'a 40 oranında polyester-yün karışımından yapılmış ve leke tutmaması için işlemden geçirilmiş olan gevşek dokulu kanep kumaşı, düzinelerce sahne ışığının tam ortasında olduğu için solmaya başlamış. Saçlarım şunun tarafından yapıldı. Giysilerim bunun tarafından dizayn edildi. Takılarım bilmem kim tarafından temin edildi.

Otobiyografimde, her gününü doyasıya yaşadığım mutluluk dolu hayatımın hiçbir anında bundan daha mutlu ve daha doygun olmadığım yazıyor. Basın bültenlerinde, tavsiyeye ihtiyacı olan insanların arayacağı, gece geç saatlerde yayınlanacak yarım saatlik yeni bir televizyon programı hazırladığım yazıyor. İnsanlara yeni

bakış açıları sunacağım. Basın bültenlerine göre televizyon programlarında sık sık kehanetlerde de bulunacağım. Bulduğunuz yerde bir felaket, deprem, medcezir dalgası veya çekirge yağmuru olabilir, o yüzden ne olur ne olmaz deyip bu programı izleyin.

Olay gerçekleşmeden önce verilen akşam haberleri gibi. Bu yeni programın adı basın bülteninde *Zihin Huzuru* olarak geçiyor.

Ne ilgisi varsa.

Fertility bir gün meşhur olacağını söylemişti. Bütün dünyaya ondan bahsedeceğimi, o yüzden onun hakkındaki gerçekleri iyi öğrenmemi söylemişti.

Meşhur olduktan sonra gözleri için kedi gibi dememi istemişti. Saçları için fırtınadan çıkmış gibi demişti. Bunlar onun kelimeleiydi. Evet. Dudakları için de arı sokmuş gibi diyecektim.

Kolları için tavuk göğsü gibi yumuşacık diyecektim.

Fertility'ye göre kendi yürüyüşü neşeliydi.

“Meşhur olduktan sonra,” demişti Fertility, “dinini ve inandığın her şeyi satacaksın, ama sakın benim hakkımda yalan söyleme. Tamam mı? Lütfen.”

Şöhretimin bir parçası olarak, beni tanıtmayı için ünlü bir haber programcısıyla haftada bir yayınlanan bir program hazırlamıştık. Kadın reklam arasına geçiyordu. Gelen soruları bana aktarıyordu. TelePrompTer vereceğim cevapları gösteriyordu. İnsanlar ücretsiz hattı arıyorlardı. Bana yardım et. Beni iyileştir. Beni doyur. Beni duy. Bu, köpek kulübesi gibi apartman dairemde yaptığım işin ayrınsıydı.

Mesih. Kurtarıcı. Bizi kurtar. Bizi kurtar.

Apartment dairemde ve ulusal televizyonda insanların bana itiraflarda bulunması, aynen benim uçağın kara kutusuna hikâyemi anlatmama benziyor. Bu da benim günah çıkartma yöntemim.

Kariyerimin o döneminde öyle haplar alıyordum ki, geceleri uyumak istiyorsam bunların prospektüsünü okumamam gerekiyordu. Hapların yan etkileri arasında, ulusal televizyonda yapmayı isteyeceğiniz hiçbir şey yoktu.

Kusma, gaz çıkarma, ishal.

Diğer yan etkiler: Baş ağrısı, ateş, baş dönmesi, isilik, terleme.

Hepsini işaretleyebilirdim:

Hazımsızlık.

Kabızlık.

Keyifsizlik.

Uyuşukluk.

Tat alma bozuklukları.

Spor hocama göre kafamdaki uğultunun sebebi Primabolin. Ellerim titriyor. Ensemde ter damlacıkları birikiyor. İlaçlar birbiriyle etkileşiyor olabilir.

Spor hocama göre bu iyi bir şey çünkü oturduğum yerde kilo kaybediyorum.

Spor hocam yasadışı steroid bulmanın en kolay yolunun, lösemili bir kedi bulup veterinerleri dolaşmak ve insan kullanımı için en iyi steroidlere eşdeğer olan hayvan steroidi reçeteleri yazdırmak olduğunu söylüyor. Kedi yeterince uzun yaşarsa bir senelik steroid depolayabilirsin, diyor.

Kediye ne olacak peki, diye soruyorum. Bana ne, ne olursa olsun, diyor.

Sunucu kadın tam karşımda oturuyor. Vücuduna göre bacakları pek uzun sayılmaz. Kulaklarını sadece küpelerinin görünebileceği kadar göstermiş. Bütün problemlerini içine gömmüş. Bütün kusurları gizlenmiş. Üstünden ve hatta nefesinden bile gelen tek koku saç spreyi. Sandalyesinde bacak bacak üstüne atmış ve ellerini kucağında kavuşturmuş olarak oturuyor. Duruşu o kadar zorlama ki etten ve kemikten yapılmış bir origamiye benziyor.

Yayın akış panelinde, kameralar, kablolar ve karanlıkta işini yapan sessiz teknisyenlerle çevrili ve ışıklardan dolayı sıcak bir ada gibi görünen kanepenin üstünde oturmakta olduğum yazıyor. Menajer karanlığın içinde kollarını önde kavuşturmuş duruyor ve saatine bakıyor. Sonra da Teleprompter'a geçmeden önce metindeki son değişiklikleri yapan yazarlara dönüyor.

Oturduğum kanepenin yanındaki sehpa da bir bardak buzlu su var. Suya uzanıyorum ama elim o kadar titriyor ki bardağın içindeki buzlar şingirdamaya başlıyor ve menajer başını sallayıp ağzıyla sessizce 'hayır' diyor.

Kayıttayız.

Sunucu kadın benim acımı paylaştığını söylüyor. Otobiyografi-mi okumuş. Gururumu nasıl kırdıklarını biliyormuş. Çıplak bir köle olarak satılmamızla ilgili her şeyi okumuş ve bunun katlanılma-

sı çok zor bir aşağılanma olduğunu düşünüyormuş. Henüz on yedi, on sekiz yaşlarında bir köle olarak satılırken, tarikattaki herkes beni görmeye gelmiş, ben çıplakmışım. Çıplak bir köle, diyor kadın. Çıplak.

Kadının omzundan ileri bakınca görüş alanıma menajer giriyor. Karanlıkta bütün yazarlar etrafına üşüşmüş, hepsi giyinik.

Menajer TelePrompTer ekranının hemen yanında duruyor. Ekranında: ÇIPLAK BİR KÖLE OLARAK AÇIK ARTIRMAYLA SATILIRKEN İNSANLIK ONURUMUN ÇİĞNENDİĞİNİ HİSSETTİM, yazıyor.

Ekrandaki yazıya göre: KENDİMİ SON DERECE AŞAĞILANMIŞ HİSSETTİM.

Ekrandaki yazıya göre: KULLANILMIŞ VE KİRLETİLMİŞ HİSSETTİM... TECAVÜZ EDİLMİŞ.

Ben ekrandaki yazıları okurken, ekipteki yazarlar TelePrompTer'in başına üşüşüp ağızlarını oynatarak benimle birlikte her kelimenin üstünden geçiyorlar.

Kameralar üzerimdeyken bütün bu yazılanları yüksek sesle okuyorum, sunucu kadın karanlıkta duran yönetmene bakıyor ve bileğine dokunuyor. Yönetmen önce iki parmağını, sonra da sekiz parmağını birden havaya kaldırıyor. Bir teknisyen ışığa çıkıp kadının buklelerinden birini kulağının arkasına atıyor.

Ekrandaki yazıları okumaya devam ediyorum: CİNSEL TACİZE UĞRADIM. CREEDISH TARİKATI ÜYELERİ ARASINDA CİNSEL TACİZ SON DERECE YAYGINDI. ENSEST, AİLE YAŞAMININ BİR PARÇASIYDI. HER TÜRLÜ HAYVANLA DA SEKS YAPIYORDUK. ŞEYTANA TAPINMA ÇOK YAYGIYDI. CREEDISH'LER ÇOCUKLARINI HER ZAMAN ŞEYTANA KURBAN ETMİŞLERDİR. AMA ÖNCE KİLİSENİN İLERİ GELENLERİ ÇOCUKLARIN IRZINA GEÇERDİ. SONRA DA ONLARI ÖLDÜRÜRLERDİ. KANLARINI İÇERLERDİ. BUNLAR HER GÜN OKULDA YAN YANA OTURDUĞUM ÇOCUKLARDI. KİLİSENİN İLERİ GELENLERİ SONRA DA ÖLEN ÇOCUKLARI YERDİ. DOLUNAY ÇIKINCA BÜYÜKLER ÖLEN ÇOCUKLARIN DERİLERİNİ ÇIPLAK BEDENLERİNE GEÇİRİP DANDERLERDİ.

Evet, diyorum, bunların hepsi gerçekten çok üzücü olaylardı.

Okumaya devam ediyorum: CREEDISH SEKS SUÇLARININ

BÜTÜN ÇARPICI DETAYLARINI KİTABIMDA BULABİLİRSİNİZ. KİTABIN ADI *KURTULUŞTAN KURTULAN* VE BÜTÜN KİTAPÇI LARDA SATILYOR.

Karanlıkta menajer ve yazarlar sessizce birbirlerini kutluyorlar. Menajer başparmağını havaya kaldırıp beni tebrik ediyor.

Ellerim uyuşmuş. Yüzümü hissedemiyorum. Sanki dilim bir başkasına ait. Ağzımın etrafındaki karıncalanmadan dolayı dudaklarım ölmüş gibi.

Yan etkiler.

Ayaklarımdaki karıncalanma oradaki hissiyatı da öldürüyor. Bütün bedenim, stüdyo monitöründe görünen, kahverengi kanepede oturan siyah takım elbiseli resmim gibi benden çok uzak ve kopuk. Ruhun cennete giderken, geride kalan et ve kemiğin ölmesini izlemesi gibi bir his bu.

Yönetmen bir elindeki iki, diğer elindeki dört parmağını kaldırmış bana sallıyor. Ne anlatmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yok.

TelePrompTer'da yer alanların çoğu benim yazmadığım otobiyografimden alıntı. Aslında geçirmediğim berbat çocukluğumdan. TelePrompTer'a göre bütün Creedish'ler cehennemde yanıyorlar.

TelePrompTer diyor ki: CREEDISH KİLİSE TOPRAKLARINI DEVRALDIĞIMDA NE KADAR ZENGİN OLURSAM OLAYIM, BU AŞAĞILAYICI VE İSTIRAP DOLU ACIYI ÜSTÜMDEN ATAMAYACAĞIM.

TelePrompTer'a göre: SON KİTABIM, *GÜNDELİK DUALAR KİTABI* YAŞADIĞIMIZ SORUNLARLA BAŞA ÇIKMAK İÇİN ÇOK ÖNEMLİ BİR ARAÇ. KİTABIN ADI *GÜNDELİK DUALAR KİTABI* VE BÜTÜN KİTAPÇILARDA SATILYOR.

Sırasıyla yönetmene, menajere, bana ve TelePrompTer'a bakan sunucu kadına göre ben Creedish Ölüm Tarikatı'ndan kurtulduğum için çok mutluyum. Kameralara dönüp, kısa bir aradan sonra evlerinde oturan siz izleyicilerimizin telefonlarını almaya başlayacağız, diyor.

Sonra da reklamlar giriyor.

Reklamlar dönerken, kadın bana çocukluğumun gerçekten o kadar berbat geçip geçmediğini soruyor. Menajer oradan atılıp, evet diyor. Çok kötüydü. Dehşet vericiydi. Belinden ve kafasının etra-

ından kablolar sarkan bir teknisyen yanımıza gelip “Bir bardak su ister misiniz?” diye soruyor. Menajer hayır diyor. Yönetmen “Tuvalete gitmen gerekiyor mu?” diye soruyor. Ve menajer gerek olmadığını söylüyor. Benim sorular soran yabancılarla uğraşmaktan hoşlanmadığımı belirtiyor. Fiziksel ihtiyaçları aşmış biriymişim ben. Kamera teknisyenleri gözlerini deviriyorlar, yönetmenle sunucu birbirlerine bakıyorlar ve sanki onları kovalayan benmişim gibi omuz silkiyorlar.

Sonra yönetmen “Yayıdayız,” diyor ve sunucu kadın “İlk konuşumuza bağlanıyoruz,” diyor.

Stüdyo hoparlörlerinden bir kadın sesi geliyor ve “Eğer kalabalık bir restoranda, hem de çok pahalı bir restoranda yanımda yemek yiyen biri gaz çıkarırsa, hem de bir kez değil, birçok kez yaparsa ve koku dayanılmaz olursa ne yapmalıyım?”

Sunucu elini yüzüne dayıyor. Yönetmen arkasını dönüyor. Menajer TelePrompTer’a aktarılacak cevabı yazmakla uğraşan yazarlara bakıyor.

Zaman kazanmak için sunucu, telefondaki kadına ne yediğini soruyor.

Telefondaki “Domuz etli bir yemekti,” diyor. “Ne olduğu fark etmez ki. Koku o kadar kötüydü ki, ben zaten hiç tat alamadım.”

Ekranında şunlar beliriyor: TANRI BİZE BİRÇOK DUYU VERMİŞTİR.

Belli ki TelePrompTer da zaman kazanmaya çalışıyor.

BUNLARA KOKU VE TAT ALMA DUYUSU DA DAHİLDİR.

Ekranında yazılar belirdikçe ben sesli olarak okuyorum.

ANCAK, BU LÜTUFLARI İYİ VE KÖTÜ DİYE AYIRAN SADECE İNSANOĞLUDUR. TANRI İÇİN SAKATAT KOKUSUYLA GÜZEL BİR DOMUZ ETİ VEYA ŞARAP KOKUSU BİRDİR.

Bu konunun nereye varacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

NE YEİSE KAPILIN NE DE SEVİNİN. BU LÜTUFLAR KARŞISINDA NE ÖVÜNÜN NE DE YERİNİN. YARGILAMAYIN Kİ YARGILANMAYASINIZ.

Yönetmen sessizce ağzıyla “kes” diyor. Sunucu “İki numaralı izleyicimiz hatta,” diyor.

İki numaralı izleyici tanga bikiniler hakkında ne düşündüğümü soruyor.

Ekranada: “İĞRENÇLİK”, yazıyor.

Zengin insanların çamaşırlarını yıkamakla geçen uzun yıllardan sonra, tanga iç çamaşırı ve bikini üreten kişilerin öncelikle ip kısmını siyah yapmaları gerektiğini düşünüyorum, diyorum.

Üç numaralı izleyicimiz hatta, diyor sunucu.

“Beğendiğim biri var ama o benden kaçıyor.”

Bu Fertility. Bu onun sesi. Hoparlörlerden gelen ve benimle konuşan, benimle ilgili bütün Kuzey Amerika’ya bir şeyler söyleyen onun sesi. Canlı yayında ağız dalaşına mı girecek? Düşüncelerim, söylemiş olduğum yalanlara ve onun söyleyeceklerine verebileceğim muhtemel tepkilere kayıyor.

Beni ve felaketlerle ilgili kehanetleri açık edecek mi?

İkiyle ikiyi toplayıp kardeşinin intihar etmesine yardım ettiğimi çıkarmış olabilir mi? Yoksa bunu zaten baştan beri biliyor muydu? Ve eğer gerçekten kardeşini öldürdüğümü biliyorsa, şimdi ne olacak?

“Şu beni arayıp sormayan herife, ne iş yaptığımı söyledim,” diyor. “Aslında onaylamıyor ama sanki kendisi için problem değilmiş gibi davranıyor.”

Spiker Fertility’ye işinin tam olarak ne olduğunu soruyor.

TelePrompTer ekranı boş.

Amerikalıların hepsi ya Fertility ya da benimle ilgili bir sırrı öğrenmek üzere. Onun rezil işi. Katilcilik oynadığım intihar hattı. Fertility’nin felaket rüyaları. Ödünç aldığım kehanetler.

“Temsilcimin adı Dr. Ambrose,” diyor Fertility. “Aslında kendisi gerçek bir doktor değil.”

Bir keresinde Fertility bana dünyadaki herkesin, hatta çöpçü ve bulaşıkçıların bile günün birinde bir temsilcisi olacağını söylemişti. Onunkisi, bebeklerini taşıyacak bir anne arayan zengin çiftler buluyordu. Taşıyıcı anne. Dr. Ambrose buna prosedür diyordu. Baba Fertility ile yatağa girip çocuğun rahme düşmesi için gerekli olanı yaparken, anne dışarıda bekliyordu.

“Kadın koridorda örgü örüyor veya bebeğe isim listesi yapıyor-ken,” demişti Fertility, “koca da testislerindeki bir-iki gıdım şeyi dikkatlice içime boşaltıyor.”

Fertility bana ilk kez işinden bahsettiğinde, ben önemsiz bir kişi olarak telefonda kriz hattı işi yapıyordum. Fertility Hollis adının

sahne ismi olduğunu söylemişti. Gerçek isminin Gwen olduğunu ama bu isimden nefret ettiğini eklemişti.

“Dr. Ambrose benim babayla birlikte olmanın doğaya daha uygun olduğunu söylüyor. Daha doğrusu bu onun ümitsiz çiftlere uyguladığı satış taktiği. Zina değil. Doğal.”

Sahtekârlık veya fahişelik değil, demişti Fertility.

“Kutsal Kitap’ta yeri var,” diyor Fertility.

İşin fiyatı beş bin dolar.

“Tekvin’in otuzuncu bölümünde, Rahel ve Bilha, Lea ve Zilpa’yla ilgili kısım.”

Bilha doğum kontrol hapı kullanmıyordu demek istiyorum ona. Zilpa cebine vergisiz beş bin papel indirmiyordu. Onlar gerçek kölelerdi. Bütün ülkeyi dolaşıp, neslini sürdürmeye can atan baba adayları tarafından becerilmiyorlardı.

Fertility çocuk yapmak isteyen çiftle tam bir hafta birlikte kalıyor ve işlemin gerçekleştirildiği her sefer için çift bir beş bin papel daha ödüyor. Bazı herifler için bu, bir gecede on beş bin papele çıkabiliyordu. Ayrıca yol parasını da karşılıyorlardı.

“Dr. Ambrose sadece telefonda ayrıntıları kararlaştıran bir ses aslında,” diyor Fertility. “Gerçek bir insan gibi değil. Çift ona ödemeyi yapıyor, o da bana paranın yarısını nakit olarak yolluyor. Yerini hiçbir zaman bilmiyorum. O derece korkak bir heriftir.”

Bu hissi biliyordum.

TelePrompTer ekranında KALTAK yazıyor.

“Tek yapmam gereken şey gebe kalmamak ve ben bu konuda gerçekten başarılıyım.”

Bana mesleğinin kısır olmak olduğunu söylemişti.

TelePrompTer ekranında FAHİŞE yazıyor.

Hoparlörlerden gelen sesi “Ben kısırım” diyor.

TelePrompTer ekranında OROSPU yazıyor.

Elinden gelen tek işin bu olduğunu söylüyor. Bu onun uzmanlık alanıymış.

Bu işi yapmak için doğmuş.

Vergi ödemiyormuş. Seyahat etmeyi çok seviyormuş. Hayatı zengin muhitlerde seyahat etmekle geçiyormuş ve çalışma saatleri esnekmiş. Bana işlem sırasında bazen uyuyakaldığını söylemişti. Bazı heriflerle yatarken kundaklamalar, yıkılan köprüler ve yer

kaymalarıyla ilgili rüyalar gördüğünü söylemişti.

“Ben yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyorum,” diyor. “Bence bu iş limonları limonata yapmak gibi bir şey.”

Ekranında, CEHENNEMİN EBEDİ ALEVLERİNDE CAYIR CAYIR YAN, SENİ KÂFİR, ŞEYTAN, PASAKLI KADIN, yazıyor.

Fertility “Ee, ne düşünüyorsunuz?” diye soruyor.

Sunucu bana öyle bir kilitlenmiş durumda ki, alnına düşen bir tutam saçın farkına bile varmıyor. Yönetmen bana bakıyor. Menajer bana bakıyor. Sunucu yutkunuyor. Yazarlar TelePrompTer’a birşeyler yazıyorlar.

BİR AN ÖNCE CAN VERMEK İÇİN DUA ET, ZİNACI OROSPU ŞEYTAN.

Bütün Amerika izliyor.

SENİN GİBİ ŞEYTAN RUHLU KÖTÜ BİR KIZI TANRI BİLE AFFETMEZ.

Menajer kafasını hayır anlamında sallıyor.

TelePrompTer ekranı bir dakikalığına boş kalıyor. Yazarlar yazıyorlar ve ekranda beliriyor.

SENİN GİBİ ŞEYTAN RUHLU KÖTÜ BİR KADINI TANRI BİLE AFFETMEZ.

“Eee, ne düşünüyorsunuz?” diyor Fertility’nin sesi.

FAHİŞE

Menajer parmağıyla beni gösterip, sonra da dijital ekranı işaret ediyor. Sonra yine bir beni, bir dijital ekranı tekrar tekrar hızlı bir şekilde parmağıyla göstermeye devam ediyor.

OROSPU

“Beni bu yüzden yargılamayacaksınız, değil mi?”

ADİ KADIN

Uyduya sadece ölüm sessizliği gidiyor. Birilerinin bir şey söylemesi lazım.

Ekrandaki kelimeleri uyuşmuş ağızla okumaya çalışıyorum. Dudaklarımda hiç his yok ve benden söylememi istedikleri şeyi söylüyorum.

Sunucu “Üç numaralı izleyicimiz? Hâlâ orada mısınız?” diyor.

Yönetmen sırasıyla beş, dört, üç, iki ve bir parmağını bize gösteriyor, sonra da işaretparmağıyla boğazını kesermiş gibi bir hareket yapıyor.

Uçak düşmeden önce bilmenizi istediğim bir şey daha var. Porno Çöplüğü benim fikrim değildi.

Menajer sürekli önüme birtakım kâğıtlar koyup imzalamamı istiyordu.

Şurayı imzala, diyordu.

Burayı da.

Burayı.

Ve burayı da.

Her paragrafın yanını paraflamamı söylüyordu. Bunu okumana gerek yok, nasıl olsa anlamazsın, diyordu.

Porno Çöplüğü işte böyle doğdu.

Yirmi bin dönümlük Creedish kilise yerleşimini alıp, bu ülkenin

eskimiş pornografik malzemeleri için bir atık alanına çevirmek benim fikrim değildi. Dergiler. İskambil kâğıtları. Video kasetler. CD'ler. Eskimiş vibratörler. Patlamış oral seks bebekleri. Suni vajinalar. Buldozerler aralıksız çalışıp bütün bu pornografik malzeme alanın her bir metre karesine yığılmışlardı. Sekiz bin dönümlük bir araziden söz ediyorum. Sekiz-sıfır-sıfır-sıfır dönüm. Creedish arazisinin her bir metre karesi. Doğal hayat yok edilmişti. Kaynak suyu kirlenmişti.

Aşk Kanalı'yla kıyaslıyorlardı ama bu benim suçum değildi.

Kara kutunun bandı bitmeden önce herkes suçlunun kim olduğunu öğrenmeli. Suçlu olan menajerdir. *Gündelik Dualar Kitabı*. *Zihin Huzuru* programı. Amerikan Porno Çöplüğü Şirketi. Yaratılış Kampanyası. Tender Branson Araba Maskotu. Bunların hepsini, hatta Süper Kupa'nın devre arasında çıktığım ve batırdığım özel programı bile o tasarlamıştı.

Ve bunların hepsi tonlarca para kazandırdı.

Ama önemli olan bunların hiçbirinin benim fikrim olmaması.

Porno Çöplüğü meselesini de menajer Dallas ya da Memphis'te olduğumuz bir ara çıtlatı. O dönem bütün hayatım stadyumlar ve otel odalarında geçiyordu ve bunlar birbirinden gerçek mesafelerle değil, uçaklarda geçen zamanla ayrılıyordu. Bütün dünya ayağımın altından kayan halı desenlerinden ibaretti. Sigara yanıklarını ve kiri göstermeyen, havsız, polyester-naylon karışımı, lacivert veya gri üstüne çiçekli veya şirket logolu halılar.

Bütün dünya, Fertility'nin yan bölmeden bana fısıldadığı genel tuvaletlerden ibaretti.

"Yarın gece bir gemi buzdağına çarpacak."

"Gelecek çarşamba öğleden sonra saat ikide Bolivya gri pante-rinin nesli tükenecek," diye fısıldıyordu.

Menajer "Amerikalıların en büyük sorunlarından biri de porno malzemelerinden güvenli ve gizli bir yolla kurtulmaktır. Amerika'nın dört bir yanında artık kimseyi heyecanlandırmayan geniş bir *Playboy* ve *Screw* dergisi koleksiyonu var. Uzun favorili adamlarla mavi far sürmüş kadınların kötü korsan müzik eşliğinde tepiştiği kitaplıklar ve depolar dolusu video kasetler var. Amerika'nın bu bayatlamış pisliği bir gemiye yükleyip, çocukların ve erdemlilerin ulaşamayacağı şekilde çürümeye bırakılacağı bir yere göndermesi

gerekiyor,” demişti.

Menajer bunları bana, koca bir araziyi kâğıt, plastik, elastik, lateks, lastik, deri, çelik, fermuar, krom yüzükler, cırt-cırtlar, vinil, petrol ve su bazlı yağlar ve naylonla doldurma işi için bir fizibilite çalışması yaptıktan sonra çıtlatmıştı.

İnsanların ellerindeki pornoları herhangi bir açıklama yapmadan bırakabileceği toplama noktaları oluşturmak istiyordu. Oradan da bu ürünler yerel acenteler tarafından, bulaşıcı hastalık taşıyan pansuman bezleri ve şırıngaların taşındığı türden özel konteynırlarla uzaklaştırılacaktı. Pornolar Nebraska'nın ortasında eskiden Creedish kilise yerleşimi olan alana taşınacaktı ve orada türlerine göre ayrılacaklardı. Üç kategori aşağıdaki gibi olacaktı:

Hafif Porno

Ağır Porno

Çocuk Pornosu.

İlk kategoridekiler toprağın üstünde çürümeye bırakılacaktı. İkinci kategoridekiler buldozerlerle toprağın altına gömülecekti. Üçüncü kategoridekiler ise, tek kullanımlık iş tulumu, 50 milimlik kauçuk eldiven ve botlar giyen ve gaz maskesi takan konuya ilgisiz kişiler tarafından, bilmem kaç katrilyon yıllık yarı ömürlerini dolduracakları yeraltı mahzenlerine gömülüp mühürlenecekti.

Menajere göre insanların porno sorunu konusunda paniğe kapılmalarını sağlamamız gerekiyordu.

Hükümetin önlem almasını ve insanların pornoyu güvenli ve temiz bir şekilde atmalarını zorunlu hale getirmesini sağlayacaktık. Bizim sayemizde. Aynen kullanılmış benzin ve asbestte olduğu gibi, insanlar bunlardan kurtulmak istiyorsa, bedelini ödeyeceklerdi.

İnsanlara sokaklara atılmış pornoların çocukların ahlâkını bozduğunu ve seks suçu işlemelerine sebebiyet verdiğini gösterecektik.

Pornolara ton başına ücret kesecektik. Yerel toplama acenteleri ücrete kendi kârlarını da ekleyerek müşteriye fatura kesecekti. Para kazanacaktık. Yerel toplama acenteleri para kazanacaktı. Oral Joe yeni porno satın alabilecekti. Porno endüstrisi zengin olacaktı.

Tamam, demişti menajer. Daha zengin olacak.

Menajere göre bu işten herkes kârlı çıkacaktı.

Ama öyle olmadı.

Menajer, tüm pornografik malzemeler için depozito ödenmesini zorunlu kılan federal kanun taslağını hazırlamakla meşguldü. Alınan depozitolar, hükümet tarafından ortalıkta bulunan porno malzemelerinin gömülmesi için gerekli kanallara aktarılacaktı. Bu özel porno vergisinden gelen paranın bir kısmı, yasadışı atık alanlarının temizlenmesinde kullanılacak bir porno süper fonuna yatırılacaktı. Çok fazla olmamakla birlikte verginin küçük bir bölümü de seks bağımlılarını rehabilite etmekte kullanılacaktı.

Ben Porno Çöplüğü'nden bihaberken, uydurma bir çevresel kirlenme bildirisi hazırlanmıştı bile.

Sızıntı testleri sahteydi.

Halkla ilişkiler uzmanı, gece gündüz demeden kilise gruplarına faks çekerek nabız yokluyordu. Lobiciler alttan alta baskı yapıyorlardı.

Creedish kilisesinin sekiz bin dönümlük arazisi, kimsenin almak istemediği hayaletlerle doluydu. Ve ortalıkta, kimsenin istemediği milyonlarca şalısi porno yığını vardı. Bu durum ben hariç herkese mantıklı geliyordu.

Bu benim verdiğim bir karar değildi. Bazı alternatif çözümler aradım. *Fazladan Saklama Yeri Yaratma Duası*'nı okudum. 4.000 miligramlık çikolatalı Gamacease numunesi yuttum. Bunun problemi çözebileceğini düşündüm. *Birikmiş Gazete Kâğıtlarını Dönüştürme Duası*'nı okudum ama bu aynı şey değildi. *Sürüncemede Bırakma Duası*'nı okudum ama menajerin işin peşini bırakacağı yoktu.

Bir sabah gazetede, hassas malzemelerin gömülmesiyle ilgili yasa tasarısının önce meclisten, sonra da senatodan geçtiğini ve başkanın tasarımı kanunlaştırdığını okudum.

Menajer bana bir şeyler imzalatmaya devam ediyordu.

Burayı paraflla. Burayı ve burayı da.

Okumadan Önemli Evrak İmzalama Duası'nı okuyordum.

Fertility'ye göre, abim Adam'ın saklandığı yerden çıkmasına Porno Çöplüğü sebep olmuştu.

Projeye tek katkı birtakım evraklar imzalamak olmuştu.

O günden sonra Amerika'daki herkes, satın aldığı porno dergilere ödemek zorunda kaldığı iki dolarlık depozitonun benim suçum olduğunu düşünmeye başladı.

Ondan sonra da Adam Branson saklandığı yerden çıktı ve benim izimi sürmesi için Fertility'nin bikkın kafasına bir silah dayadı.

Sanki Fertility bunların olacağını bilmiyormuş gibi.

Fertility her şeyi biliyordu.

Fertility, abimin kendisini öldürme tehdidini “iyi niyetli bir girişim” diye tanımlamak gerektiğini söylemişti.

Daha sonra aynı silahı bu uçağın pilotunun kafasına dayama sırası bana geldiğinde, bu tür şeylerin ne kadar da hızlı geliştiğinin farkına vardım.

Yine de, insanların nefret ettiği kişi benim.

Ben, yani Tender Branson Hassas Maddeler Ulusal Atık Alanı'nın sahibi.

Fertility, benim cilalanmış, şişmiş, bronzlaşmış ve tıraşlanmış halimi son gördüğünde, tanınmayacak derecede ilerleme kaydettiğimi söylemişti. “Yeni bir felakete ihtiyacın var mı?” diye sormuştu.

“Öyleyse aynaya bak.”

Adam spor olsun diye beni avlamaya çıkmıştı. Fertility “aziz” olarak tanımlanması gereken kişinin Adam olduğunu söylemişti.

Uçak çakılmadan veya kara kutunun bandı bitmeden önce, düzeltmek istediğim birkaç yanlış daha var. Bunlar:

Zihin Huzuru televizyon programı.

Tender Branson Araba Maskotu.

Kitabı Mukaddes Bilgi Yarışması.

Menajer bir sürü işi sıraya dizmenin faydalı olduğunu, böylelikle biri tutmasa bile insanın umudunu kaybetmediğini söylemişti.

Böylece şu işler de sıraya konmuş oldu:

Kitabı Mukaddes Diyeti.

Kitabı Mukaddes'teki Para Kazanma Sırları adlı kitap.

Kitabı Mukaddes'teki Seks Sırları adlı kitap.

Banyo ve Mutfakları Yenilemek için Kutsal Kitap.

Tender Branson oda spreyi vardı.

Yaratılış Kampanyası vardı.

Gündelik Dualar Kitabı'nın ikinci cildi vardı ama yeni dualar biraz cadı büyüğü gibiydi.

Mesela *Birini Kendinize Âşık Etme Duası*.

Veya *Düşmanınızın Gözünü Kör Etme Duası*.

Bütün bu işler insanlara Tender Branson Şirketler Grubu tarafından sunuluyordu. Ama hiçbiri benim fikrim değildi.

Benimle en ilgisi olmayan da Yaratılış Kampanyası'ydı. Yaratılış Kampanyası'yla sonuna kadar savaştım. Bakir olup olmadığımı soran insanlar vardı. Aklı başında insanlar, bu yaşa kadar hâlâ cinsel ilişkiye girmemiş olmamın beni hafiften çıldırtıp çıldırtmadığını soruyorlardı.

İnsanlar seksle ne gibi bir problemim olduğunu soruyorlardı.

Derdim neydi benim?

Tabi menajerim bu soruna hızlı bir çözüm üretmekte gecikmedi: Yaratılış Kampanyası. Hayatımdaki her şey, başlangıçtaki sorunun ne olduğu unutuluncaya kadar birbiri ardına eklenen çözümlerden oluşmaya başlamıştı. Bu seferki sorun ise Amerika'da orta yaşlı ve bakir olup da sorunsuz olmanın imkânsız oluşuydu. İnsanlar kendilerinde olmayan bir erdemın başka birinde var olabileceğine akıl erdiremiyorlardı. Birinin zayıf olduğunu hayal etmek, onun güçlü olduğuna inanmaktan çok daha kolaydı. İnsanlar otuzbir bağmlısı olduğunuzu düşünüyorlardı. Yalancı olduğunuzu düşünüyorlardı. Onlara söylediklerinizin tam tersine inanmaya hazırđılar.

Benlik kontrolünüzü yitirmiş olmalıydınız.

Çocukken iğdiş edilmiş olmalıydınız.

Yaratılış Kampanyası son derece şüpheli bir basın olayı oldu.

Menajerin bulduğu hızlı çözüm beni evlendirmektir.

Bunu bana bir gün limuzinde giderken söylemişti.

Spor hocam da yanımızdaydı ve damarların iç yüzeyine takılmadığı için küçük insülin iğnelerinin en iyisi olduğunu söylüyordu. Halkla ilişkiler uzmanı da arabadaydı ve menajerle ikisi camdan dışarı bakarlarırken, spor hocam da iğnenin ucunu kibrit kutusu üstünde incelttikten sonra bana 50 miligramlık Laurabolin iğnesi yaptı.

İnsülin iğneleri de acı veriyordu.

Menajer, seks yapmayı ne kadar şiddetle arzu edersen et, unuta-

bilirsin, diyor. Menajerin bünyesi ergenlik döneminde süte karşı bir alerji geliştirmiş. Sütü çok seviyormuş ama içemiyormuş. Yıllar sonra laktozsuz süt üretilmiş, ama artık sütün tadından nefret ediyormuş.

Karaciğerindeki bir problem yüzünden alkolü bırakması gerektiğinde delireceğini sanmış. Ama artık bir bardak içki içmek aklına bile gelmiyormuş.

Yüzümün kırıışmasını engellemek için ekip dermatolojisti ağzımın ve gözlerimin etrafındaki hemen hemen bütün kaslara Botoks enjekte etti. Böylece önümüzdeki altı ay boyunca bu kaslar felç olacak.

İlaç etkileşimlerinin periferik parestezi yan etkileri yüzünden ayaklarımı ve ellerimi zorlukla hissedebiliyorum. Botoks enjeksiyonları yüzünden yüzümü hareket ettiremiyorum. Sadece sınırlı hareketlerle konuşup gülebiliyorum.

Tanrı bilir hangi şehirdeki stadyuma gitmek için havaalanına doğru limuzinin içinde ilerliyoruz. Menajere göre Seattle, Kingdome stadyumunun etrafındaki bir kara parçası. Detroit, Silverdome stadyumunun etrafında insanların yaşadığı bir bölge. Asla Houston'a gitmiyoruz, Astrodome stadyumuna gidiyoruz. Superdome stadyumuna. The Mile High stadyumuna. RFK stadyumuna. Jack Murphy stadyumuna. Jacobs Field. Shea stadyumu. Wrigley stadyumu. Bütün bu stadyumlar bir şehirde yer alıyor ama şehirlerin bir önemi yok.

Faaliyet koordinatörü de bizimle birlikte ve benimle evlenmek isteyen kadın adayların bir listesini tutuşturuyor elime. Menajer ezberlemem gereken soruları veriyor. Sayfanın en üstündeki ilk soru şöyle:

“Eski Ahit’te Tanrı hangi kadını çeşniye çevirmiştir?”

Faaliyet koordinatörü Süper Kupa maçının devre arasında, orta sahada büyük ve romantik bir düğün planlıyor. Düğünün renkleri Süper Kupa’yı alacak olan takımın renklerine göre belirlenecek. Din, teklif savaşına göre belirlenecek. Creedish kilisesi tepetaklak olduğu için, beni Katolik, Protestan veya Musevi yapmak için gizli kapaklı yürütülen bir savaş bu.

Listedeki ikinci soru:

“Eski Ahit’te köpekler tarafından yenen kadın kimdir?”

Menajerin aklındaki ikinci seçenek ise aracıları ortadan kaldırıp kendi büyük dinimizi yaratmak. Kendi marka bilinirliğimizi oluşturmak. Doğrudan doğruya müşteriye satmak.

Listedeki üçüncü soru:

“Adem’le Havva yasak elmayı cennet bahçesindeki sonsuz mutluluk çok sıkıcı olmaya başladığı için yemiş olabilirler mi?”

Limuzinde altı yedi kişiyiz ve karşılıklı oturduğumuz için dizlerimiz birbirine değiyor.

Halkla ilişkiler uzmanı düğünün ayarlandığını söylüyor. Komite zaten hiçbir mezhebe ait olmayan iyi bir kızı bana eş olarak seçmiş bile ve soruları da laf olsun diye soracaktım. Komite limuzinde bizimle birlikte. Birileri içki hazırlayıp birbirine veriyor. Gelin, faaliyet koordinatörüne asistan olarak işe alınan kız olacak. O da bizimle birlikte limuzinde tam karşımda oturuyor ve bana doğru eğiliyor.

Selam, diyor. Birlikte çok mutlu olacağımıza eminim.

Menajer, düğün için büyük bir mucizeye ihtiyacımız var, diyor.

Halkla ilişkiler uzmanı, en büyüğüne ihtiyacımız var, diyor.

Menajer, kariyerinin en büyük mucizesini göstermelisin, diyor.

Fertility bana kızgın, abim ortalıklarda dolanıyor, kanımda La-urabolin var, Yaratılış Projesi var, benimle evlenmek ve beni mutlu etmek için karşımda oturan hiç tanımadığım biri var ve intihar etme baskısını da bunların üstüne eklerseniz, ne yapacağımı bilemiyorum.

Medya koordinatörünün sekreteri votkamız bitti, diyor. O da limuzinin içinde. Şarabımız da bitmiş. Ama bir sürü toniğimiz varmış.

Herkes bana bakıyor.

Ne yaparsam yapayım, onlar yine de daha fazlasını, daha iyisini, hızlısını, farklısını, yenisini ve büyüğünü istiyorlar. Fertility haklıymış.

Şimdi de menajer kalkmış bana hayatımın en büyük mucizesini gerçekleştirmemi söylüyor. “Bu konuda son noktayı koyman gerekiyor,” diyor.

Amin, diyorum. Şaka yapmıyorum.

İnsanlar, ekmek kızartma makinesini çalıştırabilir misin, diye soruyorlar.

Çim biçme makinesinin ne işe yaradığını biliyor muyum?

Saç kremi ne işe yarar biliyor muyum?

İnsanlar benim sıradan bir dünyalı gibi davranmamı istemiyorlar. Cennet bahçesinin elma muhabbetinden önceki saflığına sahip olmamı istiyorlar. Bebek İsa'nın saflığına. İnsanlar televizyonun nasıl çalıştığını bilip bilmediğimi soruyorlar.

Hayır bilmiyorum ama çoğu insan bilmez zaten.

Gerçek şu ki ben zaten bir zekâ küpü değildim ve gün geçtikçe de geriliyorum. Aptal değilim ama olma yolunda ilerliyorum. Koca bir adam olarak dış dünyada yaşayıp da bir şeyleri öğrenmemek

miimkün değil. Tabii ki konserve aacağının nasıl çalıştığını biliyorum.

Ünlü bir ruhani lider olmanın en zor yanı insanların düşük beklentilerini karşılamaya çalışmak.

İnsanlar saç kurutma makinesinin ne işe yaradığını biliyor musun, diye soruyorlar.

Menajere göre zirvede kalabilmenin yolu tehdit edici olmaktan geçiyor. Hiçbir Şey olmaktan. İnsanların doldurabileceği bir boşluk olmaktan. Ayna olmaktan. Ben lotoyu tutturan adamın dini versiyonuyum. Amerika zengin ve ünlü insanlarla dolu ama benim aız bulunur türden bir kombinasyon sergilemem gerekiyor: Meşhur ama aptal, ünlü ama mütevazı, saf ama zengin. Mütevazı hayatının içinde yuvarlanıp giderken, Jean D'Arc'vari bir gündelik hayatı sürdürür, Meryem Ana saflığıyla bulaşıklarınızı yıkayıp dururken, günün birinde sıranız geliveriyor.

İnsanlar masaj tedavisinin ne işe yaradığını bilip bilmediğimi soruyorlar.

İnsanlar evliyalığın insanın başına birdenbire geliverdiğini sanıyorlar. Sanki çok kolaymış gibi. Sanki keşfedildiğinizde Schwab's mağazasında alışan Lana Turner olabilirmişsiniz gibi. On birinci yüzyılda yaşıyor olsaydık belki o kadar pasif olabilirdik. Ama artık Noel için özel televizyon programını yapmadan evvel ağzımızın etrafındaki kırışıklıkları yok eden lazer teknolojisi var. Deriyi yenileyen kimyasallar var. Cilt kazıma operasyonları var. Jean D'Arc'ın işi kolaydı.

Bugünlerde insanlar ek hesabı diye bir Şey bilip bilmediğimi soruyorlar.

Sürekli neden evli olmadığımı soruyorlar. İffetsiz düşüncelerim var mı? Tanrı'ya inanıyor muyum? Kendime dokunuyor muyum?

Kâğıt parçalama makinesinin ne işe yaradığını biliyör muyum?

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Őüphelerim var. Söylemeyeceğim. Ayrıca kâğıt parçalama makineleriyle ilgili malumat vermesi için bir menajerim var.

Hikâyenin bu bölümünde, postadan *Ruh Hastalıkları Teşhis ve İstatistik Elkitabı*'nın bir nüshası çıkıyor. Gelen posta ekibindeki bir memur kitabı alıp medya direktör asistanına veriyor, o da alt seviyeden bir halkla ilişkiler memuruna teslim ediyor. Oradan günlük

program sorumlusunun eline veriliyor ve o da kitabı otel odamdaki kahvaltı tepsisinin üstüne koyuyor. Sabahları aldığım 430 gramlık karmaşık karbonhidratın ve 600 gramlık yumurta albümin proteini- nin yanında, rahmetli danışmanın kayıp RHTİ kitabı duruyor.

Bir seferde on çuval mektup geliyor. Kendi posta kodum bile var.

Mektuplarda bana yardım et, beni iyileştir, beni koru, beni bes- le yazıyor.

Mesih. Kurtarıcı. Lider, diyorlar bana.

Sapkın. Kâfir. Deccal. Şeytan, diyorlar.

Yatakta oturur vaziyette bir yandan kahvaltımı yaparken, bir yandan da kitabı okuyorum. Paketin üstünde gönderenin adı veya adresi yok ama kitabın içinde danışmanın imzası var. İsmi kişiden, işaretlerin işaret edilenden, sembollerin sembolize edilen şeylerden daha uzun yaşaması garip geliyor. Aynen Columbia Şükran Mozo- lesi'ndeki mezar taşlarının üstündeki isimler gibi, danışmandan ge- riye kalan tek şey ismi.

Kendimizi ölümlerden çok üstün hissediyoruz.

Mesela, Mikelanj madem o kadar akıllıydı, o zaman niye öldü?

Kitabı okurken, şişko ve aptal olabilirim ama hâlâ hayattayım, diyorum kendi kendime.

Danışman ise hâlâ ölü ve hayatı boyunca öğrenip inandığı her şeyin yanlış olduğunun kanıtı daha şimdiden ortaya çıkmış. Kitabın bu basımının arkasına, bir önceki basımda yapılan düzeltmeler ek- lenmiş. Kurallar değişmiş bile.

Neyin kabul edilebilir, normal ve akıllıca olduğunun yeni ta- nımları var.

Ketlenmiş Eril Orgazm'ın adı değişip Eril Orgazm Bozukluğu olmuş.

Psikojenik Bellek Yitimi değişip Disosiyatif Bellek Yitimi ol- muş.

Rüya Anksiyetesi Bozukluğu, Karabasan Bozukluğu olmuş.

Her basımda semptomlar değişiyor. Yeni bir standartla akıllı in- sanlar deli sınıfına girebiliyor. Deli diye adlandırılan insanlar akıl sağlığının numunesi oluyorlar.

Menajer kapıyı çalmadan elinde gazetelerle içeri dalıyor ve be- ni yatakta kitabı okurken yakalıyor. Bak postadan ne çıktı demeye

İlaldan menajer kitabı elimden çekip alıyor ve “Sen, suç delili ne demek biliyor musun?” diye soruyor. Kitabın içine bakıp danışmanın ismini okuyor ve “Sen, birinci dereceden cinayet ne demek biliyor musun?” diye soruyor. Bir eliyle kitabı tutarken, diğeriyle kitabı yumrukluyor. “Elektrikli sandalyeye oturmak nasıl bir duygudur, biliyor musun?”

Pat, vuruyor.

“Cinayetten mahkûm olursan yakın gelecekteki gösterilerde bilet satışlarının ne hale geleceğini biliyor musun?”

Pat, vuruyor.

“Birinci dereceden kanıt diye bir şey duydun mu hiç?”

Neden söz ettiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Koridordaki elektrik süpürgesinin sesini duydukça üstüme tembellik çöküyor. Neredeyse öğlen oldu ve hâlâ yataktan çıkmadım.

“İşte bundan bahsediyorum,” derken kitabı iki eliyle kavrayıp yüzüme doğru uzatıyor. “Polis, bu kitaba cinayet hatırası der,” diyor.

Her Allah’ın günü polislerin danışmanın ölümüyle ilgili olarak benimle konuşmak istediklerini söylüyor. Her Allah’ın günü FBI menajere, danışmanın klorin gazıyla boğulup ölmeden bir hafta önce ortadan kaybolan RHTİ kitabının ve vaka dosyalarının akıbetini soruyormuş. Hükümet olaydan böylece sıyrılmama bozuluyormuş. “Her an hakkında tutuklama emri çıkarılabileceğinin farkında mısın?” diye soruyor menajer.

Birinci dereceden katil zanlısı olmak ne demek biliyor muyumşum?

Kitabın bende olmasının nasıl bir intiba yaratacağımı biliyor muyumşum?

Yatağın içinde oturup yağsız tost ve şekersiz yulaf ezmesi yemeye devam ediyorum. Sonra da kollarımı ileri uzatıp gerinirken “Unut gitsin,” diyorum. Rahatla. Kitap postayla geldi.

Menajer “Sence bu işi çözer mi?” diye soruyor.

Kitabı kendi kendine postalamış olabilirsin, diyor. Kitap bana eski hayatımı hatırlatıyor. Her ne kadar aldığım ilaçlar, koşturup durmak ve bütünlük duygunun tamamen çözülmüş olması işimi çok zorlaştırıyorsa da, sürekli tuvaletleri temizliyor olmaktan iyidir. Ayrıca şimdikiye kadar hiçbir şey çalmamış da değilim. Bir şeyler yürütmenin bir diğer iyi yolu da fiyat etiketini kesmektir. Bu

metod en çok bir sürü departmanı ve tezgâhtarı olan büyük mağazalarda işe yarar. Bir şapka, eldiven veya şemsiye bulun, fiyat etiketini kesin ve aldığınız malı kayıp eşya departmanına bırakın. Mağazadan o malla çıkmanız bile gerekmiyor.

Eğer malın mağazanın stokundan olduğunu fark ederlerse, tekrar satışa sunarlar.

Ama çoğunlukla mal kayıp eşya bölümünde kalır ve otuz gün içinde biri çıkıp da aramazsa, sizin olur.

Kimse kaybetmediği için, malı soran da olmayacaktır.

Hiçbir mağaza kayıp eşya departmanına bir dâhi koymaz.

Menajer “Sen kara para aklamak nedir biliyor musun?” diye soruyor.

“Bu da aynı şey. Danışmanı öldürdükten sonra kitabı kendine postalamış olabilirsin. Deyim yerindeyse kendini aklamış olursun. Mısır işi pamuklu yastıkların üstüne kurulmuş, öğlenlere kadar kahvaltı edip işlediğin cinayetten şeytanca bir zevk duyarken masum görünmek için kitabı kendine postalamış olabilirsin.”

Herhangi bir şeyi aklama fikri beni hasta ediyor, aklıma kurutma makinesinde dönüp duran fermuarlı giysilerin sesi geliyor.

Kaldığım suite, bir cinayet nedeni bulmak için çok uzaklara bakmak gerekmiyor. Danışmanın dosyalarında beni nasıl tedavi ettiği tek tek yazıyordu. Teşhirci ben, pedofil ben, hırsız ben.

Menajer “Sen FBI soruşturmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?” diye soruyor.

“Polislerin aptal olduğunu mu sanıyorsun?” diyor.

“Senin katil olmadığını varsayıyorum. O zaman kitabı kim yolladı sana? Sana böyle bir oyunu kim oynamış olabilir?” diye soruyor.

Belki biliyorumdur. Evet, muhtemelen kim olduğunu biliyorum.

Menajer bunu Katolik, Baptist, Taocu, Musevi veya Anglikan gibi düşman bir mezhepten birinin kıskançlık sebebiyle yapmış olabileceğini düşünüyor.

Abim yaptı, diyorum. Hâlâ hayatta olması muhtemel olan bir abim var ve Adam Branson’ın toplu intihardan kurtulanları intihar süsü vererek öldürdüğünü düşünmek çok da zor değil. Danışman benim yapmam gereken işi yapıyordu. Beni öldürmek için hazırla-

nan tuzağa onun düştüğünü tahmin etmek zor değil. Kapağını açar açmaz yere serilmem için lavabonun altına bırakılmış amonyak ve çamaşır suyu dolu bir şişe.

Kitap menajerin elinden kayıyor ve sayfaları açık olarak yere düşüyor. Menajer diğer elini kafasına götürüp saçlarını kavırıyor. “Aman Tanrım,” diyor. “Sakin bana hâlâ hayatta olan bir abin olduğunu söyleme.”

Belki, diyorum. Muhtemelen öyle, evet. Bir keresinde onu bir otobüste görmüştüm. Danışman ölmeden iki hafta önceydi.

Menajer gözlerini, tosttan dökülen kırıntıların arasında oturan bana dikiyor ve “Hayır,” diyor. “Sen hiç kimseyi görmedin.”

Adı Adam Branson, diyorum.

Menajer kafasını sallıyor ve “Hayır, değil,” diyor.

Adam evimi aradı ve beni öldürmekle tehdit etti, diyorum.

Menajer “Seni kimse tehdit filan etmedi,” diyor.

Evet etti. Adam Branson bütün ülkeyi dolaşp hepimizi cennete götürmek veya dünyaya Creedish’lerin birbirine bağlılığını göstermek veya emek misyonerleri hareketinin köküne kibrit suyu döken kişiden intikam almak için hayatta kalan müritleri öldürmeye başladı.

Menajer “Sen kamuoyu tepkisi lafının ne demek olduğunu biliyor musun?” diye soruyor.

“Halk efsanevi Creedish Ölüm Mezhebi’nin hayatta kalan son müridinin sen olmadığını öğrenirse, kariyerin ne hale gelir biliyor musun?”

Menajer sormaya devam ediyor: “Ya abin yakalanırsa ve mezheple ilgili gerçekleri anlatırsa? Yazarların senin çocukluğunla ilgili dünyaya anlattığı her şeyi berbat eder. “

“Peki ya sonra ne olur?”

Bilmiyorum.

“Sonra sen bir hiç olursun,” diyor.

“Sen de diğer ünlü yalancılardan biri olursun.”

“Bütün dünya senden nefret eder.”

Menajer “Sen kamuoyu aldatma amaçlı eylemlerin ne gibi hapis cezası hükümleri olduğunu biliyor musun? Yanıltıcı bilgi vermenin? Yalan reklam yapmanın? Yazılı iftiranın cezasını biliyor musun?” diye bağırıyor.

Sonra da kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşıp “Hapishaneyle kıyaslandığında, Sodom ve Gomora şehirlerinin, Minneapolis ve St. Paul gibi kalacağını söyleyememe gerek var mı?” diyor.

“Sana neyi bildiğini söyleyeyim,” diyor. Yerden RHTİ kitabını alıp günlük gazetenin içine sarıyor. “Senin bir abin yok. RHTİ kitabını hiç görmedin. Abini hiç görmedin. Danışmanın ölmüş olmasına çok üzülüyorsun. Ölen aileni çok özölüyorsun. Danışmanı canı gönülden sevmiştin. Sana verdiği destek ve yardımlar için ona sonsuza dek minnettar kalacaksın ve ölen ailenin cehennemde yanmaması için her saniye dua ediyorsun. Danışmanın gerçek katillerini arayacak yerde, durmadan sana saldıran tembel polisleri kınıyorsun. Bu üzücü ve trajik ölüm olayının bir an önce sonuçlanmasını istiyorsun. Ve hayatına devam etmek istiyorsun.”

“Sevgili menajerinin sana verdiği desteğe güveniyorsun. Ve son derece minnettarsın.”

“Hizmetçi gelip odayı temizlemeden önce, RHTİ kitabını kâğıt parçalama makinesine tıkacağım,” diyor.

“Şimdi o koca kışını yataktan kaldır ve sana az önce söylediklerimi unutma, seni tembel bok torbası. Çünkü er ya da geç bunları polise söylüyor olacaksın.”

Oturduğum tuvalete bitişik olan iki kabinden de mırıltılar ve nefes sesleri geliyor. Seslerin seks iniltisi mi yoksa bağırsak sesi mi olduğunu ayırt edemiyorum. Oturduğum kabinin iki cephesinde de delikler var ama bakamıyorum.

Fertility şu anda burada mı bilemiyorum.

Eğer buradaysa ve yanımdaki kabinde oturuyorsa herkes çıktuktan sonra bana büyük bir mucize söylemesi için ona yalvaracağım.

Sağımdaki duvarda “Kalbim kırık oturdum, sıçacaktım osurdum” yazıyor.

Onun yanında “Hayat hikâyem” yazıyor.

Sol duvardaki deliğin yanında ise “Sıkı asıl” yazıyor.

Onun yanında “Götümü ye”, onun da yanında “Memnuniyetle”

yazıyor.

Burası New Orleans'daki Superdome stadına en yakın olan halıalanında bir tuvalet. Yarın Superdome stadında Süper Kupa maçı var ve maçın devre arasında ben evleniyor olacağım.

Zaman azalıyor.

Bütün ekip ve yeni gelin dışarıdaki koridorda iki saattir beni bekliyorlar ve o kadar uzun süre oturdum ki neredeyse bağırsaklarım kıçımından fırlayacak. Pantolonumun dizleri kırış kırış oldu. Klozet kâğıdı, sifondan sızan suyu çekip çıplak kıçımı ıslatıyor. Aldığım her nefeste insanların bıraktığı ağır kokuyu soluyorum.

Art arda sifonlar çekiliyor ama son kişi çıkar çıkmaz bir yenisi giriyor içeri.

Duvarda "Hayatın da porno filmlerin de sonu bellidir, tek fark hayat orgazmı başlar" yazıyor.

Onun yanında "Sona yaklaştıkça daha da heyecanlı oluyor" yazıyor.

Onun yanında, "Aman ne tantrik" yazıyor.

Onun yanında "Burası bok kokuyor" yazıyor.

Son bir sifon çekiliyor. Son adam ellerini yıkıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Solumdaki deliğe "Fertility orada mısınız?" diye fısıldıyorum.

Sağımdaki deliğe "Fertility sen misin?" diyorum.

Tek korkum başka bir herifin daha gazetesini okumak ve altı öğünlük mükellef yemekle dolu bağırsaklarını boşaltmak için içeri girmesi.

Sonra sağımdaki delikten bir ses "Televizyonda bana fahişe dediğin için senden nefret ediyorum," diyor.

Özür dilerim, diye fısıldıyorum. Sadece bana verdikleri metni okuyordum.

"Bunu biliyorum."

Ben de bildiğimi biliyorum.

Deliğin gerisindeki kırmızı dudaklar "Bana ihanet edeceğini bile bile aradım. Bunun özgür iradeyle filan bir ilgisi yok. İsa ve Yahuda misali. Sen öyle ya da böyle benim piyonumsun," diyor.

Teşekkürler, diyorum.

Ayak sesleri duyuluyor. Biri gelip solumdaki tuvalete giriyor.

Sağımdaki deliğe "Şimdi konuşamayız. Biri girdi içeri," diye fı-

sıldırım.

“Sorun değil,” diyor kırmızı dudaklar. “Gelen, abin.”

Abim mi?

Dudaklar “Evet abin, Adam Branson,” diyor.

Ve solumdaki delikte bir silah namlusu görünüyor.

Ve bir erkek sesi “Merhaba küçük kardeş,” diyor.

Delikteki namlunun ucu kör gibi ayağımı, göğsümü, kafamı, tuvaletin kapısını, sifonu hedef alıyor.

Namlunun girdiği deliğin hemen yanında “Bunu ağzına al” yazıyor.

“Korkma,” diyor Fertility. “Seni öldürmeyecek. O kadarını biliyorum.”

“Seni göremiyorum ama altı kurşunum var ve mutlaka biri sana isabet edecek,” diyor Adam.

Kırmızı dudaklar “Sen kimseyi öldürmeyeceksin,” diyor siyah namluya. Ve çıplak beyaz bacaklarımın üzerinden karşılıklı konuşmaya başlıyorlar. “Dün gece benim evime geldi ve bütün gece o silahı kafama dayadı ama saçımı bozmaktan başka bir şey yapmadı.”

“Kapa çeneni,” diyor silah.

Dudaklar “O silahın içinde kurşun bile yok,” diyor.

Silah “Kapa çeneni!” diyor.

Dudaklar “Dün gece seninle ilgili bir rüya daha gördüm. Sana çocukken neler yaptıklarını biliyorum. Hepsinin korkunç olduğunu biliyorum. Neden seks yapmaktan korktuğunu anlıyorum,” diyor.

Bana hiçbir şey yapmadılar, diye fısıldıyorum.

Silah “Olanları durdurmaya çalıştım ama kilise büyüklerinin siz çocuklara yaptıkları şeylerin fikri bile içimi bulandırıyor,” diyor.

O kadar da kötü değildi, diye fısıldıyorum.

“Rüyamda ağlıyordun. İlk seferinde küçücük bir çocuktu ve neler olacağı konusunda hiçbir fikrin yoktu,” diyor dudaklar.

Bunların hepsini geride bıraktım ben, diye fısıldıyorum. Ben şanlı ve şöhretli bir dini liderim.

Silah “Hiçbir şeyi geride bırakmadın,” diyor.

Evet, bıraktım.

“O zaman neden hâlâ bakırsın?” diye soruyor dudaklar.

Yarın evleniyorum.

“Ama onunla yatmayacaksın,” diyor dudaklar.

O çok çekici ve güzel bir kız, diyorum.

Dudaklar “Ama yine de onunla yatmayacaksın. Cinsel ilişkiye girmeyeceksin,” diyor.

Silah dudaklara “Dış dünyaya gidince seks yapmak istemesinler diye kilisenin bütün küçük kız ve oğlan çocuklarına yaptığı buydu işte,” diyor.

Dudaklar silaha “Bence yaptıkları tamamen sadistçeydi,” diyor.

Hazır düğünden bahsetmişken, elindeki en büyük mucizeyi bana söyler misin, diyorum.

“Bundan fazlasına ihtiyacın olacak,” diyor dudaklar. “Yarın sabah sen evlenirken, menajerin ölecek. İyi bir mucizenin yanında, iyi bir avukata da ihtiyacın olacak.”

Menajerimin ölmesi fikri pek de fena değil.

Dudaklar “Polis senden şüphelenecek,” diyor.

Ama neden?

“Senin şu yeni çıkan Gerçek isimli parfümünden koklayacak ve boğularak ölecek,” diyor dudaklar.

Silah “Çamaşır suyu ve amonyak karışımı,” diyor.

Aynen danışmana olduğu gibi, öyle mi, diye soruyorum.

“İşte bu yüzden polis senden şüphelenecek,” diyor dudaklar.

Ama danışmanı abim öldürdü, diyorum.

“Doğru hüküm,” diyor silah. “RHTİ kitabını ve senin vaka dosyalarını da ben çaldım.”

“Menajeri öldürme planlarını yapan da kendisi,” diyor dudaklar.

Silah dudaklara “Ona en eğlenceli kısmını da anlat,” diyor.

“Her gün rüyalarımda intiharı cinayet gibi görünen tüm Creedish müritlerinin ölümünden polis seni sorumlu tuttuğunu görüyorum,” diyor dudaklar.

Yani, Adam’ın öldürdüğü tüm Creedish’ler.

“Evet işte onlar,” diyor silah.

“Polis bütün cinayetleri belki de ünlü olmak için işlediğini düşünüyor. Şişko ve çirkin bir hizmetçiyken, bir gecede ünlü bir ruhani lider oldun. Yarın da ülkenin en başarılı seri cinayet faili olmakla suçlanacaksın,” diyor dudaklar.

“Başarılı kelimesi burada pek iyi durmadı,” diyor silah.

O kadar da şişko değildim, diyorum.

“Kaç kiloydun?” diye soruyor silah. “Ama dürüst ol.”

Duvarda “Bugün geri kalan ömrünüzün en berbat günü” yazıyor.

“Eskiden de şişkoydun. Hâlâ şişkosun,” diyor dudaklar.

Öyleyse neden şimdi öldürmüyorsun beni, diye soruyorum. Neden silahına birkaç kurşun koyup, beni vurmuyorsun?

“Kurşunum var,” diyor silah ve önce yüzümü, sonra dizlerimi, ayaklarımı ve son olarak da Fertility’nin dudaklarını nişan alıyor.

Dudaklar “Hayır, o silahta kurşun yok,” diyor.

“Evet, var,” diyor silah.

“Öyleyse ispat et,” diyor dudaklar. “Vur onu. Hadi durma. Vur onu. Vur.”

Hayır vurma beni, diyorum.

“Şimdi canım istemiyor,” diyor silah.

Dudaklar “Yalancı,” diyor.

“Pekâlâ, çok uzun zaman önce onu vurmak istemiş olabilirim,” diyor silah. “Ama artık ne kadar ünlü olursa o kadar iyi diyorum. Bu yüzden danışmanı öldürdüm ve ruh sağlığı kayıtlarını yok ettim. İşte bu yüzden menajere küçük bir şişe klorin gazı hazırladım,” diyor silah.

Ben danışmana sadece deli numarası yapıyordum, diyorum.

Duvarda “Çabuk işe, daha işeyecekler var,” yazıyor.

“Menajeri kimin öldürdüğünün bir önemi yok,” diyor dudaklar. “Kameranın önünden çekildiğin anda polis seni seri cinayet işlemekten tutuklamak üzere yarı sahaya ayak basmış olacak.”

“Ama endişe etmene gerek yok,” diyor silah. “Seni kurtarmaya geleceğiz.”

Kurtarmaya mı?

“Sadece sana birazdan vereceğim kehaneti söyleyeceksin,” diyor dudaklar. “Ve birkaç dakikalık kargaşadan faydalanıp stadyumdan kaçacaksın.”

Kargaşa mı?

Silah “Biz arabada bekliyor olacağız,” diyor.

Dudaklar “Kırmızı bir araba,” diyor.

Silah “Henüz arabayı çalmadık ki, nereden biliyosun kırmızı olacağını?” diyor.

“Ben her şeyi bilirim,” diyor dudaklar. “Kırmızı bir araba çalacağız. Hem de otomatik olacak çünkü ben vitesli araba kullanamam.”

“Tamam,” diyor silah. “Kırmızı bir araba.”

“Tamam,” diyor dudaklar.

Bundan daha fazla heyecanlı olamam. Hadi söyle Şu kehaneti, diyorum.

Ve Fertility söylüyor. Kariyerimin en büyük mucizesi.

Ve o haklı.

Kargaşa kopacak.

Ortalık cehennem yerine dönecek.

Ertesi sabah saat on birde menajer hâlâ yaşıyordu.

Saat on biri on geçe ve on biri çeyrek geçe de hâlâ hayattaydı.

On bir buçukta ve on ikiye çeyrek kala da canlıydı.

Saat on ikiye on kala faaliyet koordinatörü beni otelden alıp stadyuma götürdü.

Bütün koordinatörler, temsilciler ve yöneticiler etrafımızdayken, menajere parfümü getirdin mi, ne zaman koklamayı düşünüyorsun diye soramıyorum. Bugün hiçbir parfüm koklamaması gerektiğini, çünkü zehirli olduğunu, hayatta olmayan ve benim hiç görmediğim abimin kendisine bir tuzak hazırladığını da söyleyemiyorum. Menajeri her görüşüm, her tuvalete girişi ya da arkamı döndüğüm her saniye onu son görüşüm olabilir.

Menajeri çok sevdiğimden değil. Cenazesinde ne giyeceğimi ve neler söyleyeceğimi hiç zorlanmadan hayal edebiliyorum. Kıkırdıyorum. Sonra da Fertility'yle birlikte mezarının üstünde tango yaptığımızı hayal ediyorum.

Sadece toplu cinayetten hakkımda dava açılmasını istemiyorum, o kadar.

Danışman bu durumu bir yaklaşma/kaçınma örneği olarak açıklardı.

Parfümle ilgili ne söylersem söyleyeyim, menajer ölürse bütün tur ekibinin polise aynısını tekrar edeceğini biliyorum.

Saat dört buçukta stadyumda sahne arkasında oturuyoruz. Etrafta katlanan masalar, yiyecekler, kiralık gardırop, askılarda smokinler ve gelinlikler var. Menajer hâlâ hayatta ve devre arasında açıklayacağım büyük mucizenin ne olduğunu soruyor.

Söylemeyeceğim, diyorum.

“Tamam da, büyük bir şey mi bari?” diye soruyor.

Evet, büyük.

O kadar büyük ki bu stadyumdaki herkes kıcıımı tekmelemek isteyecek.

Menajer tek kaşını kaldırıp bakıyor, sonra da kaşlarını çatıyor.

Söyleyeceğim şey öyle büyük ki, halkın beni linç etmesini önleyebilmek için bu şehirdeki bütün polisler çalışacak. Bunu menajere söylemiyorum. Zaten amacımın da bu olduğunu söylemiyorum. Beni linçten korumak için öyle bir koruma altına alacaklar ki, cinayetten tutuklama şansları olmayacak. Menajere işin bu kısmını anlatmıyorum.

Saat beş ve menajer hâlâ yaşıyor. O sırada bana beyaz bir smokin giydirip boynuma beyaz bir papyon takıyorlar. Sulh hâkimi yanıma gelip her şeyin yolunda olduğunu, sadece nefes alıp vermeye devam etmem gerektiğini söylüyor.

Gelin, yüzük parmağımı kremle ovalayarak yanıma geliyor, üzerinde gelinliği var. “Adım Laura,” diyor.

Bu, geçen gün limuzinde bizimle oturan kız değil.

“O Trisha’ydı,” diyor yeni gelin. Trisha hastalanmış, o yüzden yerine Laura gelmiş. Ama önemli değil. Burada olmasa bile yine de Trisha’yla evleniyor olacağım. Çünkü menajer onunla evlenmemi istiyor.

Laura “Kameralar anlamayacaktır çünkü yüzümde duvağın tülü örtülü olacak,” diyor.

İnsanlar masaların üstündeki yemeklerden atıştırıyorlar. Çiçekçinin adamları, mihrabı ve işlemeli şamdanları sahaya taşımak üzere sahaya açılan çelik kapıların yanında bekliyorlar. Mihrabın kameriyesi ipek çiçeklerle donatılmış. Güller, şakayıklar, beyaz ıtırşahlılar ve şebboylara dik durmaları için saç spreyi sıkılmış. Gelinin elinde taşıyacağı kucak dolusu ipek bukette ipek keklik çiğdemleri ve ipek polyester karışımı dalya ve laleler var ve buketin altından metrelerce uzunluğunda beyaz ipekten hanımelleri sarkıyor.

Yeterince uzaktan bakınca her şey son derece güzel ve gerçek görünüyor.

Sahanın ışıkları çok parlak olduğu için makyöz dudaklarımı kıpkırmızı boyuyor.

Saat altıda Süper Kupa başlıyor. Futbol maçı. Cardinal'lere karşı Colt'lar oynuyor.

İlk çeyreğin bitmesine beş dakika kala Colt'lar altı, Cardinal'ler sıfır ve menajer hâlâ hayatta.

Stadyuma açılan çelik kapıların yanında melek kostümleri giymiş sağdıçlar ve nedimeler sigara içip kırıstırıyorlar.

Colt'lar otuz altı metre çizgisindeyken, faaliyet koordinatörü balayımı nasıl geçireceğimi anlatıyor. On yedi şehirde kitapların, oyunların ve maskotun promosyonunu yapacağım. Kendi büyük dini kurma projesi rafa kaldırılmış değil. Cinsel hayatımla ilgili sinir bozucu sorun da ortadan kalktığına göre dünya turunu da yapacağım işlerin arasına katabiliriz. Planda Avrupa, Japonya, Çin, Avustralya, Singapur, Güney Afrika, Arjantin, Britanya Virgin Adaları ve Yeni Gine'ye iyi niyet turları var, böylece turu tamamlayıp Amerika'ya döndüğümde ilk çocuğumun doğumunu görebileceğim.

“İşi şansa bırakmayalım diye, dokuz aylık turun sonunda karının ilk çocuğunuzu doğurması için menajer belli düzenlemeler yaptı,” diyor koordinatör.

Creedish modeli bir aile olması için uzun vadede karımın altı, belki de yedi çocuk doğurması planlanıyormuş.

Koordinatör, parmağını bile kımıldatmayacaksın, diyor.

Benim açımdan bakılınca, el değmeden oluşan bir gebelik duru-

mu söz konusu olacak.

Makyöz sahne ışıkları çok parlak deyip yanaklarımı kıpkırmızı boyuyor.

İlk çeyreğin sonunda menajer yanıma gelip bana birtakım evraklar imzalatıyor. Bunların kâr bölüşümü evrakları olduğunu söylüyor. Bu anlaşmanın taraflarından olan Tender Branson, ki bundan böyle Kurban olarak anılacaktır, Menajer olarak anılan tarafa, kitap satışları, televizyon programları, sanat eserleri, canlı performanslar ve kozmetik ürünlerinden, yani erkek parfümünden Tender Branson Medya ve Ticaret Şirketi'ne tahakkuk edecek tüm gelirleri, bunları içermek ancak bunlarla kısıtlı olmamak üzere, teslim alma ve dağıtma yetkisini verir.

“Şurayı imzala,” diyor menajer.

Burayı da.

Burayı.

Ve burayı da.

Biri yakama beyaz bir gül iğneliyor. Başka biri yere eğilmiş ayakkabılarımı cilalıyor. Makyöz hâlâ bir şeyler karıştırıyor.

İmajımın telif hakkı artık menajerimde. İsmimin de.

İlk çeyreğin sonuna geldik, takımlar berabere ve menajer hâlâ hayatta.

Gözlerimin parlaması için spor hocam 10cc'lik adrenalin iğnesi yapıyor.

Faaliyet koordinatörlerinin şefi “Tek yapman gereken sahanın ortasına kadar yürümek. Düğün alayı sahanın tam ortasında olacak,” diyor. Gelin de diğer taraftan yürüyecekmiş. Hepimiz tahta kutulardan oluşan bir platformun üstünde duracağız. Altımızdaki bu kutularda binlerce beyaz güvercin saklı. Törenin bütün konuşmaları daha önceden bir stüdyoda kaydedildi, o yüzden izleyiciler sadece bu kaydı duyacaklar. Kehanetime sıra gelene kadar tek bir kelime bile etmeme gerek kalmayacak.

Platforma yerleştirilmiş bir düğmeye ayağımla basacağım ve bütün güvercinler serbest kalacak. Yürü. Konuş. Güvercinler. Her şey sağlama alınmış durumda.

Gardırop amiri istediğimiz silueti elde etmek için korse takmam gerektiğini söylüyor ve hemen orada herkesin içinde soyunmamı istiyor. Melekler, ekip, garsonlar, çiçekçiler. Menajer. Şimdi. Do-

ının ve çoraplarım hariç her şeyi çıkarmamı istiyor. Hem de şu anda. Hemen giymem için gardırop amiri elinde plastik ve telden yapılmış işkence aletiyle bekliyor ve önümüzdeki üç saat içinde bunun işlemek için son şansım olduğunu söylüyor.

“Eğer kilonu koruyabilseydin, o cenderenin içine girmek zorunda kalmazdın,” diyor menajer.

İkinci çeyreğin dördüncü dakikasındayız ve hiç kimse alyansların nerede olduğunu bilmiyor.

Menajer koordinatörü, koordinatör gardırop amirini, amir mal müdürünü, müdür de stadyumun etrafında dönüp duran balonlu reklam karşılığında yüzükleri hediye edecek olan kuyumcuyu suçluyor. Balon dışarıda stadyumun etrafında dönerken kuyumcunun ismi yanıp sönüyor. İçerideyse, menajer kontratı ihlal ettiği için kuyumcuyu dava etmekle tehdit ediyor ve telsizle balona ulaşmaya çalışıyor.

Koordinatör “Yüzüğü takıyormuş gibi yap,” diyor.

“Kameralar sadece omzunuzun üstünden kafalarınızı çekecek. Trisha’ya yüzüğü takıyormuş gibi yap.”

Gelin kendisinin Trisha olmadığını söylüyor.

“Ve unutma,” diyor koordinatör. “Sadece ağzını oynat, söylemen gerekenlerin hepsi önceden kaydedildi.”

İkinci çeyreğin dokuzuncu dakikasındayız, menajer hâlâ yaşıyor ve telefonda birilerine bağıyor.

“Ateş edin,” diye bağıyor. “Fişini çekin. Bana bir silah bulun, ben yaparım. O lanet olası balonu indirin aşağıya.”

“Olmaz,” diyor koordinatör. Düğün alayı stadyuma çıktığı anda balondaki ekip otoparkın üstüne yedi bin kiloluk pirinç boşaltacak.

“Lütfen benimle gel,” diyor koordinatör. “Yerimizi alma vakti geldi.”

Colt’lar ve Cardinal’ler lokomotif gibi sahadan çıkıyorlar ve skor yirmiye on yedi.

Fanatikler daha fazla futbol görmek için tezahürat yapıyorlar.

Melekler ve ekiptekiler ellerinde mihrap, ipek çiçekler ve yanan şamdanlarla koşa koşa çıkıyorlar ve platformun altında binlerce güvercin bekliyor.

Korse o kadar sıkıyor ki, bütün organlarım ağzımdan çıkacakmış gibi hissediyorum.

Saatim ikinci yarının başlama saatine doğru ilerliyor ve menajer hâlâ hayatta. Korse yüzünden ancak yarım yarım nefes alabiliyorum.

Spor hocam yanıma gelip “Bu senin yanaklarına biraz renk getirir,” diyerek burnumun altına bir şişe tutuyor ve olanca gücümle içime çekmemi istiyor.

Kalabalık ayaklarını yere vuruyor, saatimin tik taklarını duyuyorum, skor çok yakın ve şişeyi kokluyorum.

“Şimdi de diğer burun deliğinle,” diyor.

Ve içime çekiyorum.

Ve sonra her şey kayboluyor. Sadece kulaklarımdaki damarlarda dolaşan kanın gürültüsü ve korsenin sıkıyor olmasına karşın inatla atan kalbim dışında hiçbir şey hissetmiyorum.

Hissetme. Görme. Duyma. Korkma.

Koordinatör suni çim sahaya çıkmam için uzaktan el ediyor. Önce saha çizgisini, sonra da sahanın ortasındaki çiçeklerle süslü düğün platformunun üstünde duran bir grup insanı işaret ediyor.

Kulaklarımdaki kan basıncının uğultusu gittikçe azalıyor ve en nihayet çalan müziği duymaya başlıyorum. Koordinatörün yanından geçip, oturduğu yerden çığlıklar atan binlerce seyircinin arasından stadyuma çıkıyorum. Gümbürdeyen müziğin nereden geldiğini kestiremiyorum. Balon stadyumun etrafında turlamaya devam ediyor ve üstünde şu yazı yapıp sönüyor:

Philip Morris Ailesinin Bütün Ürünlerinden Tebrikler.

Gelin, Laura, Trisha, her kimse diğer taraftan geliyor.

Sulh hâkimi ağzını açmadan şunları söylüyor:

TENDER BRANSON, TRISHA CONNERS’İ EŞİN OLARAK KORUYUP KOLLAMAYI VE İKİNİZ DE YAŞADIĞINIZ SÜRECE BİRLİKTE MEYVE VERİP OLABİLDİĞİNCE ÇOĞALMAYI KABUL EDİYOR MUSUN?

Ses yüzlerce hoparlörden yankı yapıyor.

Ağzımı açmadan “EDİYORUM,” diyorum.

Sulh hâkimi ağzını açmadan şunları söylüyor:

TRISHA CONNERS, İKİNİZ DE YAŞADIĞINIZ SÜRECE TENDER BRANSON’İ EŞİN OLARAK KABUL EDİYOR MUSUN?

Laura sadece dudaklarını oynatıyor: “EDİYORUM.”

Televizyon kameraları zum yaparken, yüzükleri takıyormuş gi-

bi yapıyoruz.

Sonra da birbirimizi öpüyormuş gibi yapıyoruz.

Duvağın tülü bozulmuyor. Laura, Trisha olarak kalıyor. Belirli bir mesafeden her şey mükemmel görünüyor.

Sahnenin dışından polislerin sahaya girdiğini görüyorum. Menajer ölmüş olmalı. Parfüm. Klorin gazı.

Polisler dokuz metre çizgisindeler.

Kehanetimi söylemek, mucizemi gerçekleştirmek için sulh hâkiminden bir mikrofon rica ediyorum.

Polisler on sekiz metre çizgisindeler.

Mikrofonu alıyorum ama kapalı.

Polisler yirmi iki metre çizgisindeler.

Deneme, deneme, bir, iki, üç diyorum.

Deneme, bir, iki, üç.

Polisler yirmi yedi metre çizgisindeler, kelepçeleri ellerinde tutuyorlar ve beni yakalamaya hazırlar.

Mikrofon çalışmaya başlıyor ve sesim hoparlörlerden gümbürdüyor.

Polisler otuz altı metre çizgisindeler ve “Konuşmama hakkına sahipsin,” diyorlar.

Eğer konuşmaya karar verirsen, söyleyeceğin her şey hakkında delil olarak kullanılacaktır...

Ve ben konuşmama hakkımdan vazgeçiyorum.

Kehanetimi söylüyorum.

Polisler kırk metre çizgisindeler.

Stadyumu inleyen sesimle şöyle diyorum:

BUGÜN OYNANAN MAÇ YİRMİ YEDİYE YİRMİ DÖRT BİTECEK. COLT’LAR ÜÇ PUANLA SÜPER KUPAYI KAZANACAKLAR.

Ve kıyamet kopuyor.

Bundan daha kötüsü ise, iki numaralı motorun durmuş olması. 2039 sayılı uçakta geriye sadece iki motor kaldı.

İşin düzgün olması için önce beyaz bir kâğıt alınır, üstüne kenarı yaldızlı bir kâğıt koyulup katlanır. Katlı kâğıtların arasına bir kupon yerleştirilir. Katlanan kâğıtların yanına üstünde ürün pulları olan bir kâğıt eklenir. Hepsinin üstüne antetli bir kâğıt sarılır. Ve bunların hepsi bir zarfın içine yerleştirilir.

Adresin yazılı olduğu etiket zarfın üstüne yapıştırılır ve üç sent kazanılır.

Bu işi otuz üç kere yaparsanız yaklaşık bir dolar kazanırsınız.

Buraya gelmek Adam Branson'ın fikriydi.

Katlamakta olduğum mektup şöyle başlıyor:

WILSON konutuna gelen suda tehlikeli parazitler olabilir mi?

Adam, şu anda bulunduğumuz yerin güvenli olduğunu söylüyor.

Beyaz kâğıdın üstüne yaldızlı kâğıt, içine kupon, ürün pulları, antelli kâğıt, hepsini bir zarfa koyuyorum ve kaçışa üç sent daha yaklaştım.

CAMERON konutuna gelen suda tehlikeli parazitler olabilir mi?

Adam ve Fertility ile birlikte yemek masasında oturmuş zarf dolduruyoruz. Saat on olunca evin hanımı ön kapıyı kilitliyor ve mutfığa dönmeden önce yanımızda durup kızımızın durumunu soruyor. Doktorlar durumu düzeltebildi mi, yaşayacak mı, diye soruyor.

Saçlarında hâlâ pirinç taneleri olan Fertility cevaplıyor. “Henüz tehlike geçmiş değil.”

Elbette bir kızımız filan yok.

Kızımızın olması Adam’ın fikriydi.

Etrafımızda üç veya dört aileden oluşan karma bir grup var ve çocuklarla büyükler kanser, kemoterapi, cilt yanıkları ve yaralardan söz ediyorlar. Stafilokok ığnelerinden bahsediyorlar. Evin hanımı kızımızın adını soruyor.

Birbirimize bakıyoruz, Fertility elindeki zarfı yalamak için dilini dışarı çıkarıyor. Adam’a bakmak, eski halimin resmine bakmak gibi.

Aynı anda üç farklı isim söylüyoruz.

Fertility “Amanda,” diyor.

Adam “Patty,” diyor.

Ben Laura diyorum. İsimler üst üste biniyor.

Kızımız.

Evin hanımı, yanan beyaz smokinimden geri kalan elbisenin içinde oturan bana bakıyor ve kızınız neden hastanede, diye soruyor.

Aynı anda üç farklı hastalık söylüyoruz.

Fertility “Belkemiğinde problem var,” diyor.

Adam “Çocuk felci,” diyor.

Ben “Tüberküloz,” diyorum.

Evin hanımı beyaz ve sarı kâğıdı üst üste koyup katlayışımızı, kuponu koyuşumuzu, ürün pullarının olduğu kâğıdı, antelli kâğıdı kıvrışımızı izliyor ve sonra da gözleri bileğimde takılı olan kelepçeye takılıyor.

DIXON konutuna gelen suda tehlikeli parazitler olabilir mi?

Bizi buraya Adam getirdi. Sadece bir gece kalacağız dedi. Burası güvenliymiş. Seri cinayetten arandığım için Adam sabaha kuzeye doğru gidip Kanada'ya kaçmak için hangi yolu izleyeceğimizi biliyor ama bu gece burada saklanmamız gerekiyor. Yemeğe ihtiyacımız var. Biraz paraya ihtiyacımız var. O yüzden Adam bizi buraya getirdi.

Buraya stadyumda insanların polis hattını yarmaya çalışmasından sonra geldik. Hileli evlilik olayından sonra. Menajer ölmüştü ve polisler beni cinayetten tutuklayabilmek için linç edilmekten korumaya çalışıyorlardı. Colt'ların maçı kazanacağını söylediğim anda Superdome stadındaki herkes sahaya inmişti bile. Polislerin ellerindeki kelepçelerin bir halkası koluma geçmişti bile ama sahanın yanından akın eden sarhoşlara karşı, polisin yapabileceği bir şey yoktu.

Bando milli marşı çalıyordu.

İnsanlar her yönden sahaya akın ediyorlardı. Yumruklarını kaldırmış bize doğru koşuyorlardı. Formalı Arizona Cardinal futbolcuları sahadaydı. Indianapolis Colt takımının oyun dışındaki futbolcuları yerlerinde durup birbirlerinin kışklarını tokatlayıp, olayı kutluyorlardı.

Polis düğün platformunun kenarına vardığı sırada ayağımla düğmeye bastım ve özgür kalan beş bin güvercin etrafıma bir duvar ördü.

Güvercinler polisleri, futbol fanatikleri orta sahaya ulaşına dek benden uzak tuttu.

Polis güruhla çatışırken ben de gelinin buketini kaptım.

Burada oturmuş zarf doldururken insanlara nasıl kaçtığımı anlatmak istiyorum. Gözyaşı bombalarının havada nasıl jet hızıyla uçtuğunu anlatmak istiyorum. Stadyumdaki güruhtan çıkan uğultunun kubbenin altında nasıl yankılandığını anlatmak istiyorum. Gözünden yaşlar süzülen gelinin elindeki kucak dolusu polyester ipek karışımı buketi nasıl kaptığımı. Saç spreyi sıkılmış olan buketi yanan bir muma tutuşumu ve herhangi bir saldırganı geri püskürtmek için elimdeki meşaleyi nasıl kullandığımı anlatmak istiyorum.

Keklik çiçeklerinden oluşan meşaleyi ve hanımeli tellerinden oluşan kırbacı önümde tutarak platformdan atlayıp kalabalığı yarak sahada ilerlemeye başladım. Orta saha. Otuz altı metre çizgisi.

Yirmi yedi. Beyaz smokinimle sahada sebatla ilerledim ve oyunu götürdüm, atağa kalktım ve döndüm. On sekiz metre çizgisi. Beni durdurmasınlar diye yanan çiçekleri kırbaç gibi iki yana sallayıp durdum. Dokuz metre çizgisi.

On bin kişilik takım beni durdurmak için sahadaydı.

Kimileri sarhoştı, kimileri profesyoneldi ama hiçbirinin damarlarında benim aldığım kaliteli kimyasallardan yoktu.

Eller beyaz telleri yakalamaya çalışıyordu.

Adamlar bacaklarıma dalıyorlardı.

Hayatımı kurtaran aldığım stereoidler oldu.

Sonra, gol oldu.

Kale direklerinin altından geçtim ve beni sahadan çıkaracak olan çelik kapılara doğru koşmaya devam ettim.

Elimdeki meşalenin ateşi iyice azalıp ipekten narin zambaklar gibi görünmeye başlayınca omzumdan geriye salladım. Çelik kapılardan içeri dalıp, kapıların sürgüsünü çektim.

Süper kupa fanatikleri dışarıdan kilitli çelik kapıları yumruklar-ken, ben de yiyecekler ve makyözle birlikte birkaç dakikalığına güvendediydim. Menajerin cesedi büfenin yanında, beyaz bir masa örtüsünün altında uzanıyordu. Büfede sadece hindili sandviçler, su şişeleri ve taze meyve vardı. Makarna salatası. Düğün pastası.

Makyöz sandviç yiyordu. Menajerin cansız bedenine baktı, kafasını iki yana salladı ve “İyi iş çıkardın,” dedi. “Ondan ben de nefret ederdim,” diye ekledi.

Bileğine menajerin altın Rolex’ini geçirmişti.

“Sandviç ister misin?” diye sordu.

Sadece hindili mi var, yoksa başka çeşitlerden de kaldı mı, diye sordum.

Bir şişe maden suyu uzattı ve smokinimin arkasının yanmakta olduğunu söyledi.

Dışarı nereden çıkılıyor, diye sordum.

Şu kapıdan çık, dedi.

Arkamızdaki çelik kapılar yerlerinden oynuyordu.

Uzun koridoru geç, dedi.

“Sonundan sağa dön.”

“Çıkış yazan yerden çık.”

Teşekkür ederim, dedim.

“Eğer istersen bir tane köfteli sandviç kalmıştı,” dedi.

Sandviçi alıp kapıya yönelirken, “Koridoru geç, çıkıştan çık,” dedi.

Dışarıdaki park yerinde otomatik vitesli, kırmızı bir araba bekliyordu. Direksiyonda Fertility oturuyordu ve yanında da Adam vardı.

Arka koltuğa geçtim ve kapıları kilitledim. Önde oturan Fertility’ye camını kapamasını söyledim. Fertility o sırada radyo kanallarıyla uğraşıyordu.

Sahadaki güruh çıkışlardan dağılmaya başlamıştı ve etrafımızı çevirmek için üstümüze doğru geliyorlardı.

Yüzleri o kadar yaklaşmıştı ki tükürükler saçtıklarını görebiliyordum.

Sonra da gökyüzünde en büyük mucize gerçekleşti.

Yağmur başladı.

Beyaz bir yağmur.

Cennetten inen ilahi bir iksir gibiydi, yemin ederim.

Öyle kaygan ve yoğun yağıyordu ki, stadyumdan çıkan güruh düşüyordu, kayıp düşüyorlardı, düşüp sere serpe yere uzanıyorlardı. Beyaz yağmur parçaları arabanın camlarından, paspastan ve saçlarımızdan sekiyordu.

Adam merak içinde, kaçmamıza yardım eden bu beyaz yağmur mucizesine bakıyordu.

“Bu bir mucize,” diyordu.

Arka tekerlekler patinaj yaptı, kaydı ve biz kaçarken geride bir siyahlık bıraktı.

“Hayır, mucize filan değil,” dedi Fertility. “Sadece pirinç.”

Hâlâ stadyumun etrafında turlamakta olan balonda TEBRİKLER ve MUTLULUKLAR yazıları yanıp sönüyordu.

“Keşke bunu yapmamış olsalardı,” dedi Fertility. “Pirinç kuşları öldürüyor.”

Kuşları öldüren o pirinçler bizim hayatımızı kurtardı ama, dedim.

Ara yoldan otobana çıktık.

Adam arkasına döndü ve “O koca sandviçin hepsini bitirecek misin?” diye sordu.

Köfteli sandviç, dedim.

Kuzeye gitmemiz lazım, dedi Adam. Bir yol biliyordu ama er-tesi sabaha kadar New Orleans'tan çıkamazdık. On yıldır bu işi ya-rıyordu, parasız vaziyette bütün ülkeyi baştan başa dolaşıyordu.

Ve insanları öldürüyordun, dedim.

“İnsanları Tanrı'ya teslim ediyordum,” dedi.

Fertility “Kapayın çenenizi,” dedi.

Nakit paraya ihtiyacımız var, dedi Adam. Uyumaya. Yiyeceğe. Ve bütün bunları nerede bulacağımızı biliyordu. İnsanların bizim-kinden daha beter sorunlarının olduğu bir yer biliyordu.

Sadece biraz yalan söylememiz gerekecekti.

“Şu dakikadan itibaren,” dedi Adam, “sizin bir çocuğunuz var.”

Hayır, yok.

“Ve çocuğunuzun ölümcül bir hastalığı var,” dedi Adam.

Bizim çocuğumuzun yok.

“New Orleans'a çocuğunuzu hastaneye yatırmak için geldiniz. Tüm söylemeniz gereken bu. Gerisini ben hallederim,” dedi.

Fertility'ye “Şuradan dön.” dedi.

“Buradan sağa dön.”

“İki sokak ileriden sola dön.”

Gideceğimiz yerde beleşe bir gece kalabilecektik. Bize verecek-leri yiyeceklerden yiyebilirdik. Ve biraz para kazanmak için sayfa dizmek, zarf doldurmak gibi küçük el işleri yapabiliirdik. Duş ala-bilirdik. Gece haberlerinde kaçış haberimizi izleyebilirdik. Adam “Süper kupayı berbat edip kaçan bir toplu katliamcı gibi görünmü-yorsun. Berbat haldesin, kimse seni bu halde tanıyamaz. Ayrıca git-tiğimiz yerde insanların kendi dertleri var,” dedi.

Fertility “Seri cinayet failinden toplu katliamcıya terfi etmek için yaklaşık kaç kişiyi öldürmek gerekir?” diye sordu.

Adam “Arabadan ayrılmayın. Ben içeri girip adamları kafalaya-çağım. Çocuğunuzun çok hasta olduğunu unutmayın,” dedi.

Sonra da “Geldik,” dedi.

Fertility eve bakıp Adam'a “Hasta olan sensin,” dedi.

Adam “Ben sizin zavallı hasta çocuğunuzun vaftiz babasıyım,” dedi.

Evin önündeki tabelada Ronald McDonald Evi yazıyordu.

Evinizin her gün başka bir şehirde yer aldığını düşünün.

Adam New Orleans'tan çıkmanın üç yolunu biliyordu. Adam bizi şehrin dışındaki bir kamyon durağına götürdü ve bir seçim yapmamızı söyledi. Havaalanları gözetleniyordu. Bütün tren ve otobüs garları tutulmuştu. Üçümüz birden otostop yapamazdık ve Fertility de Kanada'ya kadar araba kullanmayı reddetmişti.

“Araba kullanmayı sevmiyorum,” dedi Fertility. “Ayrıca Adam'ın seyahat programı çok daha eğlenceli.”

Ronald McDonald Evi'nden sonraki gün kamyoncuların uğradığı bir lokantanın arkasındaki geniş ve çakıllı park alanında duruyorduk ki Adam arka cebinden linolyumdan yapılmış bir çakı çıkardı ve açtı.

“İvvet, söyleyin bakalım hangisi?” diye sordu.

Buradaki hiçbir araç kuzeye gitmiyordu. Adam lokantaya girip bütün kamyon şoförleriyle konuşmuştu. Araçları tek tek gösterirken içlerinden birini seçmemizi söyledi.

10 numaralı otobandan batıya, Houston’a giden Westbury Mülkü vardı.

55 numaralı otobandan kuzey doğuya, Jackson’a giden Çiftlik Malikânesi vardı.

49 numaralı otobandan kuzeybatıya Bossier şehrine giden Springhill Kalesi vardı. Alexandria ve Pineville’de mola verip, 20 numaralı otobandan Dallas’a gidecekti.

Etrafımız, çakıllı otoparka park etmiş prefabrik, el yapımı ve römork tipi evlerle sarılıydı. Bu evler ikiye veya üçe bölünmüş ve kasasız kamyonların arkasına takılmıştı. Bütün modüler parçaların açıkta olan yüzü yarı şeffaf bir plastikle kaplanmıştı ve içerideki koltukların, yatakların, katlanmış kilimlerin garip şekilleri görünüyordu. Belli başlı aletler. Yemek odası takımları. Televizyon koltukları.

Adam şoförlerle nereye gittikleri konusunda çene çalarken, Fertility de tuvalette saçlarımı siyaha boyadı ve tenimdeki bronzlaştırıcı kremi yıkadı. Ucuzluk mağazasından giysiler ve kızarmış tavuk, kâğıt mendil ve lahana salatası alacak kadar zarf doldurmuş-tuk.

Park yerinde yan yana durmuş bakarken, Adam bıçağımı havada salladı ve “Seçin birini,” dedi. “Bu güzel evleri teslim edecek olan şoförlerin akşam yemeği sabaha dek sürmeyecek.”

Çoğu uzun yol şoförü gece yola çıkar, dedi Adam. “Çünkü geceleri trafik olmaz. Hava daha serin olur. Sıcak ve trafiğin yoğun olduğu gün içinde şoförler otoban kenarlarına çekip kamyonların arkasına takılmış olan uyku vagonlarında uyurlar.”

Fertility “Yapacağımız seçim neyi değiştirecek ki?” diye sordu. “Konforunuzu,” dedi Adam.

Adam son on yıldır ülkeyi bu şekilde geziyordu.

Westbury Mülkü’nde sıradan bir yemek odası ve oturma odası-nda da şömine vardı.

Çiftlik Malikânesi’nde ayrı bir tuvalet bölümü ve kahvaltı köşesi vardı.

Springhill Kalesi'nin göz kamaştırıcı banyosunda masajlı küvet bile vardı. Bu banyoda iki adet lavabo vardı ve bir duvarının tamamı aynaydı. Oturma odası ve ebeveyn yatak odasının tavanından gökyüzü görünüyordu. Yemek bölümünde cam kapılı kap kacak dolabı vardı.

Tabii hangi yarıyı seçtiğimize bağlıydı bu durum. Sonuçta bunlar evlerin belli kısımlarıydı. Bölünmüş evler.

Sorunlu evler.

Seçeceğimiz yarım ev tamamen yatak odalarından ya da yataksız bir mutfak ve oturma odasından oluşabilirdi. Üç banyodan ibaret bir vagon da olabilirdi. Ya da hiç banyosuz bir ev.

Işıkların hiçbiri yanmıyordu. Musluklardan su akmıyordu.

Ne kadar lüks olursa olsun bir şeyler eksik olacaktı. Ne kadar dikkatli seçersek seçelim, tam anlamıyla mutlu olamayacaktık.

Springhill Kalesi'ni seçiyoruz ve Adam plastik perdenin alt köşesine bıçağı saplıyor. Sadece kafasının ve omuzlarının geçebileceği büyüklükte bir yarık açıyor.

Evin içindeki bayat hava kesikten dışarı çıkıyor, sıcak ve kuru bir biçimde yüzümüze çarpıyor.

Adam beline kadar içeri giriyor, poposu ve bacakları dışarıda bizimle kalıyor. Adam "İçerisi peygamberçiçeği mavisi," diyor. Sesi yarı şeffaf plastiğin içinden geliyor. "Burada birinci sınıf bir mobilya takımı var. Modüler bir oturma odası. Mutfakta mikrodalgafırın. Yemek odasında da pleksiglas bir avize var."

Adam vücudunun geri kalanını da içeri çekiyor ve sonra sarı kafası yarıktan dışarı çıkıyor. "Kaliforniya tarzı büyük yataklar, sahte tahta damarlı mutfak tezgâhı, alçak Avrupa tarzı komodin ve dikey pencere storları var," diyor. "İlk eviniz için gerçekten en mükemmel olanı seçtiniz."

Önce Fertility, sonra da ben plastikten içeri süzülüyoruz.

Dışarıdan bakınca evin içi, mobilyaların şekilleri ve renkler nasıl bulanık görünüyorsa, içeriden bakınca da dış dünya, gerçek dünya da aynen öyle flu ve gerçekdışı görünüyor. Kamyon garajının neon ışıkları plastiğin arkasından bakınca bulanık ve yağlıymış gibi duruyor. Otobanın gürültüsü içeriden yumuşak ve boğuk duyuluyor.

Adam yere çömelip kestiği yarığı içeriden şeffaf bir bantla ya-

pıstırıyor.

“Bu deliğe artık ihtiyacımız yok,” diyor. “Gittiğimiz yere vardığımızda, gerçek insanlar gibi ön veya arka kapıdan çıkacağız.”

Duvardan duvara halı katlanıp duvara yaslanmış, yere serilmelerden önce evin geri kalan kısmını bekliyor. Tozlanmasınlar diye mobilyalar ve şilteler kuru temizleme torbalarıyla örtülmüş. Mutfaktaki dolap kapaklarının hepsi bantla kapatılmış.

Fertility yemek odasındaki ışıkların düğmelerine basıyor ama hiçbir şey olmuyor.

“Tuvaleti de kullanmayın,” diyor Adam. “Kullanırsanız burdan çıkana kadar yapmış olduğunuz şeyle yaşamak zorunda kalırsınız.”

Akçağaç kaplama masada kızarmış tavuklarımızı yerken, kamyon durağının neonları ve otobandaki farların ışıkları yemek odasının Fransız modeli kapısında oynuyor.

Bölünmüş evin bizim seçmiş olduğumuz kısmında bir yatak odası, oturma odası, mutfak, yemek odası ve banyonun bir kısmı var.

Adam “Dallas’a varabilirsek, 35 numaralı eyaletlerarası otobanı kullanarak Oklahoma’ya giden bir eve taşınabiliriz. Sonra da 35 numaralı eyaletlerarası otobandan Kansas’a giden bir evi yakalarız. 135 numaralı otobanla Kansas’dan kuzeye gider, ordan da 70 numaralı otobanla Denver’a geçeriz. Colorado’da 76 numaralı otobanla kuzeydoğuya giden bir eve atlarız ve Nebraska’ya kadar devam ederiz,” diyor.

Nebraska mı?

Adam bana bakıyor ve ağzındaki çiğnenmiş tavuk parçalarını yutmadan “Evet. Bizim eski topraklar. Senin ve benim,” diyor.

Neden Nebraska?

“Kanada’ya gitmek için,” diyor Adam ve yemeğine bakmakta olan Fertility’ye bakıyor. Iowa eyalet sınırı boyunca 80 ve 29 numaralı otobanları takip edeceğiz. Sonra da Güney ve Kuzey Dakota’dan geçen 29 sayılı otobandan kuzeye gideceğiz ve Kanada’ya varacağız.”

“Doğruca Kanada’ya varacağız,” diyor Fertility ve yalancılıktan gülümsüyor. Çünkü Fertility asla gülümsemez.

Sonra birbirimize iyi geceler diliyoruz, Fertility yatak odasındaki şilteye yatıyor. Adam kompartmandaki mavi kadifeden oturma

grubunun bir köşesinde uykuya dalıyor.

Etrafı mavi kadifeden yastıklarla çevriliyken, tabutta yatan bir ölü gibi görünüyor.

Uzunca bir süre oturma grubunun diğer tarafında uyanık vaziyette yatıyorum ve geride bıraktığım hayatları düşünüyorum. Fertility'nin kardeşi Trevor. Danışman. Menajer. Hepsisi rahmetli olan ailem. Hemen hemen hepsi rahmetli olan.

Adam horluyor ve kamyonun hemen yanı başımızdaki dizel motoru çalışıyor.

Kanada'yı ve kaçmanın sorunları çözüp çözmeyeceğini düşünüyorum. Peygamberçiçeği mavisi karanlıkta yatarken acaba kaçmak, hatırlayamadığım bir sorunun çözümünün çözümü mü, diye düşünüyorum.

Bütün ev sarsılmaya başlıyor. Avize sallanıyor. Sepetlerin içindeki ipek eğreltiotları titriyor. Pencerelerdeki storlar sallanıyor. Sessizce.

Plastiğin dışındaki dünya hareket etmeye başlıyor. Yanımızdan kayıp gidiyor, tamamen silinene kadar hızlanıyor, hızlanıyor.

Ben uykuya dalana kadar hızlanıyor.

Yoldaki ikinci günümüzde dişlerim bana zayıf ve sararmış gibi geliyor. Kaslarımın güçsüzleştiğini hissediyorum. Hayatıma esmer biri olarak devam edemem. Biraz zamana ihtiyacım var, sadece bir dakikaya, belki de otuz saniyeye ama sahne ışıklarının altında olmalıyım.

Ne kadar kendimden saklamaya çalışsam da, yavaş yavaş dağılmaya başlıyorum.

Dallas, Texas'ta, mutfak tezgâhları sahte çini kaplama, ana banyosunda taharet klozeti olan yarım bir Wilmington Villası'nda yolculuk ediyoruz. Ebeveyn yatak odası yok ama çamaşır odası ve çamaşır ve kurutma makinesi bağlantıları var. Tabii ki su, elektrik ve telefon hattı yok. Mutfakta badem renkli aletler var. Şömine yok

ama yemek odasında yere kadar uzanan perdeler var.

Bu evi hatırlayamadığım kadar çok eve baktıktan sonra bulduk. Gazlı şömineleri olan evler. Fransız mobilyaları, geniş camlı sehpa-ları ve raylı ışıkları olan evler.

Texas'ın ufkunda batmakta olan kırmızı ve altın renkli gökyü-zünün altında, Dallas'taki bir kamyon durağının park yerindeyiz. Hepimiz için ayrı bir yatak odası olan ama mutfağı olmayan bir ev-le yola devam etmek istemiştım. Adam iki yatak odalı, mutfaklı ama banyosuz bir ev istemişti.

Zamanımız dolmak üzereydi. Güneş neredeyse tamamen kay-bolmuştu ve şoförler gece yolculuklarına hazırlanıyorlardı.

Soğuk soğuk terliyordum. Bütün vücudum, hatta sarı saç diplem-rim bile ağrıyordu. Sonra birden park yerinin ortasında çakılların üstünde mekik çekmeye başladım. Sırt üstü yatıp krampların yo-ğunluğuna rağmen mekik çektim.

Derinin altında yağlar birikmeye başlamıştı bile. Karnımdaki kas-lar kayboluyordu. Göğüslerim sarkmaya başlamıştı. Bronzlaştırıcı kre-meye ihtiyacım vardı. Biraz güneş banyosu yapmam gerekiyordu.

Sadece beş dakika, diye yalvardım Adam'la Fertility'ye. Yola çıkmadan önce izin verin de beş dakika solaryuma gireyim, diye yalvardım.

"Mümkünü yok küçük kardeş," dedi Adam. "FBI orta batıdaki bütün jimnastik ve solaryum salonlarını, sağlıklı yiyecek dükkânla-rını gözetliyordur."

İki gün boyunca kamyoncu lokantalarında satılan berbat kızar-mış yiyecekleri yemekten midem bozulmuştu. Kereviz istiyordum. Bezelye istiyordum. Lifli ve yulafli kepek, kahverengi pirinç ve id-rar söktürücü istiyordum.

Fertility Adam'a "Sana söylediğim şey olmaya başladı işte. Onu bir yerlere kilitlememiz gerekecek. İlgî Eksikliği Sendromu geçiri-yor," diyordu.

Şoför kamyonu vitesine takmış, kalkmak üzereyken ikisi beni Maison d'Elegance türü bir eve doğru çekiştirdiler. Çarşafsız bir yatak ve üstünde aynası olan Akdeniz tarzı bir gardıroptan ibaret olan bir yatak odasının içine ittiler. İçeriden, yatak odasının kapısı-

na Akdeniz tarzı mobilyaları, oturma gruplarını, sehpa ve eski şarap şişesi gibi görünen lambaları, televizyon sehpasını ve bar taburelerini yığıldıklarını duyabiliyordum.

Texas, yatak odasının penceresinden hızla kayıp geçiyordu. Alacakaranlıkta yanımızdan geçen bir tabelada Oklahoma'ya 400 km. yazdığını görebildim. Bütün oda sarsılıyordu. Duvar kâğıtlarında sarı küçük çiçekler vardı ve o kadar hızlı titreşiyorlardı ki, midem bulandı. Odanın hangi köşesine gidersem gideyim, aynadan kendimi görebiliyordum.

İhtiyacım olan ultraviyole ışınlarını alamadığım için benim eski sıradan beyazlığa dönüyordu. Belki sadece hayal ediyordum ama sanki kaplamalarından biri gevşemiş gibiydi. Paniğe kapılmamaya çalışıyordum.

Tişörtümü çıkarıp aynada kendimi inceledim. Yan durup mide mi içeri çektim. Şu anda bir Durateston iğnesi bana kesinlikle iyi gelirdi. Ya da Anavar. Veya Deca-Durabolin. Yeni saç rengim beni solgun gösteriyordu. Son geçirdiğim gözkapağı ameliyatı bir işe yaramamıştı ve göz torbalarım yeniden şişmeye başlamışlardı. Ektirdiğim saçların dipleri zayıflamış gibiydi. Sırtımda çıkan kıl var mı diye aynada kendimi incelemeye devam ettim.

Pencerenin önünden geçen bir tabelada "Yumuşak Omuzlar" yazıyordu.

Bronzlaştırıcı kremden geriye kalanlar gözlerimin kenarlarında, ağzımın etrafındaki kırışıklıklarda ve alınımın üstünde birikmişti.

Biraz uyumaya çalışıyorum. Tırnaklarımla kazıyarak şilteyi deliyorum.

Pencerenin önünden geçen bir tabelada "Ağır Vasıtalar Sağdan Gidiniz" yazıyor.

Kapı çalınmıyor.

"Yemek istersen sana bir çizburger aldım," diyor Fertility kapının ve önüne yığılmış mobilyaların gerisinden.

İğrenç, yağlı ve lanet olası bir çizburger istemiyorum, diye bağıyorum.

"Eski haline dönene kadar şeker, yağ ve tuz almalısın," diyor Fertility. "Kendi iyiliğin için."

Bütün vücudumun kremlenmesi gerekiyor, diye bağıyorum. Saç köpüğüne ihtiyacım var.

Kapıyı yumrukluyorum.

İki saat ağırlık çalışmam lazım. Tırmanma aletinde üç yüz kat çıkmam lazım.

“Senin sadece yardıma ihtiyacın var,” diyor Fertility. “İyileşeceksin.”

Beni öldürüyorsun, diyorum.

“Biz senin hayatını kurtarmaya çalışıyoruz.”

Su tutuyorum. Omuzlarımın şekli bozuluyor. Gözaltı torbalarıma kapatıcı sürmem lazım. Dişlerim çarpılıyor, tellerimin sıkılması lazım. Diyetisyenime ihtiyacım var. Ortodontistimi çağırın. Baldırlarım küçüldü. Ne istersen yaparım. Sana para veririm.

“Senin paran yok ki,” diyor Fertility.

Ama ünlü biriyim ben.

“Toplu cinayetten aranıyorsun.”

Adam’la birlikte bana idrar söktürücü bulmak zorundasınız.

“Bir sonraki molada sana koyu bir kahve alırım,” diyor Fertility. Yetmez.

“Hapiste bu kadarını bile bulamazsın.”

Bunu tekrar düşünelim istersen, diyorum. Hapishanede, ağırlık çalışma aletleri olur. Güneşte zaman geçirebilirim. Halter kaldırebilirim. Kaçak Winstrol bile bulabilirim belki. Lütfen çıkmama izin ver, diyorum. Lütfen kapının arkasındakileri çek.

“Kendine gelene kadar olmaz.”

BEN HAPSE GİRMEK İSTİYORUM!

“Hapiste elektrikli sandalye var.”

Bu riski göze alıyorum.

“Ama seni öldürürlerse ne olacak?”

İyi ya işte. Bütün ilgiyi üzerimde toplamak istiyorum. Son bir kez.

“İlginç. Hapse girecek ve ilgi odağı olacaksın demek?”

Nemlendiriciye ihtiyacım var. Birileri fotoğrafımı çeksin. Ben sıradan insanlar gibi değilim. Yaşayabilmek için sürekli röportaj veriyor olmam lazım. Doğal ortamımda, yani televizyonda olmam

lazım. Özgürce dolaşıp kitap imzalıyor olmam lazım.

“Seni bir süre yalnız bırakacağım,” diyor Fertility kâpının ardından. “Senin biraz dinlenmeye ihtiyacın var.”

Ölümlü olmaktan nefret ediyorum.

“Bunu bir çeşit *My Fair Lady* veya *Pygmalion* gibi düşün. Sadece senin durumun tersten işliyor.”

Uyandığında delirmiş gibiydim. Fertility yatağımın kenarına oturmuş elindeki ucuz nemlediriciyle kollarıma ve göğsüme masaj yapıyordu.

“Hoş geldin. Ayılamayacağını düşünmeye başlamıştık,” diyor Fertility.

Neredeyim ben?

Fertility etrafına bakıyor. “Ortalama mobilyaları olan bir Akçağaç Şatosu’ndasın. Mutfak zemini linolyum kaplı. İki banyonun da yerleri cilasız vinil kaplı. Duvarlar kolay temizlenebilsin diye çiçek desenli vinille kaplanmış ve yeşilli mavili sahil temasıyla dekore edilmiş,” diyor.

“Hayır,” diye fısıldıyorum. Dünyanın hangi köşesindeyiz, de-

mek istemiştim.”

“Bunu kastettiğini anlamıştım,” diyor Fertility.

Pencereden “Yol Ayrımı İleride” yazılı bir tabela geçiyor.

İçinde bulunduğumuz oda en son hatırladığım odadan farklı. Tavanın hemen altından geçen duvar kâğıdı bordüründe dans eden tıllar var. Yatmakta olduğum yatağın gölgeliği ve makine işi beyaz tül perdeleri var. Perdeler yatağın kenarlarına pembe kurdelelerle bağlanmış. Pencereleerde beyaz panjurlar var. Fertility’yle görüntümüz duvardaki kalp şeklinde bir aynaya yansıyor.

Maison’a ne oldu, diye soruyorum.

“O iki ev önceydi,” diyor Fertility. “şu anda Kansas’tayız. Dört yatak odalı Akçaağaç şato’sunun yarısındaız. Seri üretim evlerin içinde en iyisi bu.”

Güzel mi gerçekten?

Fertility “Adam en iyisinin bu olduğunu söylüyor,” derken üstümdeki örtüleri düzeltiyor. “Renkleri evle uyumlu olan nevresim takımları ve yemek odasındaki dolaplarda, oturma odasındaki leylak rengi kadifeden koltuk takımına uygun yemek takımları bile var. Gerçi mutfak yok, en azından bu yarıda. Evin diğer yarısı her neredeyse, mutfağın leylak rengi olduğuna eminim.”

Adam nerede, diye soruyorum.

“Uyuyor.”

Benim için endişelenmedi mi?

“Bir sorun çıkmayacağını ona anlattım,” diyor Fertility.

Yatağın etrafındaki tüller evin hareketiyle birlikte dans ediyor.

Pencereden geçen bir tabelada “Dikkat” yazıyor.

Fertility’nin her şeyi biliyor olmasından nefret ediyorum.

Fertility “Her şeyi biliyor olmamdan nefret ettiğini biliyorum,” diyor.

Kardeşini öldürdüğümü de bilip bilmediğini soruyorum.

Ve bir anda gerçek su yüzüne çıkıyor. Ölüm döşeğindeki son itirafım.

“Onunla öldüğü gece konuştuğunu biliyorum,” diyor. “Ama Trevor kendini öldürdü.”

Ve ben onun homoseksüel sevgilisi filan da değildim.

“Bunu da biliyordum.”

Kriz hattında belden aşağı muhabbet ettiğin herif de bendim.

“Biliyorum.”

Avuçlarına nemiendirici doldurup omuzlarıma sürüyor. “Trevor senin sahte kriz hattını aradı çünkü şaşırtılmak istiyordu. Ben de aynı sebeple senin peşinden geldim.”

Gözlerimi kapatıp bütün bu olanların nasıl biteceğini de biliyor musun, diye soruyorum.

“Uzun vadede mi yoksa kısa vadede mi?”

İkisi de, diyorum.

“Uzun vadede,” diyor, “hepimiz öleceğiz. Sonra bedenlerimiz çürüyecek. Bunda şaşılacak bir şey yok. Kısa vadede, ölene dek mutlu bir şekilde yaşayacağız.”

Gerçekten mi?

“Gerçekten” diyor. “O yüzden endişe etme.”

Kalp şeklindeki aynadan yaşlanmakta olan görüntüme bakıyorum.

Pencereden geçen tabelada “Güvenli Kullanın, Hayatta Kalın” yazıyor.

Pencereden geçen tabelada “Radarla Hız Kontrolü Yapılmaktadır” yazıyor.

Pencereden geçen tabelada “Emniyetiniz İçin Farlarınızı Yakınız” yazıyor.

Fertility “Lütfen rahatla ve olayları akışına bırak,” diyor.

Felaketleri, acıları, sefaleti mi akışına bırakayım? Sence ben bunları akışına bırakabilir miyim, diye soruyorum.

“Ve neşeyi,” diyor. “Ve huzuru, ve mutluluğu ve saadeti.” Columbia Şükran Mozolesi’ndeki kanatların isimlerini sayıyor. “Her şeyi kontrol etmek zorunda değilsin,” diyor. “Zaten edemezsin.”

Ama felaketlere karşı hazırlıklı olabilirim.

Üstünde “Kemerinizi Takmayı Unutmayın” yazan bir tabela geçiyor.

“Durmadan bir felaketten korkarsan, başına bir felaket gelir.” diyor Fertility.

Üstünde “Düşen Kayalara Dikkat Edin” yazan bir tabela geçiyor.

Üstünde “Keskin Viraj” yazan bir tabela geçiyor.

Üstünde “Yol Islakken Kaygandır” yazan bir tabela geçiyor.

Pencereden bakınca her geçen saniye Nebraska daha da yaklaşıyor.

Dünyanın kendisi her an gerçekleşebilecek bir felaket gibi.

“Her zaman yanında olmayacağımı bilmeni isterim,” diyor Fertility. “Ama seni, her zaman bulacağım.”

Üstünde “Oklahoma 165 kilometre” yazan bir tabela geçiyor.

“Her ne olursa olsun,” diyor Fertility, “sen veya abin ne yaparsanız yapın, mutlaka doğru olanı yapmışsınızdır.”

“Bana güvenmek zorundasın,” diyor.

Dudaklarım için nemlendirici krem alabilir miyim, diye soruyorum. Çok fena çattılar da.

Üstünde “Sağdan Gelen Araçlara Yol Verin” yazan bir tabela geçiyor.

“Tamam,” diyor Fertility. “Günahlarını affettim. Eğer seni rahatlatırsa sana bir dudak kremi bulabilirim.”

Denver, Colorado'daki bir kamyon durağında Fertility'yi kaybediyoruz. Ben bile bunun olacağını önceden kestirmiştim. Kamyon şoförü işlemek için indiğinde, Fertility de bana dudak kremi almak için gizlice araçtan inmiş. Fertility'nin çığlıklarını duyana kadar Adam da ben de uyuyorduk.

Tahmin edersiniz ki böyle olmasını Fertility kendisi planlamıştı.

Karanlıkta, sadece pencerelerden giren ay ışığında Adam'm açmış olduğu ön kapılara doğru ilerlemeye çalışıyorum.

Fertility arkamızdan koştururken, kamyon da benzinlikten uzaklaşıp, gittikçe hız kazanıyor. Dudak kremi tuttuğu eli ileri uzanmış. Kırmızı saçları arkasında uçuşuyor. Ayakkabıları asfaltı dövüyor.

Adam onu tutabilmek için ileri uzanıyor. Diğer eliyle aracın kapısına yapışmış.

Ev sarsılınca ağaç kaplama küçük bir sehpa yuvarlanıp Adam'ın yanından geçiyor ve açık kapılardan dışarı fırlıyor. Sehpa yere çakılırken Fertility kendini diğer tarafa atıyor.

Adam "Hadi tut elimi. Uzanabilirsin," diyor.

Yemek odasından bir sandalye fırlayıp, asfaltta patlıyor. Neredeyse Fertility'ye çarpacaktı. Ama Fertility "Hayır," diyor.

Kelimeleri kamyonun motor gürültüsünde kaybolup giderken "Dudak kremi al," diyor.

Adam "Hayır. Eğer seni tutamazsam, biz atlarız aşağıya. Bir arada kalmamız gerekiyor," diyor.

Fertility "Hayır," diyor. "Dudak kremi al. İhtiyacı var."

Adam "Sana daha çok ihtiyacı var," diyor.

Açık kalan pencere dışarıdaki havayı emip içeri çekiyor ve evin açık zemin planı bu havayı ön kapıdan dışarı atıyor. Koltukların üstündeki işlemeli süs yastıkları yerlerinden fırlayıp Adam'ın etrafından ön kapıya sekiyorlar. Fertility'ye doğru uçup yüzüne çarpıyor ve neredeyse yere düşürüyorlar onu. Daha çok botanik fotoğraf reproduksiyonlarının ve zevkli yarış atı resimlerinin bulunduğu çerçeveli dekoratif tablolar duvardaki yerlerinden çıkıp, asfaltta paramparça oluyorlar. Yerlere cam, tahta ve sanat saçılıyor.

Yardım etmek istiyorum ama çok güçsüzüm. Son birkaç gündür çok fazla gözden uzak kaldım. Zar zor ayakta duruyorum. Kan şekeri yerlerde sürünüyor. Sadece Adam daha ileri uzandıkça, Fertility'nin daha da geride kalışını izliyorum.

İpekten yapılmış çiçek aranjmanları yerlerinden zıplıyor, kırmızı ipek güller, kırmızı ipek sardunyalar ve mavi laleler kapıdan fırlayıp Fertility'nin etrafında kanat çırpıyorlar. Unutkanlık sembolü gelincikler yola seriliyor ve Fertility bunların üstünden atlıyor. Rüzgâr beyaz fulleri ve pembe ıtırşahileri, beyaz zambakları ve mor orkideleri Fertility'nin ayağına seriyor.

"Atlamayın sakın," diyor Fertility.

"Ben sizi bulurum. Nereye gittiğinizi biliyorum nasıl olsa," diyor.

Çok kısa bir süreliğine neredeyse başaracaktı gibi oluyor. Neredeyse Adam'ın eline dokunuyor ama Adam onu içeri çekmek için

ileri doğru bir hamle yaptığında, eller birbirini ısıtıyor.

Hemen hemen ısıtıyorlar. Adam elini açıyor ve dudak kremi elinde buluyor.

Ve Fertility geride karanlığın içine karışıyor.

Kayboluyor. Saatte kırk kilometre hızla gidiyor olmalıyız. Adam dönüp krem tüpünü bana atıyor. O kadar sert atıyor ki iki duvardan da sekiyor tüp. “Umarım artık mutlusundur. Umarım dudakların iyileşir,” diye kükrüyor Adam.

Yemek odasındaki dolabın kapağı açılıyor ve tabaklar, salata kâseleri, büyük bir çorba kâsesi, kadehler ve bardaklar sekerek ön kapıdan dışarı yuvarlanıyorlar. Hepsi asfalta çakılıyor. Bütün düşen eşyalar ay ışığında parlayan geniş bir iz bırakıyor arkamızda.

Arkamızdan kimse koşturmuyor ama Adam özel ses sistemli ve dijital resim kalitesinde görüntü veren renkli televizyonu yüklenip ön kapıya doğru taşıyor. Bir çığlıkla beraber televizyonu ön kapıdan sallıyor. Ardından ikili bir kadife kanepeyi dışarı savuruyor. Sonra da küçük piyanoyu. Attığı her şey yola düştüğü anda patlıyor.

Sonra dönüp bana bakıyor.

Bense aptal, güçsüz ve çaresiz bir biçimde yere eğilmiş dudak kremi arıyorum.

Saçları yüzüne dökülmüş, bütün dişleri görünür vaziyette “Aslında o kapıdan seni atmalydım,” diyor Adam.

Üstünde “Nebraska 156 km” yazan bir tabela geçiyor.

Sonra da Adam’ın yüzüne yavaştan ürkütücü bir gülümseme yayılıyor. Hâlâ açık olan ön kapılara doğru sendeliyor ve etrafında uğuldayan gece rüzgârına karşı bağıyor.

“Fertility Hollis! diye bağıyor.”

“Teşekkürler!” diye bağıyor.

Geride bıraktığımız karanlığa, kırıntılara, cam parçalarına ve enkaza karşı bağıyor “Bana söylediğin her şeyin mutlaka gerçekleşeceğini unutmayacağım!”

Eve varmadan bir gece önce abime, Creedish kilise yerleşimi hakkında hatırlayabildiğim her şeyi anlatıyorum.

Kilisede yediğimiz her şeyi kendimiz yetiştirdik. Buğday, yumurta, koyun, sığır. Harika meyve bahçelerimiz vardı ve nehirden pırıl pırıl parlayan alabalıklar yakalardık.

Nebraska akşamında 80 numaralı eyaletlerarası otobanda saatte kırk kilometreyle giden bir Casa Castile'nin arka verandasında oturuyorduk. Casa Castile'lerin her duvarında kesme camdan şamdanlıklar, banyosunda altın kaplamalı armatürler var ama elektrik ve su yok. Her şey çok güzel ama hiçbiri çalışmıyor.

“Elektrik ve su yok,” diyor Adam. “Aynen çocukluğumuzda olduğu gibi.”

Arka verandada oturuyoruz, ayaklarımızı aşağıya sarkıtmışız ve asfalt ayağımızın altından kayıp geçiyor. Kamyondan çıkan dizel egzoz dumanı etrafımızda girdap gibi dönüyor.

Kilisedeki insanların basit ama mutlu bir hayatları vardı diye anlatıyorum Adam'a. Metin ve gururlu insanlardık. Havamız da suyumuz da temizdi. Günlerimizi faydalı işler yaparak geçirirdik. Gecelerimiz kopkoyu bir karanlıkla üstümüze kapanırdı. Hatırlayabildiklerim bunlardı.

Ve işte bu yüzden geri dönmek istemiyordum.

Çünkü orada artık Tender Branson Hassas Maddeler Ulusal Atık Alanı'ndan başka bir şey yok. Ülkenin dört bir yanından çürümesi için oraya gönderilen yıllanmış porno yığınlarını kendi gözlerimle görmek istemiyorum. Menajer bana faturaları göstermişti. Her ay damperli kamyonlar ve kovalar dolusu, çöp kamyonları ve furgonlar dolusu tonlarca pislik buraya getirilip sekiz bin dönümlük Creedish arazisinin her köşesine buldozerlerle yayılıyordu.

Bunları görmek istemiyorum. Adam'ın da görmesini istemiyorum. Ayrıca Adam'ın hâlâ bir silahı var ve Fertility de yanımızda olmadığı için içinde kurşun olup olmadığını bilmiyorum. Üstelik ben, ne yapacağımın başkaları tarafından belirlenmesine iyice alıştım. Nereye gideceğimi, nasıl davranacağımı söyleyecek birilerine ihtiyacım var.

Yeni işim Adam'ı takip etmek.

O yüzden kilise yerleşimine gidiyoruz. Grand Island'da bir araba çalacağız, diyor Adam. Tahminince güneş doğarken vadiye olacağız. Yani birkaç saat içinde. Ve bir pazar sabahında eve varmış olacağız.

Geride bıraktığımız karanlığa ve bugüne kadar kaybettiğimiz şeylere bakarken Adam "Başka neler hatırlıyorsun?" diye soruyor.

Kilisedeki her şeyin hep çok temiz olduğunu hatırlıyorum. Yollar bakımlıydı. Yazlar uzun ve ılıktı ve her on günde bir yağmur yağardı. Kışlar sakin ve huzurlu olurdu. Kadife çiçeği ve günebakanlardan topladığımız tohumları ayırışımızı hatırlıyorum. Odun kesişimizi hatırlıyorum.

"Karımı hatırlıyor musun?" diye soruyor Adam.

Pek değil.

"Hatırlanacak fazla bir özelliği yoktu zaten," diyor Adam. Silah

kücağıında ellerinin arasında duruyor. Öyle olmasa burada oturmazdım. “İsmi Bidy Gleason’dı. Birlikte çok mutlu olmamız gerekiyordu.”

Ama birileri hükümeti arayıp, soruşturmayı başlatmıştı.

“Bir düzine çocuk yapıp, parmağımızı kıpırdatmadan para kazanmamız gerekiyordu.”

Ama kasabanın şerifi bütün çocukların kayıtlarını görmek istemişti.

“Her senenin bir öncekiyle aynı olduğu bir hayat sürerek yaşamamız gerekiyordu.”

Ne var ki FBI soruşturma başlatmıştı.

“Günün birinde kilisenin ileri gelenleri arasına girmemiz gerekiyordu.”

Teslimiyete kadar.

“Teslimiyete kadar.”

Vadide hayat sakın ve mülayimdi. Bütün inekler ve tavuklar özgürce koştururlardı. Kurumaları için çamaşırlarımızı dışarı asardık. Ahırdaki samanın kokusu. Pencereelerde soğumaya bırakılmış elmalı turtalar. Mükemmel bir yaşam tarzımız olduğunu hatırlıyorum.

Adam bana bakıyor ve kafasını sallıyor.

“İşte sen bu kadar salaksın,” diyor.

Adam’ın karanlıktaki görüntüsü, bütün bu kargaşayı yaşamak zorunda kalmasaydım benim görüntümün aynısı olacaktı. Fertility olsa, “Adam senin kontrol grubun,” derdi. Vaftiz edilmeseydim ve dış dünyaya gönderilmeseydim, ünlü olmasaydım ve bu kadar şişirilmeseydim, orada oturan basit mavi gözlü ve temiz sarı saçlı kişi ben olurum. Omuzlarım kare ve normal ebatlarda olurdu. Cilalı ve manikürlü ellerim onunki gibi güçlü olurdu. Yumuşatıcı krem sürdüğüm dudaklarım onunki gibi olurdu. Sırtım dik, kalbim de onunki gibi olurdu.

Adam karanlığa bakıp “Onları ben öldürdüm,” diyor.

Creedish kilisesinden kurtulanları.

“Hayır,” diyor Adam. “Hepsini. Kolonide yaşayan herkesi. Polisi ben aradım. Bir gece vadiden çıktım ve bir telefon kulübesi bulana dek yürüdüm.”

Her Creedish ağacında kuşlar olurdu, hatırlıyorum. Bir misina-

nın ucuna domuz yağı bağlayıp göle salladık ve kerevit tutardık. Misinayı çektiğimizde domuz yağının etrafında bir sürü kerevit olurdu.

“Telefonda sifıra basmış olmalıyım,” diyor Adam. “Ama şerifi istedim. Bağladıkları kişiye her yirmi Creedish çocuğundan sadece birinin doğum belgesi olduğunu söyledim. Creedish’lerin çocuklarını hükümetten sakladıklarını söyledim.”

Atları hatırlıyorum. Tarlayı sürmek için bir sürü atımız ve atların çektiği dört tekerlekli arabalarımız vardı. Hayvanlara renklerine göre seslenirdik çünkü onlara isim vermek günahtı.

“Şerife Creedish’lerin çocuklarını istismar ettiğini ve vergi kaçırdıklarını söyledim,” diyor Adam. “Onlara Creedish’lerin tembel ve beceriksiz olduklarını söyledim. Creedish’lerin çocuklarını sadece para olarak gördüklerini söyledim. Çocuklarını sadece mal olarak gördüklerini.”

Evlerden sarkan buz saçaklarını hatırlıyorum. Balkabaklarını. Hasat şenliklerini.

“Soruşturmayı ben başlattım,” diyor Adam.

Kilisede şarkı söyleyişimizi hatırlıyorum. Yorgan dikişimizi. Ağıl kuruşumuzu.

“Kiliseyi o gece terk ettim ve bir daha da geri dönmedim,” diyor Adam.

Sevildiğimizi ve bize şefkat gösterildiğini hatırlıyorum.

“Bizim hiç atımız olmadı. Birkaç çift tavuk ve domuz da sadece göstermelik olarak vardı,” diyor Adam. “Sen her zaman okuldaydın. Sen sadece sana öğretilenleri hatırlıyorsun. Senin bahsettiğin Creedish yaşamı yüz yıl önceydi. Evet, yüz yıl önce herkesin atı vardı.”

Mutlu ve bir yere ait olduğumu hatırlıyorum.

Adam “Hiç siyah Creedish yoktu. Creedish’ler ırkçı, cinsiyetçi ve beyaz köle ticareti yapan insanlardı,” diyor.

Kendimi güvende hissettiğimi hatırlıyorum.

Adam “Hatırladığın her şey yanlış,” diyor.

Bana değer verildiğini ve sevildiğimi hatırlıyorum.

“Hatırladıklarının hepsi yalan,” diyor Adam. “Yetiştirildin, eğitildin ve satıldın.”

Ama o satılmamıştı.

Hayır, satılmamıştı çünkü Adam Branson ilk çocuktu. Üç dakika farkla ve bütün farkımız da buydu zaten. O her şeyin sahibi olacaktı. Ağılların, tavukların ve koyunların. Huzurun ve emniyetin. O geleceği miras alacaktı, bense emek işçisi olarak çimleri biçecektim, sonra yine çimleri biçecektim, sonsuza kadar çalışacaktım.

Karanlık Nebraska gecesi ve üstünde olduğumuz yol etrafımızdan hızlı ve ılık bir biçimde akıp gidiyor. Sağlam bir tekmeyle Adam Branson'ı sonsuza dek hayatımdan çıkarabileceğimi düşünüyorum.

“Hemen hemen yediğimiz her şeyi dış dünyadan satın alıyoruz,” diyor Adam. “Bana miras kalan tarla sadece kendi çocuklarını yetiştirmeye ve satmaya yarayacaktı.”

“Geri döndürmeyle bile ilgilenmiyorduk,” diyor Adam.

Bu yüzden mi şerifi aradın, diye soruyorum.

“Anlamamı beklemiyorum,” diyor Adam. “Sen hâlâ okulda veya kilisede oturup sana anlatılanlara inanan sekiz yaşındaki o küçük çocuksun. Sen kitaplardaki resimleri hatırlıyorsun. Hayatını nasıl yaşayacağını baştan sona planlamışlardı. Ama sen hâlâ ayakta uyuyorsun.”

Ama Adam Branson uyanık, öyle mi?

“O telefon konuşmasını yaptığım gece uyandım ben. O gece geri dönüşü olmayan bir şey yaptım.”

Ve herkes öldü.

“Sen ve ben hariç, herkes.”

Ve benim yapabileceğim tek şey kendimi öldürmekti.

“Sen bunu yapmak için eğitildin,” diyor Adam. “Bir kölenin en anlamlı eylemi.”

Peki hayatımı değiştirmek için yapabileceğim ne kaldı?

“Kimliğini bulmanın tek yolu, Creedish büyüklerinin sana en çok yasakladıkları şeyi yapmakta yatıyor,” diyor Adam. “En büyük suçu işle. En büyük günaha gir. Kilise doktrinine sırtını dön.”

“Cennet Bahçesi bile büyük süslü bir kafesten başka bir şey değildi,” diyor Adam. “Elmayı ısırmadığın sürece hayatının sonuna dek köle olarak kalacaksın.”

Ben elmanın tamamını mideye indirdim. Her şeyi yaptım. Televizyona çıktım ve kiliseyi kötiledim. Milyonlarca insanın önünde dinime küfür ettim. Yalan söyledim, hırsızlık yaptım, Trevor Hol-

lis'i sayarsak insan bile öldürdüm.Vücudumu haplarla kirlettim. Creedish kilisesinin yerleşim alanını yok ettim. Son on yıldır her pazar çalıştım.

Adam "Ama hâlâ bakırsın," diyor.

İyi bir atlayış yaparsam bütün sorunlarımı sonsuza dek çözmüş olurum, diyorum kendi kendime.

"Çin işi Japon işi. Çocuğu mektebe koymak. Bafilemek. Vuruş yapmak. Boruyu döşemek. Saat ayarlamak. Tarlayı sürmek. Güreş tutmak. Yatak sporu. Santrayı geçmek. Mercimeği fırına vermek," diyor Adam.

"Hayatını düzeltmeye çalışmaktan vazgeç. En büyük sorununun üstüne git," diyor Adam.

"Küçük kardeşim," diyor Adam. "Senin düzüşmen gerekiyor."

Creedish kilise toprakları tamı tamına sekiz bin üç yüz altı dönümlük bir alana yayılıyor ve arazinin neredeyse tamamı Nebraska, Grand Island'ın kuzey batısındaki Flemming Nehri'nin iki yanında uzanıyor. Grand Island'dan dört, Sioux Şelalesi'nden de dokuz saatlik araba yolculuğuyla varılıyor buraya.

Bildiklerimin en azından bu kadarı doğru.

Adam'ın söyledikleri hakkında hâlâ düşünüyorum. Adam çoğu kültürde insanları köleleştirmek için ilk adımın onları iğdiş etmek olduğunu söyledi. Bu insanlara hadım deniyordu. Bazı kültürler de, işi oraya kadar vardiymasalar da, seksten zevk almamanız için ne mümkünse yapıyorlardı. Cinsel organlardan parçalar kesiyorlardı. Klitorisin bazı kısımlarını, dedi adam. Veya sünet derisini. Sonra

da hassas bölgelerde, yani insanın en çok zevk aldığı yerlerde his-sizleşme başlıyordu.

Zaten amaç da budur, demişti Adam.

Güneşin doğacağı noktaya sırtımızı dönüp bütün gece batıya doğru yol almıştık. Neredeyse güneşle yarışmış, eve vardığımızda bize göstereceği şeyleri görmemeye çalışmıştık.

Arabanın ön paneline, üzerinde bol pantolon, yün ceket ve şap-kası yani Creedish kilise kostümü olan bir adamın on iki santimlik plastikten heykeli yapıştırılmış. Gözleri, karanlıkta parlayan plas-tikten yapılmış. Ellerini dua eder gibi kavuşturmuş ama o kadar yu-karı kaldırmış ve kendinden o kadar uzakta tutmuş ki, neredeyse panelin yolcu tarafından aşağıya atlayıverecekmiş gibi görünüyor.

Fertility Adam'a Grand Island'daki kamyon durağından iki so-kak ötede duran yeşil ve son model bir Chevrolet'yi bulmasını söy-lemiş. Anahtarlar üstünde ve depo da ağzına kadar benzin dolu ola-cak, demiş. Casa Castile'den indikten beş dakika sonra Fertility'nin söylediği arabayı elimizle koymuş gibi bulduk.

Adam, önünde duran plastik heykele bakıp "Bu lanet olası şey de ne?" diye soruyor.

O lanet olası şey benim, diyorum.

"Sana hiç benzemiyor bu," diyor.

Dindar biri gibi görünmesi gerekiyordu.

"Daha çok şeytan gibi görünüyor," diyor Adam.

Arabayı ben kullanıyorum.

Adam konuşuyor.

"İnsanları iğdiş ederek köleleştirmeyen kültürler, onların beyin-lerini iğdiş ederler. Seksin son derece kirli, kötü ve tehlikeli oldu-ğunu insanların beynine öyle bir kazırlar ki, kişi cinsel ilişkiye gir-menin ne kadar zevkli olduğunu bilse bile, yine de yapmaz."

"Dış dünyadaki dinlerin çoğunda bu böyledir. Creedish'lerin seçmiş oldukları yol da budur," diyor Adam.

Bunlar benim duymak istediğim şeyler değil fakat radyoyu açınca bütün kanalların dini yayın yapan istasyonlara ayarlanmış olduğunu keşfediyorum. Koro müziği. Kötü ve yanlış yolda oldu-ğumu söyleyen İncil vaizleri. Kanallar arasında gezinirken tanıdık bir sesle karşılaşıyorum, Tender Branson Dini Radyosu. Yerini hat-ırlamadığım bir stüdyoda kaydetmiş olduğum binlerce radyo prog-

ramından bir tanesi.

Creedish ebeveynlerin çocuklara yaptığı zalimlikler akla hayale sığacak gibi değildir, diyorum radyoda.

Adam “Sana ne yaptıklarını hatırlıyor musun?” diye soruyor.

Taciz hiç bitmiyordu, diyorum radyodan.

“Yani çocukken demek istiyorum,” diyor Adam.

Dışarıda güneş yüzünü göstermeye başlıyor ve karanlıkta şekiller beliriyor.

Radyodaki sesim “Beyinlerimiz yıkanmıştı, hiç şansımız yoktu. Dış dünyada hiçbirimiz seks yapmak istemeyecektik. Kiliseye asla ihanet etmeyecektik. Bütün hayatımızı çalışarak geçirecektik,” diyor.

“Ve eğer hiç seks yapmazsan,” diyor Adam, “güç hissinin ne olduğunu asla bilemezsin. Kendi sesin ve kişiliğin olmaz. Seks bizi ailemizden ayıran eylemdir. Çocukları ebeveynlerden ayıran şeydir. Gençlerin ilk başkaldırıları seks yoluyla olur.”

“Ve eğer hiç seks yapmazsan,” diyor Adam, “ailenin sana öğrettiği şeylerin ötesine asla geçemezsin. Eğer seksi yasaklayan kuralı çiğnemezsen, bir daha hiçbir kuralı çiğneyemezsin.”

Radyodaki sesim “Dış dünyadaki insanlar beynimizin nasıl yıkandığını hayal bile edemezler,” diyor.

“1960’lardaki kargaşanın sebebi Vietnam Savaşı değildi,” diyor Adam. “Uyuşturucular da değildi. Doğum kontrol hapıydı. Tarihte ilk kez insanlar istedikleri kadar seks yapabiliyorlardı. Herkesin böyle bir gücü vardı.”

“Tarih boyunca yaşamış en güçlü diktatörlerin çoğu seks manyağıydı,” diyor Adam ve soruyor “Sekse olan açlıkları ellerindeki güçten mi kaynaklanıyordu, yoksa güç tutkularının nedeni sekse olan düşkünlükleri miydi?”

“Ve eğer seksi arzulamıyorsan, gücü arzular mısın?” diye soruyor.

Hayır, diyor.

“Ağırbaşlı, sıkıcı ve cinsel açıdan bastırılmış başkanlar seçeceğimize,” diyor, “belki de en azgın adayları seçmeliyiz. Belki iyi iş çıkarırlar.”

Üzerinde ‘Tender Branson Hassas Maddeler Ulusal Atık Alanı, 16 km.’ yazılı bir tabelanın yanından geçiyoruz.

“Ne anlatmaya çalıştığımı anlıyor musun?” diye soruyor Adam. Eve sadece on dakikalık yolumuz kaldı.

“Neler olduğunu hatırlamalısın,” diyor Adam.

Hiçbir şey olmadı.

Radyodaki sesim “Tacizin ne kadar korkunç boyutlarda olduğunu tarif etmek imkânsız,” diyor.

İlerledikçe yol kenarlarında gittikçe daha fazla müstehcen dergi görüyoruz. Üstü açık kamyonlardan yol kenarlarına uçmuş olmalılar. Çırılçıplak güzel kadınların solmuş fotoğrafları yol kenarındaki ağaçların gövdelerine dolanmış. Sırılsıklam olmuş erkeklerin uzun ve mor ereksiyonlu fotoğrafları dallardan sarkıyor. Video filmlerin siyah kutuları yol kenarındaki çakılların üstünde yatıyor. Pembe vinilden yapılmış patlak bir kadın yol kenarındaki otların yanında yatıyor ve yanından geçerken arabanın çıkardığı esintiyle saçları ve elleri sallanıyor.

“Seks korkulacak, berbat bir şey değildir” diyor Adam.

Radyodaki sesim “Geçmişini maziye gömüp, hayatıma devam etmek istiyorum,” diyor.

İleride bir yerde yol boyunca sıralanmış ağaçlar bitiyor ve onun gerisinde hiçbir şey görünmüyor. Güneş tepede ve bizimle seyahat ediyor. Uzunca bir mesafede çöplükten başka hiçbir şey görünmüyor.

Üzerinde ‘Tender Branson Hassas Maddeler Ulusal Atık Alanı’na Hoş Geldiniz” yazan bir tabelanın yanından geçiyoruz.

Ve eve varıyoruz.

Tabelanın gerisinde vadi ufka kadar uzanıyor ve günlerden pazar olması sebebiyle park edilmiş ve sessiz duran birkaç buldozerin sarısı dışında, vadi tamamen çıplak, kirlili ve gri.

Bir ağaç dahi yok.

Bir kuş bile yok.

Civardaki tek yapı vadinin ortasında dikilen beton bir sütun. On yıl önce herkesin içeride ölü bulunduğu ve bir zamanlar Credish’lerin toplantı salonu olan, binadan geriye kalmış gri bir beton yığını. Etrafımızda kadınların erkeklerle, kadınların kadınlarla, erkeklerin erkeklerle, erkek ve kadınların hayvanlarla ve çeşitli aletlerle çekilmiş resimleri var.

Adam tek kelime bile etmiyor.

Radyodan “Artık mutlu ve sevgi dolu bir hayatım var,” diyo-
rum.

Radyodan “Yaratılış Kampanyası’yla seçilen ve bana uygun gö-
rülen kadınla evlenmek istiyorum,” diyorum.

Radyodan “Müritlerimin de yardımıyla dünyayı sarmış olan
seks illetini durduracağım,” diyorum.

Merkezdeki beton sütuna giden yol uzun ve tekerlek izleriyle
doludur. Yolun iki yanında vibratörler, dergiler, plastik vajinalar ve çe-
şitli plastik seks oyuncakları birbirine yapışmış ve için için yanan
tepecikler oluşturmuşlar. Tepeciklerden çıkan duman grileşip boğu-
cu bir is halini alıyor ve rüzgârla yolun diğer tarafına savruluyor.

Karşımdaki sütun gittikçe büyüyor, bazen yanan pornoların
dumanının içinde kayboluyor, sonra tekrar ortaya çıkıyor ve daha
da korkunç görünüyor.

Radyodan “Bütün hayatım size yakın bir kitapçıda satılıyor,”
diyorum.

Radyodan “Tanrı’nın yardımıyla, bütün insanlığın seksi bir da-
ha aklına bile getirmemesini sağlayacağım,” diyorum.

Adam radyoyu kapatıyor.

“Kilise heyetindekilerin size, bütün Tender ve Biddie’lere ne
yaptığını öğrendiğim gece vadiden ayrıldım,” diyor.

Duman yola çöküyor. Arabaya giriyor, ciğerlerimizi ve gözleri-
mizi yakıyor.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, bize hiçbir şey yapmadılar
diyorum.

Adam öksürüyor ve “Kabul et,” diyor.

Sütun daha da yakınımızda tekrar beliriyor.

Kabul edecek hiçbir şey yok.

Duman her şeyi bulanıklaştırıyor.

Sonra Adam baklayı ağzından çıkarıyor. “Size izlettiler,” diyor.

Hiçbir şey göremiyorum ama arabayı sürmeye devam ediyorum.

“Karım ilk çocuğumuzu doğururken,” diyor Adam, yanakların-
dan dumanla kapkara olmuş yaşlar inerken, “heyettekiler kolonide-
ki bütün Tender ve Biddie’leri toplayıp izlettirdiler. Karım aynen
kendisine söylendiği gibi bağırdı. O çığlıklar attıkça, heyettekiler
vazettiler ve seksin bedelinin ölüm olduğunu söyleyerek feryat et-

tiler. O çığlıklar attıkça, heyettekiler doğumun zorlaşması için elle-
rinden geleni yaptılar. Karım çığlıklar attı ve bebek öldü. ocuğu-
muz öldü. ığlıklar attı ve sonra kendisi de öldü.”

Teslimiyetin ilk iki kurbanı.

O gece Adam kilise yerleşiminden çıkmış ve telefon etmişti.

“Kilisede ne zaman yeni bir bebek doğsa, heyettekiler size do-
ęumu izlettiriyorlardı.”

En fazla on beş, yirmi kilometreyle gidiyoruz ve dumanın için-
de kaybolan kilise binasının dev beton kalıntısı aniden önümüze ı-
kıyor.

Hiçbir şey söyleyemiyorum, sadece nefes almaya çalışıyorum.

“Tabii ki seks yapmak istemezsin. İstemezsin çünkü annem ne
zaman bir ocuk doğursa, sana zorla izlettirdiler. Çünkü senin için
seks sadece acı ve gūnahtan ibaret ve seksle ilgili tek hatırladıęın
şey annemin boylu boyunca yatıp çığlıklar atmasıydı,” diyor Adam.

Böylece baklayı ağzından çıkarmış oluyor.

Duman öyle yoğun ki Adam’ı bile göremiyorum.

“Seks senin için işkenceden başka bir şey ifade etmiyor olma-
lı,” diyor.

Öylece söyleyiveriyor.

Gerçek, Parfüm.

Ve bir anda duman kayboluyor.

Beton duvara bodoslama çarpıyoruz.

Önce etrafı bir toz bulutu kaplıyor. Dumanla karışık beyaz bir talk pudrası tabakası arabanın içinde asılı kalıyor.

Duman ve toz havanın içinde daireler çizmeye başlıyor.

Etraftaki tek ses motordan akan bir şeyin sesi. Yağ, antifriz veya benzin.

Adam çığlıklar atmaya başlayana kadar sessizlik sürüyor.

Pudra, çarpma anında bizi korumak için açılan hava yastıklarından çıkmış olmalı. Artık gevşek ve içi boş olan hava yastıkları ön panelde duruyorlar ve duman azalınca Adam çığlıklar atıp yüzünü tutuyor. Pudra yüzünden her şey bembeyaz ve Adam'ın parmaklarının arasından akan kanın rengi, bu beyazlığın içinde siyahmış gibi duruyor. Bir eliyle yüzünü tutmaya devam ederken, diğer eliyle

kapı kolunu yakalayıp açıyor ve kendini arabadan dışarı atıyor.

Sonra da etrafımızdaki dumanın içinde kayboluyor. Arabadan çıkıp çıplak vücutların, sevişme anında sonsuza dek kısıtılmış insan katmanlarının arasında sendelerken Adam'ın arkasından bağı- rıyorum.

Adını söylüyorum.

Hangi yöne gittiğini kestiremiyorum.

Tekrar adını sesleniyorum.

Adım attığım her yerde ateşli dilberlerle dolu dergiler çıkıyor karşıma.

Büyük Yarak Seven Kızlar.

Dudaklar, Memeler ve Dev Klitorisler.

Hıçkırık sesleri dört bir yanımdan geliyor.

Adam Branson, diye bağıyorum.

Ve bütün görebildiğim Erkek Erkeğe Anal Maceralar.

Ve Kızları Seven Kızlar.

Ve Biseksüel Seks Partileri.

Ve tam arkamda hurdaya dönmüş arabamız patlıyor.

Tam tepemizde dikilen gri beton sütunun bir yanını alevler sar- mış. Alevlerin ışığında Adam'ı görüyorum. Birkaç metre ötede diz- lerinin üzerine çökmüş, elleriyle yüzünü örtmüş, ileri geri sallana- rak hıçkırıyor.

Kan ellerinden ve yüzünden aşağıya, pudradan bembeyaz olmuş önüne akıyor. Yanına gidip ellerini çekmek istediğimde “Yapma!” diye haykırıyor.

“Bu bana verilmiş bir ceza,” diye bağıyor.

Çılgılığı kahkahaya dönüşürken, ellerini açıp yüzünü gösteriyor.

Eskiden sol gözünün bulunduğu yerden, Tender Branson mas- kotunun kanlı küçük plastik ayakları çıkıyor.

Adam hem gülüyor hem de bağıyor “Bu benim cezam!”

Maskotun geri kalanı içeri gömülmüş ama ne kadar bilemiyo- rum.

Sakin olmalıyız, diyorum.

Bunun çaresine bakması için bir doktor bulmalıyız.

Yanan arabadan çıkan kara duman üstümüze doğru geliyor. Ar- tık arabamız yok ve etraftaki sekiz bin dönümlük arazi tamamen boş.

Adam yana devriliyor, sonra da sırtüstü bırakıyor kendini. Gök-yüzüne bakıyor ama bir gözü maskotla, diğer gözü kanla kapandı-
ğı için hiçbir şey görmüyor. “Beni burada bırakamazsın,” diyor.

Bir yere gittiğim yok, diyorum.

“Beni toplu cinayetten tutuklamalarına izin verme.”

İnsanları cennete teslim eden kişi ben değilim, diyorum.

Hızlı ve derin nefesler alan Adam “Beni teslim etmelisin,” di-
yor.

Gidip yardım bulmalıyım.

“Beni teslim etmen gerekiyor!”

Sana bir doktor bulacağım, diyorum. İyi bir avukat bulacağım.
Mahkemede akli dengenin yerinde olmadığını söyleriz. Senin de
kilisede en az benim kadar beynin yıkandı. Kilisenin sana öğrettiği
şeyi yapıyordun.

“Biliyor musun?” diyor Adam ve yutkunuyor. “Bana hapiste ne
olacağını biliyor musun? Bilirsin. Lütfen buna izin verme.”

Yerdeki bir dergide “Arka Kapıdan Toplu Tecavüz” yazıyor.

Seni cennete göndermeyeceğim.

“O zaman suratımı dağıt,” diyor Adam. “Suratımı öyle bir dağıt
ki beni kimse tanıyamasın.”

Bir dergide “Anal Takıntı” yazıyor.

Nasıl, diye soruyorum.

Adam “Yerden bir taş bul,” diyor. “Bütün bu çöpün altında sert
bir cisim olmalı. Bir taş. Hadi kaz.”

Sırtüstü yattığı yerden kalkmadan maskotun plastik ayakların-
dan tutup çekiyor. Çevirip çekerken derin derin nefes alıyor.

Ben de iki elimle kazmaya başlıyorum. Kasık kasığa, yüz yüze,
kasığı yüzüne, kasığı götüne, götü yüzüne dolanmış insan resimle-
rinin arasından bir çukur kazıyorum.

Creedish kilisesinin kutsanmış toprağına ulaşmadan önce nere-
deyse koca bir mezar büyüklüğünde kazıyorum ve sonunda yumru-
ğum büyüklüğünde bir taş buluyorum.

Adam kana bulanmış ve eskisinden daha da şeytani görünen
maskotu elinde tutuyor.

Diğer eliyle de yanında yerde duran bir dergiyi alıp dağılmış su-
ratına örtüyor. Dergide çiftleşen bir adamla kadının resmi var ve al-
tından Adam “Sana söyledığım zaman taşını suratıma indir,” diyor.

Yapamam.

“Beni öldürmene izin vermem, merak etme,” diyor Adam.

Sana güvenmiyorum.

Adam derginin altından “Daha iyi bir hayatım olacak. Bunu sağlamak senin elinde,” diyor. “Eğer hayatımı kurtarmak istiyorsan, önce bu işi bitirmen gerekiyor.”

Elimdeki taşı tartıyorum.

Ne zaman duracağımı söyleyecek misin, diye soruyorum.

“Yettiği zaman söyleyeceğim.”

Söz veriyor musun?

“Söz.”

Taşı kaldırıyorum ve taşın gölgesi Adam’ın suratında seks yapan çiftin üzerine düşüyor.

Ve indiriyorum.

Taş derine gömülüyor.

“Bir daha!” diyor Adam. “Daha sert vur.”

Ve taşı indiriyorum.

Ve taş daha da derine gömülüyor.

“Bir daha!”

Ve indiriyorum.

“Bir daha!”

Ve taşı tekrar indiriyorum.

Kan sayfaları ıslatıyor. Kapakta sikişen çift önce kırmızıya sonra da mora dönüyor.

“Tekrar!” diyor Adam. Sözcükler ağzından eğri büğrü çıkıyor. Dudakları ve burnu artık tamamen başka bir şekil almış.

Ve taş kapaktaki çiftin kollarına, bacaklarına ve yüzlerine indiriyorum.

“Tekrar.”

Taş kanla vıcık vıcık olana dek, dergi ortada buruş buruş olana dek, ellerim kandan yapış yapış olana dek vurmaya devam ediyorum.

Sonra duruyorum.

Adam?

Dergiyi kaldırmaya çalışıyorum ama artık hamur gibi olduğu için parçalanıyor.

Adam’ın maskotu tutan eli gevşiyor ve kanlı maskot yuvarlanıp

mert bir cisim bulmak için açtığım mezara düşüyor.

Adam, diyorum.

Rüzgâr dumanı üstümüze taşıyor.

Beton sütunun dibinden dev bir gölge yavaş yavaş yayılarak bizi içine alıyor. İlk önce Adam'a dokunuyor, sonra da onu tamamen kaplıyor.

Bayanlar, baylar, şu an itibariyle 2093 sayılı uçağın üçüncü motoru da durdu.

İnişe geçmeden önce geriye sadece bir motor kaldı.

Bütün sabah, Creedish kilise binası kalıntısının soğuk gölgesi üzerimdeyken, Adam Branson'ı gömdüm. Katmanlarca müstehcenlik, Aç Göt Delikleri, Çılgın Travestiler arasında kilisenin mezarlığını ellerimle kazdım. Etrafım, üzerine söğüt ve kurukafa resimleri oyulmuş mezartaşlarıyla dolu. Taşların üzerindeki yazıları tahmin edersiniz.

Rahmetli Oldu Ama Unutulmadı.

Tanrı onu hatalarıyla birlikte cennete yollasın.

Sevgili Babamız.

Aziz Annemiz.

Şaşkın Ailemiz.

Ne olursa olsun Tanrı onları esirgesin ve affetsin.

Etkisiz Danışman.

İğrenç Menajer.

Yoldan Çıkılmış Abi.

Ya yediğim botoks iğnelerinden, ya ilaçların birbiriyle etkileşmesinden, ya uykusuzluktan ya da ilgi eksikliği sendromunun uzun vadeli etkisinden dolayı hiçbir şey hissetmiyorum. Ağzımın içinde acı bir tat var. Boğazımdaki lenf bezlerine dokunuyorum ama sadece küçümseme hissediyorum.

Belki de etrafımdaki herkes öldüğü için, insanları kaybetme konusunda üstün bir beceri geliştirdim. Doğal bir yetenek. Bir lütf.

Nasıl Fertility'nin kısır olması taşıyıcı annelik için biçilmiş kaptansa, belki ben de hiçbir şey hissetmemek gibi faydalı bir beceri geliştirmişimdir.

Aynen diz altından kesilen bacağımaza baktığınızda ilk önceleri bir şey hissetmemeniz gibi bir durum. Belki de şoktayım.

Ama umarım değilimdir.

Ben bu yetinin yavaş yavaş kaybolmasını istemiyorum.

Bir daha hiçbir şey hissetmemek için dua ediyorum.

Çünkü eğer bu yeti kaybolursa, bütün olanlar çok canımı yakacak. Hem de hayatımın sonuna kadar ıstırap verecek bana.

Bu tür bilgileri hiçbir okulda öğretmezler ama gömdüğünüz bir şeyi köpeğinizin bulmasını istemiyorsanız, gömdüğünüz yere amonyak dökün. Karıncaları uzak tutmak için boraks sıkın.

Hamamböcekleri için şap kullanın.

Naneyacı fareleri uzak tutar.

Tırnaklarınızın altındaki kan lekesini temizlemek için parmaklarınızı yarım limonun içine batırın ve oynatın. Sonra da ılık suda durulayın.

Arabanın enkazı hemen hemen tamamen yandı, geriye sadece tüten koltuklar kaldı. Arabadan çıkan kurdele şeklindeki kara duman vadinin üzerinde uzanıyor.

Adam'ın vücudunu kucaklayıp havaya kaldırırken ceketinin cebinden silahı düşüyor. Civarda ses çıkaran tek şey, üzeri kanlı el izlerimle kaplı kayanın etrafında vızıldayan sinekler.

Adam'ın yüzünden geri kalanlar hâlâ yapışkan ve kırmızı renkli dergiye sarılı. Kazdığım deliğe Adam'ın önce ayaklarını, sonra da başını indirirken, ufukta sarı bir taksinin hoplaya zıplaya bana

doğru gelmekte olduğunu görüyorum.

Kazdığım çukur sadece Adam'ı alacak büyüklükte olduğu için, kıvrılıp yanına yatamıyorum. Çukurun kenarına çömelip, toprakla doldurmaya başlıyorum.

Toprak bitince, solmuş pornoları, eskimiş müstehcen kitapları, Traci Lords ve John Holmes'u, Kayla Kleevage ve Dick Rambone'u, pili bitmiş vibratörleri, yırtılmış oyun kâğıtlarını, gevrek ve kırılğan ama hiç kullanılmamış prezervatifleri dolduruyorum çukurun içine.

Bu hissi biliyorum.

Ekstra duyarlılık için tırtıklı prezervatifler.

Şu anda hiç ihtiyacım olmayan bir şey varsa da o da duyarlılık.

Boşalmayı geciktirmek için tepesine lokal anestezi sürülmüş prezervatifler. Bu ne yaman çelişkidir? Hiçbir şey hissetmiyorsun ama saatlerce sikişebiliyorsun.

Bence burada ciddi bir hata yapmışlar.

Ben bütün hayatımın üstüne lokal anestezi sürülmesini istiyorum.

Sarı taksi çukurlara gire çıka yaklaşıyor. Arabayı kullanan kişinin dışında, bir de arkada oturan biri var.

Kim olduğunu bilmiyorum ama tahmin ediyorum.

Silahlı yerden alıp cebime sokuşturmaya çalışıyorum. Namlu asarı yırtıyor ve silah tamamen gizlenmiş oluyor. İçinde kurşun var mı, hiç bilmiyorum.

Taksi sesimi duyurabileceğim bir mesafede duruyor.

Arkadan Fertility inip el sallıyor. Şoförün penceresine eğiliyor ve söylediklerini rüzgâr bana taşıyor. "Lütfen bekler misiniz? Bir dakika sonra döneceğim."

Dengesini kaybetmemek için kollarını iki yana açarak bana doğru geliyor. Kafası önde, her adımda kaygan ve parlak dergilere bakarak ilerliyor. Orji Oğlanları. Döl Delileri.

"Şu sıralar birine ihtiyacın olabilir diye düşündüm," diye sesleniyor.

Ellerimdeki kanı silmek için bir bez parçası veya ağsız iç çamaşırı arıyorum.

Kafasını kaldırıp "Şu Creedish ölüm abidesinin gölgesinin, Adam'ın mezarının üzerine düşmesi çok sembolik olmuş," diyor.

Adam'ı gömmekle uğraştığım üç saat, hayatımda işsiz geçirdiğim en uzun süre oldu. Neyse ki şimdi Fertility Hollis burada ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek. Yeni işim onu takip etmek.

Fertility ufka bakmak için dönerken, "Burası tam Ölümün Gölgesi Vadisi gibi olmuş," diyor. "Abinin kafatasını ezmek için en uygun yeri bulmuşsun. Tıpkı Habil'le Kabil'in hikâyesi gibi oldu, vay canına."

Kendi kardeşimi öldürdüm.

Onun kardeşini de öldürdüm.

Adam Branson.

Trevor Hollis.

Elimde telefon veya bir taş varken kesinlikle kardeşler konusunda bana güvenmeyin.

Fertility omzundaki çantaya elini atıyor ve "Biraz meyankökü şekeri ister misin?" diye soruyor.

Kanlı ellerimi gösteriyorum.

"Sanırım istemezsin," diyor.

Omzunun üzerinden beklemekte olan taksiye bakıp el sallıyor. Sürücü camından bir kol uzanıyor, o da el sallıyor.

Bana dönüp "Durumu şöyle özetleyeyim. Adam ve Trevor aslında kendilerini öldürdüler."

"Trevor kendini öldürdü çünkü hayatında hiçbir sürpriz veya heyecan kalmamıştı. Ölümcül derecede hastaydı. Sıkıntıdan ölüyordu. Hayatındaki tek sır ölümdü."

"Adam da ölmek istedi çünkü aldığı eğitimle bir Creedish olmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Adam hayatta kalan Creedish'leri öldürdü çünkü kölelerden oluşan eski bir topluluğun, özgür insanlardan oluşan yeni bir topluluk kuramayacaklarını biliyordu. Yeni bir nesil yaratmak için İsrail kabilelerini çöle süren Musa gibi, Adam da senin yaşamamı istedi ama bir köle olarak değil."

"Sen benim kardeşimi öldürmedin," diyor Fertility.

"Abini de öldürmedin. Daha çok intihar etmesine yardım ettin."

Omzundaki çantadan bir demet çiçek çıkarıyor. Taze kırmızı güller ve beyaz karanfillerden bir buket. "Bak şimdi," derken eğilip buketi, altında Adam'ın mezarının bulunduğu dergilerin üzerine bırakıyor.

"İşte kocaman bir sembol daha," diyor çömeldiği yerden bana

bakarken. “Bu çiçekler birkaç saat içinde solacaklar. Üstlerine kuşlar pisleyecek. Duman yüzünden kötü kokacaklar ve muhtemelen yarın buldozerler üstlerinden geçecek ama şu anda öyle güzelli ki.”

Sen çok düşünceli ve sevgi dolu bir insansın, diyorum.

“Evet, biliyorum,” diyor.

Ayağa kalkıp kolumun temiz bir kısmını yakalıyor, kandan lekelenmemiş bir kısmını. Ve benimle birlikte taksiye doğru yürümeye başlıyor.

“Bana bu kadar pahalıya patlamadığı başka bir zaman kalpsiz ve bıkkın olabiliriz,” diyor.

Taksiye doğru yürürken “Bütün ülke Süper Kupa’yı berbat edişini konuşuyor. O yüzden uçağa veya otobüse binemeyiz. Gazetelerde senin için deccal diye yazıyorlar. Creedish katliamının sorumlusu yazıyorlar. Tender Branson ticari işletmelerinin kârı tavana vurdu ama hep yanlış nedenlerle, yazıyorlar. Katolikler, Museviler, Baptistler ve dünyanın diğer büyük dinleri ‘Biz size söylemiştik’ diyorlar.”

Taksiye binmeden evvel kanlı ellerimi ceplerime saklıyorum. Silah işaretparmağıma takılıyor.

Fertility arka kapıyı açıp beni bindiriyor. Sonra diğer taraftan dolaşp kendi de biniyor.

Dikiz aynasından bakan şoföre gülümsüyor ve “Grand Island’a dönüyoruz, sanırım,” diyor.

Taksimetrede yedi yüz seksen dolar yazıyor.

Şoför dikiz aynasından bana bakıp “Annen en sevdiğin otuzbir dergini çöpe mi attı?” diye soruyor. “Buranın ucu bucağı yok. Eğer bir şey kaybettiysen, boşuna arama, bulamazsın.”

Fertility “Sinirlenme,” diye fısıldıyor.

“Adam alkolik. Ücreti kredi kartımla ödeyeceğim. Ama adam iki gün sonra bir trafik kazasında öleceği için parayı asla alamayacak,” diye fısıldamaya devam ediyor.

Güneş tepeye yükseldiği için beton kuleinin gölgesi de iyice küçülüyor.

Balığım iyi mi, diye soruyorum.

“Ah Tanrım,” diyor Fertility. “Balığın.”

Taksi dış dünyaya doğru yalpalayarak yol alıyor.

Artık hiçbir şey beni üzmemeli, ama bunu duymak istemiyordum.

“Balığın için gerçekten üzgünüm,” diyor Fertility. “Ama öldü.”

Altı yüz kırk birinci balığım.

Acı çekti mi, diye soruyorum.

Fertility “Sanmıyorum,” diyor.

Ona yem vermeyi mi unuttun?

“Hayır.”

Öyleyse niye öldü, diye soruyorum.

Fertility “Bilmiyorum. Bir gün eve gittiğimde ölmüştü,” diyor.

Hiçbir sebep yokken ölmüştü.

Anlamsız bir biçimde.

Büyük bir politik jest falan söz konusu değildi.

Ölüvermişti işte.

Lanet olası aptal bir balıktı belki ama benim sahip olduğum tek şeydi.

Sevgili balığım.

Bütün olanlardan sonra, bunu kaldırmak zor olmamalıydı.

Aziz balığım.

Ama öyle olmuyor. Taksinin arkasında oturmuş, ellerim ceplerimde, silah elimdeyken ağlamaya başlıyorum.

Deri veremi olan oğlumuz sayesinde Grand Island'daki Ronald McDonald evlerinden birinde birkaç gün kalma şansımız oldu.

Sonra batıya giden bir Parkwood evine bindik. İçinde dört tane yatak odasından başka bir şey yoktu ve aramızda iki boş oda bırakarak ayrı odalarda yattık.

Çocuk felci geçiren kızımız sayesinde Denver'daki başka bir Ronald McDonald evinde kaldık, yedik, içtik ve geceleri uyurken akıp giden dünyanın farkına bile varmadık. Ronald McDonald evinde aynı odada kalmak zorundaydık ama odada iki yatak vardı.

Denver'dan sonra Cheyenne'e giden bir Topsail Mülkü Villası'na atladık. Aslında serseri mayın gibi dolaşıyorduk. Çünkü böyle yolculuk etmek bedavaydı.

Sonra nereye gittiğini bilmediğimiz bir Sutton Place Kirevi'ne atladık ve kendimizi Billings, Montana'da bulduk.

Ev ruleti oynamaya başladık.

Artık kamyon duraklarındaki lokantalara girip hangi evin nereye gittiğini bile sormuyorduk. Fertility'yle birlikte plastiği yarıp içeri giriyor, sonra da kestiğimiz yeri bantlıyorduk.

Bir keresinde kendimizi bir Flamingo Konutu'na kapatıp üç gün üç gece seyahat ettik ve evi Montana'nın Hamilton kasabasında temelin üstüne oturturlarken uyandık. Sanki evi satın almış ve evle birlikte seyahat etmiş mutlu bir çift gibi arka kapıdan indik.

Yanımızda sadece Fertility'nin çantası ve Adam'ın silahı vardı.

Çölde kaybolmuştuk.

Sonra Missoula, Montana'dan 90 numaralı otopanla batıya giden ve bir Craftsman Villası'nın üçte birini taşıyan kamyonu atlادık.

Üstünde "Spokane 480 kilometre" yazan bir tabelanın önünden geçtik.

Spokane'i geçtikten sonra karşımıza "Seattle 320 kilometre" tabelası çıktı.

Seattle'da kalbinde delik olan küçük bir oğlumuz vardı.

Tacoma'da kolları ve bacakları felçli olan küçük bir kızımız oldu.

İnsanlara doktorların hastalığı çözemediğini anlattık.

İnsanlar bize bir mucize için dua etmemizi söylediler.

Öz evlatları ölmüş veya kanserden ölecek olan insanlar bize Tanrı'nın iyi ve düşünceli olduğunu söylüyorlardı.

Fertility'yle evliymiş gibi birlikte yaşıyorduk ama neredeyse hiç konuşmuyorduk.

Portland, Oregon'dan 5 numaralı otopanla güneye giden bir Holly Hills Mülkü'ne bindik.

Kendimizi henüz hazır bile hissetmezken, ilk tanıştığımız şehir, evimize döndük. Son mobil evimiz giderken, bir kaldırımda durup arkasından baktık.

Adam'm benden son isteğinin Fertility'yle yatmam olduğunu henüz ona söylememiştim.

Sanki zaten bilmiyormuş gibi.

Elbette biliyordu. Baygın yattığım o gecelerde Adam'ın Fertility'yle konuştuğu tek konu buydu. Benim onunla seks yapmam. Beni özgürleştirmek ve bana güç vermek için. Seksin, zengin ve or-

ta yaşlı bir pazarlama danışmanının DNA'larını içine boşaltmasını dan daha farklı bir şey olduğunu Fertility'ye kanıtlamak için.

Ama artık bu şehirde ikimizin de bir evi yok. İkimizin de daire leri başka insanlara kiralandı. Fertility bunun farkında.

"Bu gece kalabileceğimiz bir yer biliyorum," diyor. "Ama önce telefon etmem lazım."

Telefon kulübesinde milyonlarca yıl önce yapıştırmış olduğunu ilanlardan biri duruyor.

Kendinize ve Hayatınıza Bir Şans Daha Tanıyın. Yardım İçin Beni Arayın. Ardından da telefon numaram.

Numarayı çeviriyorum ve operatör çevirdiğim numaranın hizmet dışı olduğunu söylüyor.

Banda cevap veriyorum "Hadi canım!"

Fertility sığınabileceğimizi düşündüğü yeri arıyor. Telefona "Adım Fertility Hollis ve telefon numaranızı Dr. Webster Ambrose'dan aldım," diyor.

Şu rezil işi.

Menajerin tarihin tekerrürden ibaret oluşuyla ilgili teorisi gibi. Fertility'nin her şeyi bilmesi insanın gözüne çok kolay görünüyor. Çünkü yeni olan hiçbir şey yok.

"Evet, adres bende var," diyor. "Önceden haber veremediğim için üzgünüm ama bu benim ilk işim. Hayır, vergiden düşemezsiniz. Hayır, bütün gece sürebilir ama her deneme için ayrıca ücret alınır. Hayır, nakit indirim yok."

"Detayları karşılıklı konuşabiliriz," diyor.

"Hayır, bana bahşiş vermeniz gerekmiyor," diyor.

Parmaklarını şıklatıp, bana kalem bul diyor. Apartman numarasını ve sokak adını telefona tekrar ettikten sonra benim kriz ilanının üstüne adresi yazıyor.

"Tamam" diyor. "O zaman saat yedide görüşürüz. Hoşçakalın."

Güneş tepemizdeki gökyüzünden aynı hataları tekrarlayıp duran bizi izliyor. Yaşadığımız onca şeye rağmen gökyüzü hâlâ aynı. Yeni olan hiçbir şey yok. Hiçbir şey şaşırtmıyor.

Fertility'nin beni götürdüğü ev, bir zamanlar hizmetçi olarak çalıştığım ev. Fertility'nin bu gece çocuk sahibi yapacağı çift, benim hoparlörlü telefonda emirler yağdıran eski işverenlerim.

Fertility'nin yatağına giden yolda lekeli pencereler ve kabarmış boyalar var. Küflü fayanslar ve pas lekeleri. Her yerde tıkanmış borular ve aşınmışlık izleri var. Sarkmış perdeler ve iplikleri atmış döşemeler var.

Bir zamanlar emrinde çalıştığım insanlar Fertility'yle yukarıda kim bilir neler yaptıktan sonra oluyor bu.

Fertility'nin açık olacağını bildiği bodrum penceresinden içeri girmemden sonra oluyor. Arka bahçedeki, her biri bir mezardan çalınmış yapma çiçeklerin ardına saklandıktan sonra oluyor. Ve Fertility zili tam saat yedide çaldıktan sonra.

Mutfaktaki her şeyin üstünde bir karış toz var. Mikrodalga fırında pişirilmiş yemek artıklarıyla dolu porselenler, tabaklar lavaboda

birikmiş. Mikrodalğanın içi yanmış yemek artıklarıyla dolu.

Küçük bir köle olarak yetiştirilmiş, eğitilmiş ve satılmış olmanın ruhuyla, temizlik yapmak üzere işe koyuluyorum. Mikrodalga-daki kurumuş yemek izlerinin nasıl çıkarılacağını sorun bana.

Haydi durmayın, sorun.

Bir bardak suyu birkaç dakika mikrodalgada kaynatın. Kurumuş artıklar yumuşar ve kolayca çıkar.

Eldeki kan lekelerinin nasıl çıkacağını sorun bana.

Önemli olan bu tür şeylerin ne denli çabuk olabileceğini unutamaktır. İntiharlar. Kazalar. Tutku suçları.

Fertility yukarıda işini yapıyor.

Kafanızda başka hiçbir düşünce kalmayana kadar lekeye konsantre olun. Pratik yapmak yapılan işi mükemmelleştirir. Eğer buna öyle denebilirse tabii.

Tek yeteneğinizin gerçeği gizlemek olduğunu fark etmenin nasıl bir duygu olduğunu görmezlikten gelin. Sizin korkunç bir günah işlemek için Tanrı vergisi bir hüneriniz var. Bu sizin yazgınız. İnkâr yeteneği size doğuştan ihsan edilmiş. Bir lütuf gibi.

Eğer böyle denebilirse.

Bütün gece temizlik yapıyorum ve hâlâ kendimi pis hissediyorum.

Fertility işlemin gece yarısından önce biteceğini söylemişti. Eski işverenlerim Fertility'yi bacakları yastıkların üzerine uzatılmış olarak yeşil yatak odasında bırakıp çıkacaklardı. Onlar kendi odalarında uykuya daldıktan sonra sessizce yukarı çıkabilirsin, demişti Fertility.

Mikrodalğanın üzerindeki saat on bir buçuğu gösteriyor.

Şansımı denemeye karar veriyorum. Fertility'nin yatağına giden yolda solmuş çiçekler, lekeli kapı kolları, sinek ölüleri ve gazete kâğıdından bulaşmış parmak izleri görüyorum her yerde. İçki lekeleri ve sigara yanıkları bütün mobilyaları mahvetmiş. Her köşede örümcek ağıları var.

Yeşil yatak odası karanlık ve gölgelerin içinden Fertility'nin sesi geliyor. "Şimdi seks yapmamız gerekiyor sanırım," diyor.

Sanırım, diyorum.

"Umarım şipşak bir seansa itiraz etmezsin" diyor.

Önemli değil, diyorum. Yani Adam da böyle isterdi.

“Prezervatifin var mı?” diye soruyor.

Sen kısır değil misin, diyorum.

“Evet kısırım ama korunmadan milyonlarca herifle yattım. Korkunç bir hastalık taşıyor olabilirim.”

Çok daha uzun yaşamak istiyor olsaydım, bu belki sorun olurdu diyorum.

Fertility “Ben de dev kredi kartı borcum için aynısını düşünüyorum,” diyor.

Sonra da seks yapıyoruz.

Eğer buna öyle denebilirse tabii.

Hayatım boyunca bunu bekledikten sonra, bir santim giriyorum ve olay bitiyor.

“Evet,” diyor Fertility ve beni kenara itiyor. “Umarım bu sana güç vermiştir.”

İkinci kez sevişme şansı tanımıyor bana.

Eğer buna öyle denebilirse tabii.

O uykuya daldıktan çok uzun bir süre sonra onu izlerken acaba rüya görüyor mudur, diye düşünüyorum. Eğer görüyorsa, acaba korkunç bir katliam veya felaket rüyası mı görüyordur, diye merak ediyorum. Ve tabii, rüyasında ben var mıyım diye düşünmeden de edemiyorum.

Ertesi sabah uyandığında Fertility'nin telefonda birine bir şeyler fısıldadığını duyuyorum. Yatakta doğruluyorum ve Fertility'nin yataktan çıkıp giyinmiş olduğunu ve telefondakine "Sidney'e sabah sekizde uçuşunuz var mı?" diye sorduğunu fark ediyorum.

"Tek gidiş olsun lütfen. Varsa cam kenarı. Kredi kartı kabul ediyor musunuz?" diye soruyor.

Beni fark edince telefonu kapatıp ayakkabılarını giymeye başlıyor. Ajandasını çantasına koyacakken vazgeçip, komodinin üzerine bırakıyor.

Nereye gidiyorsun, diye soruyorum.

"Sidney'e" diyor.

Ama neden?

“Bir sebebi yok.”

Anlat bana, diyorum.

Çantasını alıp kapıya doğru ilerlerken “Çünkü beklediğim sürpriz gerçekleşti” diyor. “İstedğim lanet olası sürpriz gerçekleşti ve lanet olsun ki ben bunu istemiyorum. İstemiyorum!”

Neyi istemiyorsun?

“Hamileyim.”

Nerden biliyorsun ki?

“Ben her şeyi biliyorum!” diye bağıyor bana. “Daha doğrusu her şeyi biliyordum ama bunun olacağını göremedim. Bu zavallı, sıkıcı ve rezil dünyaya bir çocuk getireceğimi bilmiyordum. Geleceği görme yeteneğime sahip olacak ve can sıkıntısından patlayacak bir çocuk. Asla şaşırılmayacak bir çocuk. Bunu önceden göremedim.”

Peki şimdi ne olacak?

“Sidney’e gidiyorum, Avustralya’ya.”

Ama neden?

“Annem kendini öldürdü. Abim kendini öldürdü. Cevabı kendin bul.”

Ama neden Avustralya?

Yatak odasının kapısından çıkıp merdivenlere doğru ilerliyorum. Peşinden gitmek istiyorum ama çıplığım.

“Bunu çok radikal bir kürtaj yöntemi gibi düşün,” diye bağıyor avazı çıktığı kadar.

Ebeveyn yatak odasından daha önce bin kere ütölemiş olduğum mavi takım elbiseyle bir adam çıkıyor. Daha önce telefonda bin kere duymuş olduğum o ses “Sen Dr. Ambrose musun?” diye soruyor bana.

Ben giysilerimi giyene kadar Fertility merdivenlerden inip ön kapıdan çıkıyor. Yatak odasının camından bakıyorum ve Fertility’nin bahçeden geçip taksiye bindiğini görüyorum.

Daha önce bin kere elimde yıkadığım ipek bir gömlek içindeki bir kadın, mavi takım elbiseli adamın yanına, koridora çıkıyor. Yatak odasının kapısında donmuş vaziyette bana bakarlar, kadın birden bağrınmaya başlıyor. “Bu o! Hatırladın mı? Eskiden bizim yanımızda çalışıyordu! Bu o sahte peygamber!”

Fertility’nin ajandasını kapıştığım gibi kaçmaya başlıyorum. Ön

kapıdan çıkıp otobüs durağına kadar koşuyorum. Ajandayı karıştırıp bugünün tarihini buluyorum ve aradığım cevap karşıma çıkıyor.

Bugün öğleden sonra saat 13:25'te, direkt Sidney'e uçan 2039 sayılı uçak bir manyak tarafından kaçırılacak ve uçak Avustralya'nın iç kısımlarında bir yere düşecek.

Bayanlar, baylar. 2039 sayılı uçağın içindeki son kişi olarak Avustralya'nın dev anakarası üstünde uçmakta olduğumuzu ve son motorun da durduğunu söylemeyi kendime görev bilirim.

Hiçliğe yapacağımız iniş başlamıştır. Lütfen kemerlerinizi bağlayın.

Havaalanı, seri cinayet faili Tender Branson'ı arayan polislerle dolu. Sahte peygamber Tender Branson. Süper Kupa'yı piç eden Tender Branson. Güzel karısını mihrapta terk edip giden Tender Branson.

Deccal Tender Branson.

Fertility'yi havaalanının bilet satış masasında yakalıyorum.

“Bir kişilik lütfen. Rezervasyonum vardı,” diyor.

Saçımı haftalar önce boyadığımız için sarı saç diplerim çok belli oluyor. Yollarda yediğimiz yağlı yemekler yüzünden yeniden şişmanladım. Bir güvenlik görevlisinin beni tanıyıp, silahını bana doğrultması an meselesi.

Elimi cebime atıyorum ve orada hiçbir şey olmadığını fark edi-

yorum. Adam'ın silahı yok.

Fertility bana bakıp "Silahı arıyorsan, bende," diyor. "Bu uçak kaçırılacak ve gerekirse bunu ben yaparım."

İçinde kurşun yok, biliyorsun diyorum.

"Evet var," diyor Fertility. "Sen korkma diye yalan söylemiştim."

Yani Adam beni her an öldürebilirdi.

Fertility çantasından parlak pirinçten bir kül kavanozu çıkarıyor. Masadaki memura "Kardeşimin küllerini uçakta yanımda taşımak istiyorum. Sorun olur mu?" diye soruyor.

Yetkili "Hayır, sorun olmaz. Kavanoz röntgen cihazından geçirilemez, ama güvenlikçiler yanınıza almanıza izin verirler," diyor.

Fertility biletlerin parasını ödüyor ve kapıya doğru yürüyor. Bana çantasını uzatıp "Yarım saattir sürükleyip duruyorum şunu. Biraz işe yara," diyor.

Güvenliktekiler kavanozdan o kadar kuşkulanıyorlar ki, bana ikinci bir kere dönüp bakmıyorlar bile. Kavanoz metal ve hiç kimse kavanozu açıp elini içine sokmak istemiyor.

Güvenlik görevlileri her yerde çiftler halinde dolaşp, bize bakıp telsizle konuşuyorlar. Çantanın içindeki kavanoz bacağıma sürüyor. Fertility biletine ve yanından geçtiğimiz kapı numaralarına bakıyor.

Aradığı kapıya gelince "İşte burası," diyor. "Bana çantamı ver ve çık git burdan." Havayolları ilk biniş çağrısını yapınca insanlar sıraya girmeye başlıyorlar.

Elli ila yetmiş beş sıra numaralı biletleri olan yolcular lütfen uçağa binmek üzere hazırlansınlar.

Bu insanlardan hangisinin uçağı kaçırarak çılgın terörist olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

Güvenlik görevlileri arkamızdaki holde toplanmaya başlıyorlar.

"Çantayı ver," diyor Fertility. Elimin yanından çantanın sapını kavrayıp güçlü bir şekilde çekiyor.

Yanımda Trevor'ı götürmesinin hiçbir anlamı yok.

"Çantama ihtiyacım var," diyor.

Otuz ila kırk dokuz sıra numaralı biletleri olan yolcular lütfen uçağa binmek üzere hazırlansınlar.

Güvenlik görevlileri silahlarını çekiyorlar ve holden bize doğru

yürümeye başlıyorlar.

Ve o anda bende jeton düşüyor. Adam'ın silahının nerede olduğunu anlıyorum.

Kavanozun içinde, diyorun ve çantayı Fertility'nin elinden kapatmaya çalışıyorum.

On ila yirmi dokuz sıra numaralı biletleri olan yolcular lütfen uçağa binmek üzere hazırlansınlar.

Çantanın saplarından biri kopuyor ve kavanoz çantadan fırlayıp yerdeki halının üzerine düşüyor. Biz de peşinden koşturuyoruz.

Fertility uçağı kaçırarak.

“Birinin bu işi yapması gerekiyor,” diyor. “Kader böyle.”

İkimiz de kavanoza yapıyoruz.

Bir ila dokuz sıra numaralı biletleri olan yolcular lütfen uçağa binmek üzere hazırlansınlar.

Buradaki hiç kimsenin ölmesi gerekmiyor, diyorum.

Bu, 2039 sayılı uçuş için son çağrıdır.

“O uçağın Avustralya'ya çakılması gerekiyor,” diyor Fertility. “Ben asla yanılmam.”

Bir güvenlik görevlisi “Kıpırdamayın!” diye bağıyor.

Tekrar ediyorum, bu, Sidney'e gidecek olan 2039 sayılı uçuş için son çağrıdır.

Güvenlik görevlileri etrafımızı sardığı sırada kavanozun kapağı açılıyor. Trevor Hollis'in ölümlü bedeninden geri kalanlar etrafa saçılıyor. Küller küllere. Ve herkesin gözüne. Toprak toprağa. Ve herkesin ciğerlerine. Trevor'ın külleri etrafımızda bir bulut oluşturuyor. Adam'ın silahı yere düşüyor.

Fertility'den ve güvenlik ekibinden önce ve uçak kalkışa geçmeden evvel silahı yerden kapıyorum. Fertility'yi de tutuyorum. Tamam, tamam, tamam, tamam, bunu senin istediğin gibi yapacağız, diyorum ve silahı kafasına dayıyorum.

Kapıya doğru geri geri ilerliyorum.

Kimse kıpırdamasın, diye bağıyorum.

Görevlinin yanında durup Fertility'nin biletini kesmesine izin veriyorum. Sonra da yerde açık duran kavanozu ve haliya saçılmış olan Trevor'ın külleri işaret ediyorum.

Lütfen birileri yerdeki külleri toplayıp bu kadına verir mi, diye soruyorum. O küller kardeşinin külleri, diyorum.

Bütün güvenlikçilerin silahları alınma nişan almış durumda ve bilek görevlisi Trevor'ın küllerinin büyük bir kısmını kavanoza doldurup Fertility'ye veriyor.

"Teşekkürler," diyor Fertility. "Çok utanç verici bir durum."

Bu uçağa bineceğiz ve havalanacağız, diyorum.

Geri geri çıkışa doğru ilerliyoruz ve ben hâlâ uçaktaki çılgın korsanın kim olduğunu merak ediyorum.

Fertility'ye sorduğumda bana gülüyor.

Neden gülüyorsun, diye sorduğumdaysa, "Çünkü çok komik. Çok kısa bir süre sonra korsanın kim olduğunu tahmin edeceksin," diyor.

Kim, söyle, diyorum.

Yolcuların hepsi uçağın arkasına toplanmış, yere çökerek elleriyle kafalarını örtmüşler. Hıçkırıyorlar. İnsanlar kokpitin yanındaki koridora cüzdanlarını, saatlerini, dizüstü bilgisayarlarını, cep telefonlarını, kayıt cihazlarını, CD çalarlarını ve alyanslarını yığmışlar.

İnsanlar gerçekten oldukça eğitilmişler.

Sanki bunun onlarla bir ilgisi varmış gibi.

Sanki bunun parayla bir ilgisi varmış gibi.

Uçuş ekibine kabin kapılarını kapatmalarını söylüyorum. Stadyumdan stadyuma giderken az mı uçağa bindim? Kabini kalkış için hazır hale getirin, diyorum.

Bize en yakın koltuklarda Pakistanlı'ya benzeyen şişman bir iş adamı, üniversite öğrencisi gibi görünen iki beyaz delikanlı ve bir de Çinli adam var.

Fertility'ye hangisi diye soruyorum. Hangisi korsan?

Fertility, kokpitin yanındaki eşya yığınının içinden bir kadın saatiyle, inci bir kolyeyi cebine indiriyor. "Kendin bul, Sherlock," diyor.

"Ben sadece zavallı bir rehineyim," diyor ve elmas bir bileziği bileğine geçiriyor.

Herkes sakın olsun, ama aramızda bu uçağı kaçırmayı sonra da düşürmeyi planlayan tehlikeli bir terörist olduğunu bilmelisiniz, diye bağıriyorum.

Biri çığlık atıyor.

Kapa çeneni, diyorum. Lütfen.

Teröristin kim olduğunu bulana kadar, kimse yerinden kıpırdamasın, diyorum.

Fertility yığının içinden elmas bir yüzük çıkarıp parmağına takıyor.

İçimizde bir korsan var, diyorum. Hanginiz korsansınız bilmiyorum ama biri bu uçağı kaçırmayı planlıyor.

Fertility kıkırdayıp duruyor.

Sıkı bir espriyi anlamamışım gibi bir hisse kapılıyorum.

Hepiniz sakın olun, diyorum.

Erkek hosteslerden birine gidip kaptanla konuşmasını söylüyorum. Kimsenin canını yakacak değilim ama ülkeyi terk etmem gerekiyor. Bu uçak kalkmalı. Sonra Amerika'yla Avustralya arasında emniyetli herhangi bir yere inebiliriz. Sonra herkes uçaktan inebilir.

Yanımda kahkahalarla gülen Fertility'ye "Sen de ineceksin," diyorum.

Yolculuğun geri kalanını pilotla birlikte sürdüreceğiz. Tekrar havalandığımızda pilotun paraşütle atlamasına izin vereceğim, diyorum.

Anlaşıldı mı, diye soruyorum.

Suratına silah dayalı olan hostes "Evet," diyor.

Bu uçak Avustralya'da düşecek ve sadece bir kişi ölecek.

Ve aymaya başlıyorum.

Belki başka bir korsan filan yok.

Belki de korsan benim.

İnsanlar fısıldaşmaya başlıyorlar. Beni tanıdılar. Televizyondaki toplu cinayet faili. Sahte peygamber.

Korsan benim.

Ben de gülmeye başlıyorum.

Fertility'ye, beni kandırdın, değil mi, diye soruyorum.

Kahkaha atmaya devam ederken "Biraz," diyor.

Ben de kahkahalarla gülerken gerçekten hamile misin, diye soruyorum.

Hâlâ gülerek "Korkarım öyle, ama bunu gerçekten bilmiyordum. Bu katıksız bir mucize," diyor.

Kabin kapıları kapanıyor ve uçak terminalden geri geri çıkıyor.

"Al işte," diyor Fertility. "Ömrün boyunca başkalarından emir

almaya muhtaç oldun. Ailen, kilise, patronların, danışmanın, menajerin, kardeşin...”

“Ama bu durumda sana kimse yardım edemez.”

“Ama bu işten kurtulmanın bir yolunu bulacağına eminim. Bektan hayat hikâyesi geride bırakmanın bir yolunu bulacaksın. Bütün dünya için ölü olacaksın.”

Jet motorları çalışmaya başlarken Fertility bana herifin birinin altın alyansını uzatıyor.

“Ve hayat hikâyesi anlatıp bu işten sıyrıldıktan sonra,” diyor “birlikte yeni bir hayata başlayacağız ve sonsuza kadar mutlu olacağız.”

Yeni Hebrides Adaları'ndaki Port Vila'ya doğru yol alırken son kez akşam yemeği servisi yapıyorum ve her şeyin hayalini kurduğum gibi olmasına çabalıyorum.

Ekmeği bölmeden yağ sürmeye kalkan olursa, yemin ederim vururum, diyorum.

Ağzındaki lokmayı yutmadan içkisini yudumlamaya kalkan olursa da vurulur, diyorum.

Bardağının içindeki kaşığı kendine doğru çevirerek karıştıran olursa vururum.

Kucağında peçetesi olmayanı ---

Yemeğine parmağıyla dokunanı ---

Herkesin servisi bitmeden yemeğe başlayanı ---

Yemeğini soğutmak için üfleyeni ---
Ağzında yemek varken konuşanı ---
Beyaz şarabı kadehin kâsesinden tutarak, kırmızı şarabı kadehin
sapından tutarak içeni ---
Bunların hepsi kafasına bir kurşun yiyecek.
Dünyadan 30.000 fit yukarıdayız ve saatte 455 mille uçuyoruz.
İnsanın başarısının doruğundayız ve bu yemeği medeni insanlar gi-
bi yiyeceğiz.

Evet, artık itiraf etme vakti geldi.

Deneme, deneme, bir, iki, üç.

Fertility'ye göre bu işten nasıl sıyrılacağımı bulabilirsem, hurdan da, yere çakılmaktan da, Tender Branson olmaktan da, polisten de, geçmişimden ve yoldan çıkmış, yanmış, zavallı ve karmaşık hayat hikâyemden de kurtulacağım.

Fertility, işlerin bu noktaya nasıl geldiğini insanlara anlatırsan, bu işten sıyrılırsın dedi. O zaman bir çıkış yolu bulacaktım.

Eğer arkanı dönüp gidebilir ve eski hikâyeni ardında bırakabilirsen.

Eğer kurtulursan, daha iyi seks yapmak için çaba harcarız, dedi Fertility.

Birlikte yeni bir hayat kurmak için çabalarız.

Dans dersleri alırız.

Uçak çakılana dek hayat hikâyesini anlatmaya devam et, dedi Fertility. Böylece dünya benim öldüğümü sanacaktı. Fertility, son-
dan başla, dedi.

Deneme, deneme, bir, iki, üç.

Deneme, deneme, bir, iki, üç.

Bu belki çalışıyordur. Bilmiyorum. Beni duyabilecek misiniz, bunu da bilmiyorum.

Ama duyabiliyorsanız, dinleyin. Ve eğer dinliyorsanız bulduğunuz, yolunda gitmeyen her şeyin hikâyesidir. Bu, sizin tabirinizle 2039 sayılı uçağın kayıt aleti. İçinde geriye kalan her şeyin kaydını sonsuza dek saklayacak bir tel yumağı olan ve portakal rengi olmasına rağmen halk arasında kara kutu diye bilinen alet. Bulduğunuz şey tüm olanların hikâyesidir.

Eğer istiyorsanız, durmayın deneyin.

Bu teli rengi akkora dönene kadar ısıtsanız bile size tıpatıp aynı hikâyeyi anlatacaktır.

Deneme, deneme. Bir, iki, üç.

Ve eğer dinliyorsanız, yarım düzine paraşüt ve minik cin şişeleri karşılığında yolcuların Vanuatu Cumhuriyeti'nin Port Vila şehrinde uçaktan indirildiklerine emin olabilirsiniz.

Sonra tekrar havalanıp, Avustralya'ya doğru yola koyulduğumuzda pilot da paraşütle atlayıp özgürlüğüne kavuştu.

Ve ben burada yalnızım.

Dört motor da durdu ve kontrollü inişe geçtim, yani yere burun üstü çakılıyorum. Uçak *nihai hızda*, yani saniyede otuz iki fitle Avustralya'ya doğru inişe geçti, yani uçuşun *nihai evresi*'ndeyim.

Deneme, deneme, bir, iki, üç.

Bir kez daha, 2039 sayılı uçağın uçuş kaydını dinliyorsunuz.

Uçak boşken, bu hız ve yükseklikte, dinlediğiniz şey benim hayat hikâyem.

Ve hikâyem milyarlarca kanlı parçaya bölünüp bin tonluk yanan bir jetin altında kül olmayacak. Uçak düştükten sonra, insanlar kara kutu avına çıkacaklar. Ve hikâyem kurtulacak.

Ve ben sonsuza dek yaşayacağım.

Ve Fertility'nin ne demek istediğini çözebilirim kendimi kur-

tarabilirim ama yapamıyorum. Çünkü ben aptalım.

Deneme, deneme, bir, iki, üç.

Ve işte itiraf ediyorum.

Son duam bu.

Hikâyem. Büyüm.

Duy beni. Gör beni. Hatırla beni.

Sevgili Manyak.

Beceriksiz Mesih.

Müstakbel Âşık. Tanrı'ya Teslim Oldu.

Burun üstü çakılan bir uçağın kokpitinde hapisim ve Avustralya anakarasının sarı düzlükleri hızla bana doğru geliyor.

Ve istediğim halde değiştiremediğim o kadar çok şey var ki.

Her şey bitti. Artık her şey bir hikâyeden ibaret.

İşte bu Tender Branson'ın yaşam ve ölüm hikâyesi. Ve ben arkamı dönüp gidebilirim.

Gökyüzü her yöne doğru masmavi uzanıyor.

Güneş yusuvarlak, tam karşımızda yanıyor ve bugün çok güzel bir gün.

Deneme, deneme, bir, iki---

Chuck Palahniuk Dövüş Kulübü

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Elif Özsayar/208 sayfa/ISBN 975-539-322-6

İstenmeyen yağlar. Pahalı, butik sabunlar. Maaş çekleri, güzel bir ev, zarif mobilyalar. Yalnızlık ve yabancılaşma. Tüketimin susmayan arsız çağırısı. Yalanlar ve yalanlar. Nefret ve öfke.

İlk kez yayımlandığı 1996'dan beri bir yeraltı klasiği olarak anılan *Dövüş Kulübü*, yeni binyılın eşliğinde geçen bir anti-ütopya öyküsünü anlatıyor. Yaşadığı hayattan nefret eden, ölüm düşüncesini saplantı haline getirmiş, insani yakınlığı kanser dayanışma gruplarında arayan genç bir adam. Aynı dayanışma gruplarının bir başka müdavimi, toplum kaçkını bir genç kadın. Ve Tyler Durden; yalanlar ve mutsuzlukla dolu bir dünyaya kendi yöntemleriyle saldıran yarı çılgın bir kurtarıcı, baştan çıkarıcı bir intikam meleği. Tyler'ın felsefesine göre, tüketim kültürünün uyuşturucu etkisinden kurtulmanın yolu, fiziksel acıyla tanışarak yeniden doğmaktır. Çok geçmeden, gecenin geç saatlerinde bar bodrumlarında toplanan gizli bir dövüş kulübü ülkenin dört yanını saracaktır. Ama Tyler'ın dünyasında sınırlara ve kurallara yer yoktur. Kendi bedenini örseleyen bir müritler ordusu, toplum düzenini ve konformizmi imha etmek üzere Tyler'ın peşine takılır...

Chuck Palahniuk'un ilk romanı, tüketim kültürüne, hırs ve üstünlük duygusuna, güzellik idealine ve iş dünyasına zehir zemberek bir eleştiri yöneltiyor. Palahniuk, karanlık bir mizahla desteklediği güçlü ve çarpıcı üslubuyla, yaşadığımız dünyanın çirkin suretine ayna tutuyor. Son on yılın en özgün, en sarsıcı romanları arasında sayılan *Dövüş Kulübü*'nü Türkçe'ye kazandırmaktan sevinç duyuyoruz.

Ola Bauer Acemi Pezevenk

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Deniz Tanerli/240 sayfa/ISBN 975-539-347-1

Kuzeyden gelen bir yeraltı edebiyatı örneği sunuyoruz bu kez. Soğuk, mat ve kara; ama duygusal bir roman... Bütün ekonomik sorunlarını çözmüş ve belki de bu yüzden sıkıntıdan patlayanların ülkesinden gelen sessiz bir çığlık.

Abartıdan, söz oyunlarından kaçan bir kar tanesi...

Roman kahramanı *Ulysses* ve *Yolda* okuyarak çıktığı deniz yolculuklarında da evini özlemeyen bir gezgin; kendi kendisinin peşinde dolaşan bir kayıp ruh. Sevgilisine beynini ve yüreğini açan, şefkatini ve neşesini sunan bir âşık. Dibe vururken bile kamışım dik tutanlara, gevelemeden konuşan, maskesiz soygun yapanlara, önden vurmaya seçen toplumdışına düşmüş delilere hayran bir hayat acemisi... Ve yolculuklarının sonunda Paris'i mesken tutmaya karar veriyor...

Denizi özleyen sevgilisi ise Parislileri sevmiyor, çünkü onlar: "İlgilerini çeken tek şey bağırsak sistemlerinin iyi çalışması. Yaptıkları ve söyledikleri her şey bununla ilgili. Sindirim ve boşaltım kasları ve bir de sıçtıkları. Tek konuştukları şey bu. Eğer kendilerinden konuşmuyorsa bu yalnızca bir taktik. (...) Bir çıkara karşı başka bir çıkar. Ölüme karşı ölüm. Hepsi aynı. Böyle ayakta duruyorlar."

Yolları ayrılır... Adam seksin değil sevginin tehlikeli olduğu bir otelde pezevenklik yapmaya başlar...

Dile kuşkuyla yaklaşan bir roman bu. Dil bir yan yol, bir haphishane, aldatıcı bir yüzey, kafa karıştırıcı bir ortam olarak sunuluyor. Ama bütün umutsuzluğuna, çılgınlığına ve şaşkınlığına karşın Bauer gerçeklerden yana olan bir yazar.(...) Yazar ve kahramanı canavarlar ve günahkârlar arasında rahat eden tipler. Bauer başka her şeyden çok metropollerin ve yeraltının yazarı. Ortada duranlardan değil, orada yaşayanlardan yana.

Öystein Rottem

Ola Bauer dışarıda kalanları anlatır. Zincire vurulmaya, evcilleştirilmeye izin vermez. Romanlarındaki anarşistler hiçbir zaman kayıtsız değildirler; gönüllerinde yoğun bir dayanışma ve insancılık yatar. Haydutları bir kelebeğin önünde diz çökerler.

Lars Saabye Christensen

Dragan Babic Son Sürgün

Yeraltı EdebiyatıÇev.: Mustafa Baleli240 sayfaISBN 975-539-231-9

Son Sürgün, bambaşka bir hayatı, mevcut düzeni ve onun tüm değerlerini reddetmiş olanların dünyasını anlatıyor. Gizemli, zengin ve ahlâklı uygarlıktan vazgeçenlerin, gönüllü olarak “sürgün”ü, “yeraltı”nı seçenlerin hayatına “içerden” bakıyor.

“Yarın”ı olmayan bir dünyadır onlarınki...

Karınlarını doyurmak için çalmaktan çekinmezler, uyuşturucuyu severler, sekse bağımlılık derecesinde düşkünlüdürler, arkadaşlıktan ise hâlâ vazgeçmemişlerdir...

Dragan Babic, toplumun içinde yaşamaktansa uçuşumun kenarında seksek oynamayı seçen “anti-kahramanlar” aracılığıyla uygarlığımıza ayna tutuyor...

Puslu, lekeli ve kana bulanmış bir ayna...

Dragan Babic, *Son Sürgün*'de irinleşmiş, kangrenleşmiş çıkışsız bir sistemin labirentinde kendi kanserlerini kutsayarak erksiz gözyaşları ve uzamı sınırlayan daracık mekânlarda yankılanmaktan öteye varmayan çöğlklarıyla, yerin dibinde gönüllü bir sürgün hayatı yaşayan kahramanların hayatına yöneliyor, nazarlarını.(...)

Toplumun baskısı ve sistemin soğurmacılığından 'compulsive' müptelalıklarla kurtulmaya çalışan kahramanlar, cinselliği, kendinde bir eylemden ziyade bir oyun, bir micro alan yaratma aracı ve özgürleşebilme imkânı olarak gördükleri için cinsel haz ile ölüm arasındaki sırat köprüsünde yaşıyorlar. Ahlâkın, aklın, iktidarın dışlanması ve sorgulanması amacı olarak karşımıza çıkan bu tür bir cinselliği de 'porno' olarak adlandırmak pek mümkün gözüküyor.
Hande Ögüt / *Radikal Kitap*

Babic kitabında, yıkılıp dağılan ve o küçük parçalardan güç almaya çalışarak yeniden kendi dünyalarında kendi 'anlam'larını arayan küçük bir grup insanın iç parçalayıcı bir ağıtını anlatıyor. Şimdi bu ağıt neden toplatılarak hayatımızdan söküp alınmak isteniyor? Neden hâlâ hayatlarımızı değersizleştiren bu anlamsızlık denizinde boğuluyoruz. Neden hâlâ bunları konuşuyoruz. Neden saf ve gerçek olan bu edebiyatı tartışmıyoruz, tartışmıyoruz da hemen onu yok etmenin yollarını bulma konusundaki hünerlerimizi(!) sergiliyoruz! Neden?

Ertekin Akpınar / *Cumhuriyet Kitap*

Marquis de Sade Yatak Odasında Felsefe

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Kerim Sadı/187 sayfa/ISBN 975-539-346-3

“Evet, ben bir libertenim, itiraf ediyorum, bu konuda akla gelebilecek her şeyi düşündüm; ama düşündüğüm, tasarladığım şeyleri elbette yapmadım ve kesinlikle de yapmayacağım. Ben bir libertenim, adi suçlu ya da katil değil.” Tüm zamanların en lanetli yazarı Marquis de Sade kendini böyle ifade etmişti. O, ömrü boyunca tüm Fransız politik rejimlerinin zindan müdavimiydi.

Monarşi koşullarında demokrat, 1789’da devrimci bir aktivist... olan bu müebbet isyancı, hep orta yolu reddetmenin peşinde koştu.

G. Apollinaire, A. Breton, O. Wilde, O. Mirbeau ve M. Heine gibi edebiyat devleri sayesinde gün ışığına çıkmış olan Sade’in eserleri, yirminci yüzyılda felsefe, düşünce ve edebiyat alanında vazgeçilmez bir referans noktasına dönüşmüş; Dostoyevski dahil sayısız yaratıcının ilham kaynağı olmuştur. Başyapıtı olan *Yatak Odasında Felsefe* ise tüm dünya dillerine çevrilerek milyonlarca adet basılmış, birçok kez sinemaya uyarlanmış, özgür ve özgün düşüncenin doruğu olarak kabul edilmiştir.

Genç bir kıza teorik ve pratik libertenlik eğitiminin verildiği *Yatak Odasında Felsefe*, metafiziğin, ahlâkın, tarihin, felsefenin sık sık araya girdiği 1795 tarihli yedi diyalogdan oluşur. Diderot ve Rousseau’nun natüralizminin mirasçısı, Pascal’ın savunucusu olan Sade, bu eserinde on sekizinci yüzyılın düşünce akımlarına saldırır; özgür düşünceye sonuna kadar bağlı biri olarak doğayı yüceltir, şiddet de dahil her şeyin doğallığını savunur. Yalnızca cinselliği değil aynı zamanda etik, metafizik ve estetik algıyı da altüst eder. Ona göre “hayal gücü düzenin düşmanıdır.”

Baştan sona neşe ve kara mizah duygusunun egemen olduğu yapıt, fikir ve edebiyat tarihinde bir başyapıt olarak kabul görmüştür.

Büyük fikirler yüzünden ahlâkı bozacak kişiye yazıklar olsun! Felsefi düşünceler içinden yalnızca kötü olanları çekip almayı bilen, ahlâkı her şeyle bozulmuş kişilere yazıklar olsun! Bunların ahlâkının Seneca ya da Charron okuyarak da bozulmadığını kim ileri sürebilir? Ben asla onlara hitap etmiyorum!

Marquis de Sade

Sade günümüzde türlü görünüşler altında dönen temel soruna eğilmemizi istiyor bizi: İnsanın insanla ilişkilerine eğilmemizi.

Simone de Beauvoir

Verili toplumun yalanlarının üzerine gitmiştir Sade. O toplumun insanları köleleştiren erdemlerinin üzerine şiddetin ve dehşetin dilini kullanarak yürümüştür.

Ahmet Oktay / *Radikal Kitap*

Philippe Djian Eşiktekiler

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Yaşar Avunç/317 sayfa/ISBN 975-539-330-7

Eşiktekiler, “yırtıcı” bir aşkın anlatıldığı *Betty Blue*’nun devamı olarak da okunabilecek bir roman. Aşkın kanatlarında uçtuktan sonra baş aşağı

yuvarlanmanın fotoğrafı... Anlamsızlığın, sıkıntının, üzüntünün, sersemlemenin, kahretmenin, saçmalamanın tezahürü...

Philippe Djian *Eşiktekiler*’de kitabı yüzbinlerce basıma ulaşan, medyanın peşinden koştuğu, beğenilmenin karşı konulmaz cazibesini yaşayan, yani klasik “başarı” ölçülerine göre mutlu ve neşeli olması gereken bir yazarı anlatıyor. Ama yazar aynı zamanda ömrünün kırk yılını kariyer, ev, araba, banka hesabı, evlilik için harcamayı reddeden, vitrinlerin önünde kendi mezarını kazanlardan nefret eden biridir ve hayat karşısında bocalamaktadır... Yeteneğini yitirmiş bir kalple yaşadığı bocalamalar, dönüşü olmayan yolculuklarda, çoğaltılamayan hayatlarda, tereddütlü kadınlarda, sanatçı ortamlarında sürdürülen sahte ilişkilerde, sevgi ve arkadaşlığı özleyen insanlık hallerinde patinaj yapmaya başlar...

Peki, hayatlarını “gülünç bir kaos” olarak yaşayanların sohbetlerinde nelerden söz edilir?: “Seninle ben kaybedeceğimizi bilerek oyuna katıldık”, “Bukowski, Brautigan ve Kerouac bir süpermarketi dize getirememişti” ya da “Bir reklam filmi izlemek, her türlü umudu yitirmek ve boşluğun seyrine dalmak demektir...”

Yeraltının eşiğinde yaşayanların romanı...

Philippe Djian Erojen Bölge

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Yaşar Avunç/271 sayfa/ISBN 975-539-356-0

Erojen Bölge, yırtıcı bir aşkın anlatıldığı *Betty Blue*'nun da, *Eşiktekiler*'in de ana teması olan, bir yazarın hayat karşısında bocalamasının romanı. Kendisini "tuhaf" sözcüğüyle adlandıran anti-kahraman bir yazarın kadınlarla, yazıyla ve hayatla ilişkisi anlatılıyor *Erojen Bölge*'de.

Parayla ilişkisini minimum düzeyde tutan, gerektiğinde şoförlük yapan, yük taşıyan, hırsızlık yapmaktan çekinmeyen bir yazar söz konusu bu kitapta. İnsanların dert ve sıkıntından korktukları için bok dolu vitrinlere ve hiçbir yere çıkmayan boş sokaklardan ibaret acımasız bir dünyaya mahkûm edildiğini düşünen; sırtında bir kelebek ağrı mı yoksa bir bazuka mı taşımak gerektiğine karar veremeyip kendisini "dağıtmayı" seçen; içkiyi, uyuşturucuyu ve seksî bağımlılık derecesinde seven gözüpek bir yazar bu...

Kendisini "projektlere ateş eden, her şeyi karanlığa dönüştürmekten, kusmuğunu yutmaktan çekinmeyen biri" olarak nitelendiren; "taşaklı yazarın" herkes gemiye binerken tek başına sandala binmeyi göze alması gerektiğini düşünen bir yazar...Ara sıra aç ve sigarasız kalmayı dert etmeyen, ama aynı zamanda bir kadınla yaşamayı ve roman yazmayı beceremeyen bir yazar...

Bir gün yazarı hem kadın çağırır hem de yazı...Üstelik kadın ve yazı, birbirleriyle uzlaşmak niyetinde değildir! Kadın, yazara "Senin hayatında bana yer yok, kimseye yer yok, yalnızca kendin ve o boktan kitapların var!"der ve onu yazıyla paylaşmayı reddeder. Yazı ise, kadına aldırış etmez; yazarı sözcüklerin büyüülü ve dinamik dünyasına, yalnızlığa çağırır...

Sert, neşeli, ironik ve erotik bir kitap *Erojen Bölge*. Yeraltı Edebiyatı'nın "hayalperestler" kanadında yer alıyor...

Ingvar Ambjörnsen

Tavandaki Kukla

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Banu Gürsaler Syvertsen/144 sayfa/ISBN 975-539-354-4

Tavandaki Kukla intikamcı bir kadının hikâyesi... Ama aynı zamanda “suç”, “ceza” ve “intikam” üzerine düşünmeye davet eden bir yeraltı kitabı...

İnsanlığın “ilkel” diye adlandırılan döneminde kişi sorununu kendi çözerdi. “Uygarlık”la birlikte “toplumsal sözleşmeler” yapıldı ve “ceza” verme görevini devlet üstlendi. Peki, verilen her “ceza” mağdurdaki hasarı onarıyor, intikam isteğini dindiriyor, barışa imkân veriyor mu? Ya da verilen “ceza” tecavüz edilen kadınlardaki yarayı sarabilir mi?

“İmkânsızın kıyısında öfkeli ve eğri bir hayat yaşamayı seçmişlerin” hayatlarının anlatıldığı *Beyaz Zenciler*’le kendisine haklı bir hayran kitlesi edinen Ingvar Ambjörnsen bu kez insan ruhunun karanlıklarına iniyor. Tecavüz edildikten sonra intihar girişiminde bulunan ve hayatını bir akıl hastanesinde geçirmek zorunda kalan kız kardeşinin intikamını almak isteyen bir kadının intikam yolculuğunu anlatıyor. Ayrıntılı planlar yaparak intikamını zamana yayan, tek ve ölümcül bir darbe vurmak yerine acıyı sürekli kılmayı seçen bir kadın bu.

Kadın, kız kardeşinin yıllar süren suskunluğuna dayanamaz ve bir gün bilincinin derinliklerinde kapalı duran odaların birinden çıkmaya karar verir...

Tavandaki Kukla bizi kuşatan ıstıraplara dair gözlemlerimizin ve deneyimlerimizin acıyan noktalarının romanı. Ambjörnsen bir cerrah hassasiyetiyle edebi bistürisini bu noktaları yarmakta kullanıyor. Acıttığı da kesin, çünkü ciddi bir ameliyat bu.
Östen Rottem

Ambjörnsen’in saplantının içyüzünü özgün ve inandırıcı bir biçimde gösteren anlatım yöntemi hayranlık uyandırıyor. Okuru sarsıp bırakan kitabın yazınsal kalite açısından en üst düzeyde olduğunu söyleyebiliriz. Yazar şeytani yoğunluktaki anlatımıyla psikozun yaşattığı acılardan okura da bir doz aktarmayı başarıyor. *Tavandaki Kukla* romanıyla Ambjörnsen yazarlığının çerçevesini genişletiyor. Şimdiye dek yazdığı en karanlık ve en ticari nitelikli kitabı. İçinizde uzun bir süre yaşayacak, göze alırsanız tabii.

Stein Roll

A.C. Weisbecker

Kozmik Haydutlar

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Nedim Çatlı/192 sayfa/ISBN 975-539-362-5

Bir uyuşturucu kaçakçısı, gasp ettikleri eşyaları vakit öldürmek için karıştırırken karşısına çıkan kitaplardan kuantum fiziğine merak sarar ve hayatı onunla açıklama çabasına girişir. Orta ve Güney Amerika'da uyuşturucu kralları, haydutlar (banditolar), birbirinden kaçık tipler ve tabii ki CIA ve FBI gibi örgütler eşliğinde çizgi filmvari maceralar yaşanırken bir yandan da "gerçekliğin temel doğası"na heyecan verici bir yolculuk başlar...

Kozmik Haydutlar, artık, "yaşamınızı değiştirin" terapilerine bile sokulan son yılların en büyüleyici ve bulaşıcı "dini" olmaya aday kuantum fiziğini belki de ona en çok yakışan banditolar ve öteki esrarkeş maceraperestler aracılığıyla açıklıyor. Neredeyse her hükümetin polis teşkilatını peşlerine takan bu gamsız grup, külüstür uçak ve gemilerle kaçakçılık yaparak gittikleri yerleri yakıp yıkip kaos yaratıyor. El bombasıyla gemi tamirinden, uçakta fazla içerek yerçekimini azaltma projelerine kadar pek çok şenlikli absürlük örgütlüyorlar. Neden sonuç ilişkisinin ortadan kalkışıyla, yaşadığımız dünyaya hiç benzemeyen atomaltı âleminden, evrenin nasıl oluştuğuna, kara deliklere ve zaman yolculuklarına kadar sokaktaki insanın da ilgi alanına girecek bir dizi bilimsel olgu ve kuramı okuru üzmeden ve tabii ki sıkmadan mizahi bir üslupla anlatıyor yazar.

Evrende hâlâ şaşırarak şeyler varken bütün mevsimlerin en haylaz, en neşeli kitabı *Kozmik Haydutlar*'ı kaçırmayın.

Kuantum Fiziği öyle kolay okunacak bir konu değil ama birkaç yüz galon tekila, bazı patlayıcılar ve bir ton mavrayla karıştırınca *Kozmik Haydutlar* yaz güneşinin altında zevkle içilecek bir kokteyle dönüşüyor.

UPI

Philippe Sollers Hayran Olunası Casanova

Yeralın Edebiyatı/Çev.: Serdar Rifat Kırkoğlu/224 sayfa/ISBN 975-539-365-X

Çağdaş Fransız edebiyatının yenilikçi ve putkırıcı yazarlarından Philippe Sollers, *Hayran Olunası Casanova* başlıklı bu ilginç çalışmasında, XVIII. yüzyılın adı dillere destan olmuş en renkli kişiliklerinden birini, yani Giacomo Casanova'yı, anılarından yola çıkarak, yepyeni bir bakış açısıyla irdeliyor. Kökleşmiş ve yüzeysel bilgilerimizle sadece çapkınlığın bir timsali olarak göregeldiğimiz, ancak yaşamının ardındaki feylesofça derinlikten pek haberdar olmadığımız ünlü "Seingalt Şövalyesi"ni her şeyden önce "yazar" olarak yeniden ele alıp, bu serüveni ve uçarı adamın ruh derinliklerine nüfuz ediyor. Sollers, "*Casanova'nın bir yazar olması istenilmedi. Ondan bir gösteri hayvanı yaratıldı. Onun sahte bir imgesi sunulmaya çaba harcanyor.*

Üzerine filmler yapan sinema yönetmenleri onu sağı solu belli olmayan bir adam, bir aşk makinesi, neredeyse bunak ya da gülünç bir kukla gibi tanıttılar," diye yazarak, bir yazar olarak hakkının fazlasıyla yendiğini düşündüğü Casanova'ya, hem duygudaşlıkla yaklaşıyor, hem de onu derinlikli bir kültürel donanımın verileri içinde değerlendirmeye çalışıyor.

Sollers'e göre, üzerinde durulması gereken gerçek sorun, Casanova'yı, gizlemeye saklamaya gerek duymadan okuyup okuyamayacağımızı, ya da daha kötüsü, anlattığı her şeyi bayağı buluyormuş gibi okuyup okuyamayacağımızı bilmektir.

Yazarın, kitabında, biz XXI. yüzyıl okurlarına yönelttiği en can alıcı soru, bu ilginç XVIII. yüzyıl adamını okuyacak kadar "özgür" olup olmadığımızdır. Çünkü Sollers'e göre, Giacomo Casanova, her şeyden önce ve özellikle, "geleceğe ait bir adamdır."

Aklı hakikat yoluna çağırabilmek için işe onu aldatmakla başlamak gerektiğini öğretmeyi seviyorum. Karanlıklar herhalde ışıktan önce vardı.

Giacoma Casanova

Yalnızlık, yabancılaşma, şiddet, pornografi, tüketim ve şöhret açlığı... Televizyon kanallarından boca edilen sayısız yalanla kirlenmiş, hiçbir şeyin dolduramadığı bir boşluk... *Gösteri Peygamberi*, yeni bir binyılın başındaki modern dünyanın ürkütücü çılgınlığına ilişkin karanlık bir taşlama; medya, şöhret ve pop kültürüne yönelik sivri dilli bir aşağıılama...

Tender Branson, Creedish mezhebinin dünyadan yalıtılmış sahte cennetinde doğup büyümüş ve dış dünyaya gönderilmiş binlerce misyonerden biri. Kilise doktrinine göre görevi, yaşadığı sürece çalışmak ve gerekli olduğunda ölmek. Kaderi beklenmedik biçimde değişip onu şöhretin doruklarına taşırken aynı zamanda medya ve popüler kültürün içyüzüyle tanışıyor. Yarı tanrıya dönüşme yolunda yaşadıkları yakında yüzleşeceğimiz kıyametin çarpıcı bir habercisine dönüşüyor... Branson, mezhepte kendisine zaten hiç verilmemiş olan hayatı "dış dünya"nın çirkinliğine sonuna kadar gömülerek yok etmeyi deneyecektir. Ne var ki, hayatına karışan gizemli Fertility Hollis'e göre, kendine bir kader çizmeye çalışması anlamsızdır. Olacaklar zaten bellidir ve olmak zorundadır... Ve "intihar etmekle şehit olmak arasındaki tek fark gazetede manşet olmaktır." Chuck Palahniuk, önlenemez kaderine doğru nefes kesici bir hızla sürüklenen kahramanının gözünden tüketim toplumunun hastalıklı ve anlamsız yaşam biçimini bize bütün çıplaklığıyla gösteriyor. *Dövüş Kulübü'nün* yazarından, en az ilki kadar çarpıcı bir roman, benzersiz bir yeraltı edebiyatı örneği.

Gösteri Peygamberi, Amerikan gündelik hayatına yönelik nefis bir taşlama.
Newsday

AYRINTI • YERALTI
ISBN 975-539-369-2

9 789755 393698

